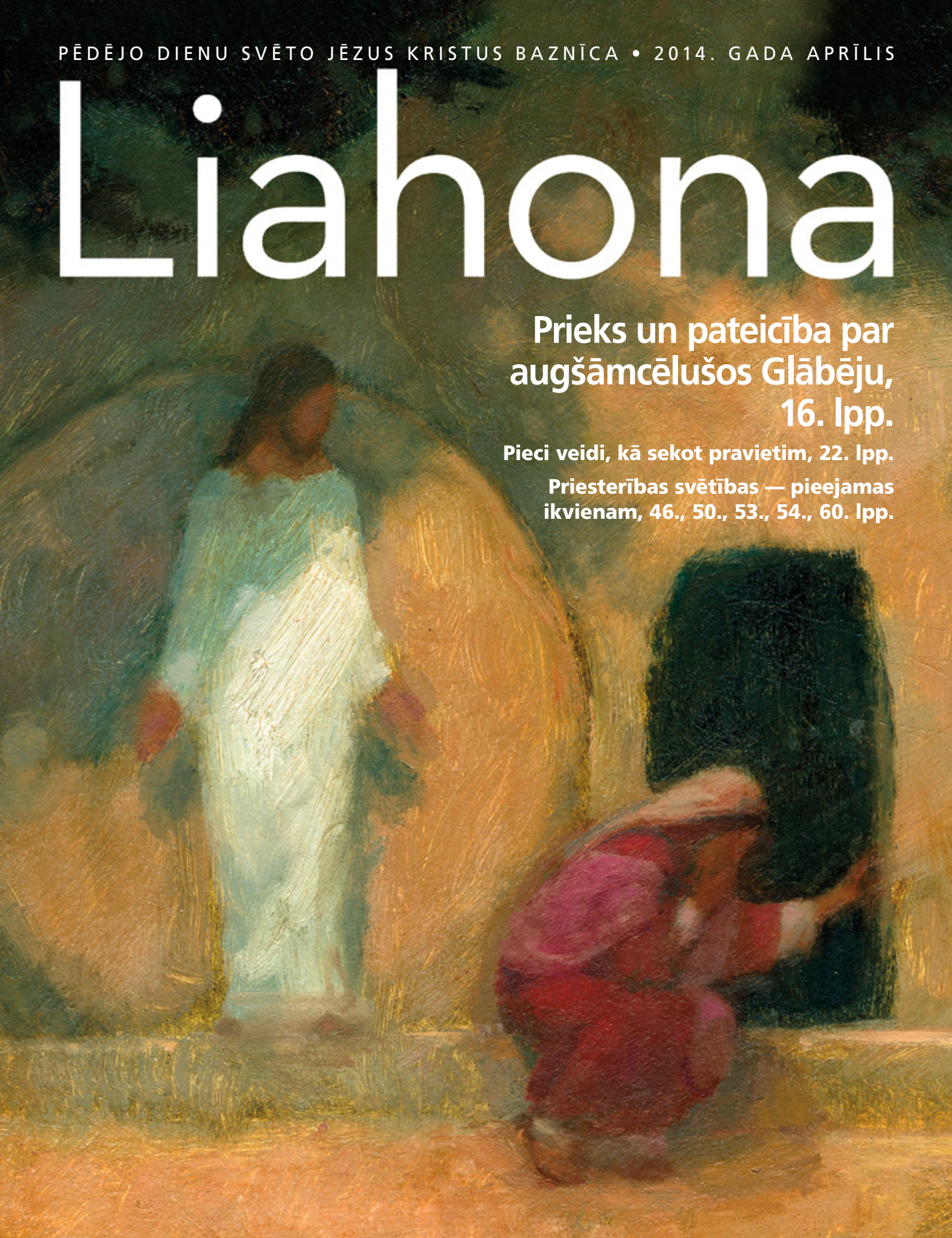

Liahona

**Prieks un pateicība par
augšāmcēlušos Glābēju,
16. lpp.**

Pieci veidi, kā sekot pravietim, 22. lpp.

**Priesterības svētības — pieejamas
ikvienam, 46., 50., 53., 54., 60. lpp.**

*„Vai var māte
aizmirst savu
zīdāini un
neapžēloties par
savu miesīgo
bērnu? Un, ja
pat māte to
aizmirstu, Es tevi
neaizmirsīšu.
Redzi, abu Savu
roku plaukstās
Es tevi esmu
iezīmējis.”*

Jesajas 49:15–16

VĒSTĪJUMI

- 4 Augstākā prezidija vēstījums: Stingri nostiprināts enkurs**
Prezidents Dīters F. Uhtdorfs
- 7 Apmeklējuma mācības vēstījums: Jēzus Kristus dievišķā misija: Glābējs un Pestītājs**

GALVENIE RAKSTI

- 12 Mēs esam Tā Kunga rokas**
Nīls K. Ņūvels
Svētie no Brazīlijas, Ekvadoras, Filipīnām un Krievijas rāda, ko nozīmē kalpot tiem, kam ir nepieciešama palīdzība.

- 16 Īpašie liecinieki liecina par dzīvo Kristu**
Augstākā prezidija locekļi un Divpadsmit apustuļu kvorums liecina par Glābēju.

- 22 Pravieša vārdu uzklauššana**
Elders Viljams R. Volkers
Mums vajadzētu apgūt šīs piecas mācības no prezidenta Tomasa S. Monsona personīgā piemēra.

- 26 Pionieri katrā zemē: Filipīnas: garīgais spēks jūras salās**
Par spīti dabas katastrofām un ekonomiskajām grūtībām Filipīnās, svētie tur ir pieredzējuši brīnumainu izaugsmi.

- 32 Kā izmantot Glābšanas ieceri, lai atbildētu uz jautājumiem**
Larēne Portere Gaunta
Glābšanas iecere var mums palīdzēt atbildēt uz dažiem no dzīves būtiskākajiem jautājumiem.

SADAĻAS

- 8 Vecās Derības pravieši: Mozus**
- 10 Mūsu mājas, mūsu ģimene: Septiņas dienas līdz Lieldienām**
- 36 Pēdējo dienu svēto baltis**
- 80 Līdz mēs atkal tiksimies: Rast cerību nākotnei**
Stens Pagslijs

UZ VĀKA

Uz priekšējā vāka: *Dārza kāpene*, Dž. Kirks Ričards, nekopēt. Priekšējā vāka iekšpusē: Džona Lūkas foto ilustrācija.

40

40 Ja jūsu acs ir vērsta vienīgi uz Manu godību

Katrīna Nelsone un
Heidiija Makonkija

Būt atturīgam — nozīmē vairāk nekā tikai pareizas drēbes.

44 Jauno pieaugušo profili: Pievēršanās un uzpūšanās Somijā

Melisa Zenteno

Vai vari atrast šajā izdevumā apslēpto Liahonu? Mājiens: Kas ir viņas iemīļotās lietas?

54

46 Vīrieši un sievietes Tā Kunga darbā

Elders M. Rasels Balards

Gan vīriešiem, gan sievietēm ir jāsaprot šīs patiesības par sievietes lomā Dieva valstībā.

50 Sagatavošanās kalpot, kalpošana, lai sagatavotos

Deivids L. Beks

Jūsu Ārona priesterības kalpošana noteiks standartu visai jūsu atlikušajai dzīvei. Lūk, kā.

53 Spēks visu cilvēku svētīšanai

Baznīcas vadītāji liecina par priesterības svētībām.

54 Lai priesterības svētības ienāk tavās mājās

Bonija L. Oskarsone

Neatkarīgi no jūsu dzimuma vai ģimenes stāvokļa — jūs varat vērsties pie priesterības spēka, lai svētītu savu ģimeni.

56 Paļāvība — cienīguma rezultāts

Elders Džefrijs R. Holands

Kad tu tiks atcināts izmantot priesterību, vai tev būs paļāvība, lai atsauktos?

60 Vārti un ceļš

Lūk, kā priesterība var palīdzēt jums atgriezties pie Debesu Tēva.

62 Jautājumi un atbildes

Kā man vajadzētu rīkoties, ja skolā tiek uzsākta saruna par tēmu, kas ir pretēja evaņģēlija mācībām, piemēram, par abortu?

64 Patiesība vai meli?

Deivids A. Edvards

Veiciet šo testu un uzziniet vairāk par to, kā Sātans mums melo.

68

67 „Tas ir tik viegli, vectēv!”

Elders Enrike R. Falabella

Rakele nedomāja, ka viņa ir pietiekami veca, lai lasītu Mormona Grāmatu.

68 Portera solījums

Kerola M. Stīvensa

Porters turēja savas derības, — un viņš to pat nezināja!

70 Sākumskola mājās: Ģimene ir galvenā Debesu Tēva plānā

Žans Teilors

72 Spoža doma

73 Akmens pārvietošana

Elders Terenss M. Vilsons

Tas Kungs vēlas mums palīdzēt atrisināt mūsu problēmas — pat niecīgas problēmas.

74 Draugi visā pasaulē: Es esmu Drija no Filipīnām

76 Mazajiem bērniem

81 Praviša portrets: Hovards V. Hanteris

Augstākais Prezidijs: Tomass S. Monsons,
Henrijs B. Airings, Dīters F. Uhtdorfs

Divpadsmit apustuļu kvorums: Boids K. Pekers,
L. Toms Perijs, Rasels M. Nelsons, Dalins H. Ouks,
M. Rasels Balards, Ričards G. Skots, Roberts D. Heilzs,
Džefrijs R. Holands, Deivids A. Bednars, Kventins L. Kuks,
D. Todds Kristofersons, Nils L. Andersens

Redaktors: Kreigs A. Kardons

Konsultanti: Hosē L. Alonso, Mērvins B. Arnolds,
Šeins M. Bouvens, Stenlijs G. Eliss, Kristofels Goldens

Izpilddirektors: Deivids T. Varners

Ģimeņu un Baznīcas locekļu atbalsta direktors:

Vīncents A. Vāgns

Baznīcas žurnālu direktors: Alans R. Loiborgs

Biznesa menedžeris: Gārfs Kenons

Galvenais redaktors: R. Vals Džonsons

Atbildīgā redaktora palīgi: Raiens Kārs

Rakstu un redakcijas grupa: Sjūzana Baretta,
Britānija Bītijs, Deivids Diksons, Deivids A. Edvards, Metjū D.
Flitons, Mindija Reija Fridmane, Lorija Fullere, Garets H.
Gārfs, Larēne Portere Gaunta, Dženifera Greisa Džonsa,
Maikls R. Moriss, Sallija Džonsons Odekērka, Džoša Dž.
Pērkija, Jans Pinborouvs, Ričards M. Romnijs, Pauls
Vandenbergs, Marisa Vidisona.

Galvenais mākslinieciskais vadītājs:

Dž. Skots Nudsens

Mākslinieciskais vadītājs: Teds R. Pitersons

Dizaina grupa: Anete Endrjūsa, Feija P. Endrusa, Mendija M.
Bentlija, C. Kimbala Būta, Tomass Čailds, Neits Gains, Kolina
Hinklija, Eriks P. Džonsens, Sjūzana Lofgena, Skots M. Mūvijs,
Marks V. Robisons, Breds Tīrs, K. Nikola Valkenhorsts

Intelektuālā īpašuma koordinatore:

Kolete Nebekere Aune

Ražošanas daļas vadītāja: Džeina Anna Pītersa

Producēšanas grupa: Kevins C. Banks, Konija Bovtorpe
Bridža, Džūlija Bardeta, Braijens V. Džidži, Deniza Kērbija,
Džinija Dž. Nilsona, Geila Tate Rafertija

Atbildīgais par pirmsdrukāšanas sagatavošanu

Džefs L. Martins

Iespējamā vadītājs: Kreigs K. Sedžviks

Izplatīšanas vadītājs: Stīvens R. Kristiānsens

Par pasūtīšanu un cenām ārpus Amerikas Savienotajām
Valstīm un Kanādas lūdzam apmeklēt vietni store.lds.org
vai sazināties ar vietējo Baznīcas materiālu sadales centru
vai savas bīskapijas vai draudzes vadītāju.

Rakstus un jautājumus lūdzam iesūtīt tiešsaistes vietnē
liahona.lds.org, pa e-pastu: liahona@ldschurch.org vai pa
pastu: *Liahona*, Rm. 2420, 50 E. North Temple St.,
Salt Lake City, UT 84150-0024, USA.

Liahona (Mormona Grāmatas termins, kas nozīmē
„kompas” vai „rādītājs”) tiek izdots albāņu, armēņu,
bislama, bulgāru, kambodziešu, sebuāņu, ķīniešu,
horvātu, čehu, dāņu, holandiešu, angļu, igauņu, fidziešu,
somu, franču, vācu, grieķu, hindi, ungāru, islandiešu,
indonēziešu, itāļu, japāņu, kiribati, korejiešu, latviešu,
lietuviešu, malagasiošu, māršāliešu, mongoļu, norvēģu,
poļu, portugāļu, rumāņu, krievu, samoāņu, slovēņu, spāņu,
svahilu, zviedru, tagalogu, taitiešu, taizemiešu, tonganiešu,
ukraiņu, urdu un vjetnamiņu valodā. (Publikāciju biežums
katrā valodā ir atšķirīgs.)

© 2014 by Intellectual Reserve, Inc. Visas tiesības
aizsargātas. Iespējamā Amerikas Savienotajās Valstīs.

For Readers in the United States and Canada:

April 2014 Vol. 16 No. 1. LIAHONA (USPS 311-480) Latvian
(ISSN 1521-4788) is published two times a year (April
and October) by The Church of Jesus Christ of Latter-day
Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150.
USA subscription price is \$2.00 per year; Canada, \$2.40
plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt
Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of
address. Include address label from a recent issue; old and
new address *must* be included. Send USA and Canadian
subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address
below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit
card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be
taken by phone. (Canada Poste Information: Publication
Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5).
NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address
changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O.
Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Idejas ģimenes mājvakaram

Šis numurs satur rakstus un aktivitātes, ko var izmantot ģimenes mājvakariem.
Tālāk sniegti divi piemēri.

DEMIDA STOKERA FOTOLIISTRĀCIJA

„Septiņas dienas līdz Lieldienām”,

10. lappuse, un „Īpašie liecinieki liecina par dzīvo Kristu”, 16. lappuse: Jūs varētu izmantot materiālus no šī numura, lai noturētu ikdienas garīgos pasākumus kopā ar ģimeni — nedēļu pirms Lieldienām. Sākot ar svētdienu pirms Lieldienām, izlasiet Augstākā prezidija liecības 17. lapaspusē, sekojot norādījumiem, kas doti rakstā „Septiņas dienas līdz Lieldienām”. Katru dienu, pēc šīs svētdienas, izlasiet divu apustuļu liecības un izmantojiet Svētos Rakstus un aktivitātes, kas minēti rakstā „Septiņas dienas līdz Lieldienām”, lai dalītos vēstījumā ar savu ģimeni. Lieldienu svētdienā jūs varētu skatīties Bībeles video filmu „Viņš ir augšām cēlies”, kuru var atrast lds.org/bible-videos (pieejama vairākās valodās).

„Tas ir tik viegli, vectēv!” (67. lappuse):

Izlasot šo rakstu, jūs arī varētu izņemt savu hronometru! Apsveriet iespēju kopā kā ģimene izlasīt kādu lappusi no Mormona Grāmatas un uzņemt laiku, lai noskaidrotu, cik daudz laika tam ir nepieciešams. Ņemot šo laiku par atskaites punktu, novērtējiet, cik daudz laika būs nepieciešams, lai izlasītu visu Mormona Grāmatu. Jūs varētu nospraust mērķi — lasīt Mormona Grāmatu kopā. Grafiks, kurā jūs ielānojat katru dienu lasīt noteiktu laika sprīdi, var jums palīdzēt sasniegt šo mērķi.

LATVIEŠU VALODĀ

Liahona un citi Baznīcas materiāli daudzās valodās ir pieejami languages.lds.org.

ŠĪ NUMURA TĒMAS

Līdzās tēmai norādīta raksta pirmā lappuse.

Atturība, 40

Baznīcas vēsture, 26

Cerība, 80

Derības, 68

Godbijība, 76

Ģimene, 46, 50, 54, 70

Hanters, Hovards V., 81

Izpirkšana, 7, 10, 16, 32, 76

Jēzus Kristus, 4, 7, 10,

16, 76

Kalpošana, 12, 36, 38, 50

Labklājība, 12, 36

Liecība, 62

Lieldienas, 10, 16

Misionāru darbs, 26, 62

Monsons, Tomass S., 22

Mormona Grāmata, 67

Personiskā vērtība, 7, 12

Pestīšanas iecere, 32, 37,

39, 70

Piemērs, 22

Pievēršana, 26, 44

Pravieši, 8, 22

Priesterība, 46, 50, 53, 54,

56, 60

Sēras, 37, 39

Sievietes, 46

Spēja izšķirt, 64

Templī, 26, 44

Valoda, 40

Vecā Derība, 8

Vispārējā konference, 4

**Prezidents
Dīters F. Uheldorfs**

Otrais padomnieks
Augstākajā prezidijā

STINGRI NOSTIPRINĀTS enkurs

Nesen man bija iespēja ceļot ar lielu kuģi gar brīnišķīgo Aļaskas, ASV, krastu. Kamēr kapteinis gatavojās pārnakšņošanai tālajā, senatnīgajā līcī, viņš uzmanīgi novērtēja vietu un apstākļus, tādus kā paisumu un bēguma secību, ūdens dziļumu un attālumu līdz bīstamiem šķēršļiem. Kad viņš ar visu bija apmierināts, viņš izmeta enkuru tā, lai kuģis paliktu drošībā un stingri noenkurojies, dodot pasažieriem iespēju apbrīnot iespaidīgo Dieva radītās pasaules skaistumu.

Skatoties uz krasta līniju, es sāku apjaust, ka kuģis gandrīz nemanāmi dreifēniecīgākā vēja un zemūdens straumes ietekmē. Tomēr kuģis nelokāmi un pastāvīgi palika fiksētā rādiusa robežās, kuru noteica enkura auklas garums un stiprums.

Kapteinis neturēja enkuru, noglabātu uz kuģa, turot to gatavībā, lai nolaistu tikai tajā gadījumā, ja tuvosies vētra. Nē, viņš veica preventīvu pasākumu, noenkurojot kuģi, ar ko pasargāja to no virzišanās nedrošos ūdeņos vai lēnas dreifēšanas uz sēkli, lai pasažieri un apkalpe justos droši.

Pārdomājot redzēto, man prātā iešāvās doma, — ja šo skatu nav iespējams izmantot kā līdzību, tad es nekad nesmu vadījis lidmašīnu.

Kāpēc mums ir nepieciešami enkuri?

Enkura mērķis ir noturēt kuģi drošībā vēlamajā atrašanās vietā vai lai palīdzētu kontrolēt kuģi sliktu laika apstākļu laikā. Tomēr, lai izpildītu šos ļoti svarīgos mērķus, ar vienkāršu enkuru vien nepietiek. Enkuram ir jābūt

masīvam, uzticamam un tas ir jāizmanto pareizi — noteiktā laikā un vietā.

Cilvēkiem personīgi un ģimenēm arī ir vajadzīgi enkuri.

Nelaime var atnākt kā liela vētra, lai aizpūstu mūs prom no pareizā kursa un draudētu mest mūs pret klintīm. Taču dažreiz mēs atrodamies briesmās arī tad, kad viss, šķiet, ir droši, — vējš ir liegs un ūdens mierīgs. Patiesībā, mēs varam atrasties vislielākajās briesmās, kad mēs dreifējam un kustība ir tik neliela, ka mēs tik tikko to pamanām.

Evaņģēlijs ir mūsu enkurs

Enkuriem ir jābūt masīviem, spēcīgiem un labi uzturētiem, lai tie vajadzības gadījumā būtu gatavi. Turklāt tiem ir jābūt piestiprinātiem pie tāda pamata, kas ir spējīgs izturēt pretspēka svaru.

Protams, Jēzus Kristus evaņģēlijs ir šāds enkurs. To sagatavoja Visuma Radītājs dievišķam mērķim, un tas tika izstrādāts, lai sniegtu drošību un vadību Viņa bērniem.

Kas tad galu galā ir evaņģēlijs, neskaitot to, ka tā ir Dieva iecere atpestīt Viņa bērnus un atvest tos atpakaļ Viņa klātbūtnē?

Zinot to, ka dreifēšana ir visu lietu dabā, mums ir stingri jānostiprina mūsu enkuri evaņģēlija patiesības pamatos. Enkurus nav viegli jānolaiz lepnības smiltīs, un ar tiem nav tik tikko jāpieskaras mūsu pārliecības virsmai.

Šomēnes mums ir iespēja dzirdēt Dieva kalpus baznīcas vispārējā konferencē. Viņu vārdi kopā ar Svēto Rakstu pantiem un Gara pamudinājumiem nodrošina drošu un

stingru mūžīgo vērtību un mācību pamatu, pie kura mēs varam piestiprināt savus enkurus, lai mēs varētu palikt nelokāmi un droši dzīves grūtību un pārbaudījumu laikā.

Senlaiku pravietis Helamans mācīja: „Tas ir uz mūsu Pestītāja klints, kurš ir Kristus, Dieva Dēls, kur jums jāceļ savs pamats, lai, kad velns sūtīs savus stipros vējus, jā, savas bultas virpuļvējā, jā, kad visa viņa krusa un viņa spēcīgā vētra gāzīsies uz jums, tai nebūtu spēka jūs ievilkīt tai ciešanu un bezgalīgo bēdu bezdibeni, tādēļ ka jūs esat cēlušī uz klints, kas ir drošs pamats, pamats, uz kura cilvēki, ja tie ir cēlušī, vairs nevar krist.” (Helamana 5:12.)

Stingri nostiprinātu enkuru vērtība

Dzīve dažādos veidos pārbauda mūsu enkurus un vilina mūs dreifēt. Tomēr, ja mūsu enkuri ir pareizi nostiprināti mūsu Pestītāja klintī, tie izturēs — neskatoties uz vēja spēku, paisuma un bēguma spēku vai viļņu augstumu.

Protams, kuģis netika projektēts, lai paliktu nekustīgs ostā, bet drīzāk,

lai paceltu enkuru un peldētu pa dzīves jūrām. Bet tā jau ir līdzība kādai citai reizei.

Tagad mani mierina tas, ka es zinu, ka evaņģēlija enkurs un mūsu Pestītāja klints turēs mūs nelokāmus un drošus.

Šāds enkurs atturēs mūs no dreifēšanas briesmu un nelaimju ūdeņos. Tas sniegs mums lielisku iespēju izbaudīt vienmēr mainīgās un skaistās dzīves ainavas nesalīdzināmo daiļumu.

Dzīve ir skaista, un tā ir vērtā, lai to dzīvotu. Vēji, vētras un valdošās

straumes var vilināt mūs peldēt acīmredzamās vai neredzamās briesmās, taču evaņģēlija vēstījums un tā dievišķais spēks turēs mūs uz ceļa — atpakaļ uz mūsu Debesu Tēva drošo ostu.

Tāpēc ne tikai *klausīsimies* aprīļa vispārējās konferences runās, bet arī *pielietosim* konferences runas kā stingri nostiprinātu enkuru savā ikdienas dzīvē.

Lai Dievs svētī un vada mūs šajos nozīmīgajos un ļoti svarīgajos centienos! ■

KĀ MĀCĪT NO ŠĪ VĒSTĪJUMA?

Apsveriet iespēju apspriest enkuru nozīmi Lehiņa ģimenes ceļojuma — uz apsolīto zemi — kontekstā. (Skat. 1. Nefija 18.) Jūs varētu norādīt uz 1. Nefija 18:11–15, kad Nefijs bija sasiets, Liahona pārstāja darboties un kuģi dzina spēcīgā vētra. Ar kādām sekām mums ir jāstopas, ja mēs neesam droši noenkurojušies evaņģēlijā? Jūs varētu arī norādīt uz 1. Nefija 18:21–22 un apspriest to, kā mēs varam rast drošību, vērsties pie Glābēja.

Konference un es

Sāra Diksa

Es reiz domāju, ka vispārējās konferences nedēļas nogale ir gara un garlaicīga, bet, laikam ritot, es esmu to iemilējusi un gaidu to. Vispārējās konferences nedēļas nogale var būt garīgi spēcinoša, taču ir viegli ļaut šīm sajūtām izgaist, kad dzīve turpina savu gaitu nākamajā pirmdienā. Dažas no tālāk sniegtajām idejām ir palīdzējušas man arī pēc konferences gūt, cik vien daudz iespējams.

Es sagatavojos konferencei, uzrakstot jautājumus, un tad es veicu piezīmes, kad mani jautājumi tiek atbildēti. Pēc konferences man patīk lejupielādēt konferences runas un mūziku no LDS.org un saglabāt to MP3 atskaņotājā, tā lai es varētu klausīties kādu runu

vai baznīcas dziesmu, veicot ikdienas darbus. Man arī patīk studēt *Liahonas* konferences izdevumu. Es pasvītroju un veicu piezīmes sava žurnāla malās. Laikā, kad tuvojas nākamā konference, mans žurnāls ir pilns ar piezīmēm. Mana ģimene dažreiz studē vēstījumus kopā ar mani ģimenes mājvakarā.

Lai saglabātu garu, kuru mēs jutām konferences laikā, un lai turpinātu mācīties no vēstījumiem, ir nepieciešams ieguldīt darbu, taču šis darbs man ir bijis liela svētība. Es esmu saņēmusi tik daudz spēka un vadības grūtos brīžos, studējot vispārējās konferences vēstījumus, un es zinu, ka šie vēstījumi ir iedvesmojuši.

Autore dzīvo Toronto, Kanādā.

BĒRNI

Izmetiet savu enkuru

Kas noturēs jūs — noenkurotus evaņģēlijā? Uzvelciet līniju no virves, kas atrodas zēna rokā, līdz kādai no lietām, kuras prezidents Uhtdorfs minēja kā drošas vietas, kur izmest enkuru.

Lūgšanu pilnas izstudējiet šo materiālu un ticieties uzzināt, ar kurām vēstījuma daļām dalīties. Kā izpratne par Glābēja misiju un dzīvi vairo jūsu ticību Viņam un svētī tās māsas, par kurām jūs rūpējaties, kad kalpojat viņām, pildot apmeklējuma mācības uzdevumu? Vairāk informācijas skatiet: reliefsociety.lds.org.

Jēzus Kristus dievišķā misija: Glābējs un Pestītājs

Šis vēstījums ir daļa no apmeklējuma mācības vēstījumu sērijas, kas apskata Glābēja misijas aspektus.

Viens no visnozīmīgākajiem „Jēzus Kristus tituliem ir Pestītājs,” teica Elders D. Tods Kristofersons, no Divpadsmit apustuļu kворuma. „Pestīt nozīmē nomaksāt saistības vai parādu. Pestīt var arī nozīmēt — izglābt vai atbrīvot, nomaksājot izpirkumu. . . . Katrai nozīmei atbilst dažādi dzižās Izpiršanas aspekti, ko veica Jēzus Kristus caur Savu Izpiršanu, šie aspekti sevī ietver, runājot vārdnīcas vārdiem, „atbrīvošanu no grēka un tā sodiem caur upuri, kas ir nests grēcnieka labā.”¹

Linda K. Bērtone, Palīdzības biedrības vispārējā prezidente, teica: „Debesu Tēvs . . . sūtīja Savu Vienpiedzimušo un pilnīgo Dēlu, lai ciestu par mūsu grēkiem, sirdssāpēm un par visu, kas šķiet netaisnīgs mūsu pašu personīgajās dzīvēs.

. . . Kāda sieviete, kas gadu gaitā bija pieredzējusi pārbaudījumus un bēdas, teica ar asarām acīs: „Es esmu

nākusi pie atziņas, ka es esmu kā veca 20 dolāru banknote — saburzīta, ieplēsta, netīra, zākāta un rētaina. Bet . . . es vēl joprojām esmu visus 20 dolārus vērtā.” Šī sieviete zināja, ka viņa . . . bija pietiekami vērtīga [Dievam], lai Viņš sūtītu Savu Dēlu, lai izpirktu viņu — personīgi. Katrai mācai baznīcā vajadzētu zināt to, ko zina šī sieviete.”²

No Svētajiem Rakstiem

2. Nefija 2:6; Helemana 5:11–12; Mozus 1:39

ATSAUCES

1. D. Tods Kristofersons, „Redemption”, *Liahona*, 2013. g. maijs, 109. lpp.
2. Linda K. Bērtone, „Is Faith in the Atonement of Jesus Christ Written in Our Hearts?” *Liahona*, 2012. g. nov., 114. lpp.

Ticība, ģimene, palīdzība

No mūsu vēstures

Jaunajā Derībā ir ietverti stāsti par sievietēm, kas izrādīja ticību Jēzum Kristum, mācījās un dzīvoja atbilstoši Viņa mācībām un liecināja par Viņa kalpošanu, brīnumiem un majestātiskumu.

Jēzus teica sievietei pie akas:

„Bet, kas dzers no tā ūdens, ko Es tam došu, tam nemūžam vairs neslāps, bet ūdens, ko Es tam došu, kļūs viņā par ūdens avotu, kas verd mūžīgai dzīvībai.”

Sieva Viņam saka: „Kungs, dod man tādu ūdeni, ka man vairs neslāpst. . . .

Es zinu, ka jānāk Mesijam, kas saukts Kristus. Kad Viņš nāks, Tas mums visu izstāstīs.”

Jēzus viņai saka: „Es tas esmu, kas ar tevi runā!”

Tad sieva atstāja savu ūdens trauku, aizgāja uz pilsētu un liecināja par Viņu pilsētā. (Skat. Jāņa 4:6–30.)

Ko es varu darīt?

1. Kā es varu parādīt pateicību Glābējam un Pestītājam, Jēzum Kristum?
2. Kā mēs varam saņemt mūsu Glābēja veiktās Izpiršanas upura svētības savā dzīvē?

MOZUS

„Mozus bija tik dižs, ka pat Kristus tiek aprakstīts kā pravietis, kas ir līdzīgs šim senajam Israēla pulku vadītājam.”¹

— Elders Brūss R. Makonkijs (1915–1985), no *Divpadsmit apustuļu kворuma*

Es piedzimu Ēģiptē — laikā, kad mani ļaudis, israēlieši, atradās gūstā. Baidoties no pieaugošā israēliešu vergu skaita, faraons pavēlēja nogalināt visus jaundzimušos vīriešu kārtas israēliešus. Lai mani pasargātu, mana māte pēc manas dzimšanas slēpa mani trīs mēnešus, tad ielika mani grozā un paslēpa Nilas niedrēs. Mani atrada faraona meita un uzaudzināja mani kā pašas dēlu.²

Kad es kļuva pieaudzis, es pametu Ēģipti un dzīvoju Midiāna zemē. Tur es atradu labvēlību Jetrus, gana un priestera, acīs un apprecēju viņa meitu Ciporu. No Jetrus es saņēmu Melhisedeka priesterību.³

Kādu dienu, kad es ganīju Jetrus ganāmpulku, Tas Kungs parādījās man degošā krūmā un aicināja mani atbrīvot Israēla bērnus no verdzības.⁴

Es atgriezos Ēģiptē un pateicu faraonam, lai tas atbrīvotu Tā Kunga ļaudis, bet tā vietā viņš palielināja viņu slogu. Tas Kungs sūtīja vairākas mocības ēģiptiešiem, bet faraons nocietināja savu sirdi un vēl joprojām atteicās atbrīvot israēliešus. Pēdējā mocība bija iznīcināšanas eņģelis, kas Ēģiptē nogalināja katras ģimenes pirmdzimto dēlu. Israēlieši tika pasargāti no

iznīcināšanas eņģeļa, jo apzieda savu durvju stabus ar nevainojama jēra asinīm un palika mājās. Caur mani Tas Kungs iedibināja Pashā svētkus kā priekšrakstu, lai palīdzētu israēliešiem atcerēties šo brīnumu katru gadu.⁵

Pēdējā mocība lika faraonam padoties un atbrīvot israēliešus. Taču faraons vēlāk nocietināja savu sirdi un sūtīja savus karapulkus pakal aizejošajiem israēliešiem. Tas Kungs svētīja mani ar spēku

pāršķelt Niedru jūru, un mēs aizbēgām pa sausumu, kamēr jūra appludināja faraona armiju.⁶

Tad Tas Kungs veda mūs cauri tuksnesim — mākonī pa dienu

MOSES IN THE BULRUSHES © PROVIDENCE COLLECTION; MOSES PARTING THE RED SEA, ROBERTS T. BARETS; MOSES AND THE TABLETS, DŽERIJS HĀRSTONS; MOSES CALLS AARON TO THE MINISTRY, HĀRIS ANDERSONS; MOSES AND THE BRASS SERPENT, JUDĪTE A. MĒRA

un uguns stabā pa nakti. Viņš uzturēja mūs ar ūdeni, mannu un paipalām.⁷

Es uzkāpu Sinaja kalnā, kur es paliku 40 dienas un no Tā Kunga saņēmu Desmit baušļus. Kad es nokāpu no kalna, israēlieši bija novērsušies no Dieva un izveidojuši zelta teļu, kam kalpot. Viņi vairs nebija cienīgi saņemt bauslību, kuru Dievs man deva, un tādēļ es saplēsu plāksnes, kas saturēja šo bauslību. Es atgriezos kalnā, kur Tas Kungs man deva zemāku bauslību, kas tiek saukta

manā vārdā,
— Mozus
bauslība.⁸

Tuksnesī Tas Kungs man atklāja plānus, kā uzbūvēt saiešanas telti jeb pārvietojamo templi. Mēs nesām saiešanas telti līdz mūsu ceļojumos, tā lai mēs tajā varētu pielūgt. Saiešanas templi ļaudis saņēma priekšrakstus, un es runāju ar To Kungu „vaigu vaigā, kā kāds sarunājas ar savu draugu”.⁹ Tas Kungs man arī parādīja, kā izveidot derības šķirstu, svētu reliktu, kurš atradās saiešanas telts vissvētākajā daļā.¹⁰

Kad Tas Kungs sūtīja „dzēlīgas čūskas”, lai sodītu israēliešus, man tika pavēlēts izgatavot vara čūsku un pacelt to augstu virs staba, tā lai visi, kurus sakoda čūska, varētu uz to paskatīties un tikt izdziedināti. Taču viņu lepības dēļ un vienkāršības dēļ

daudzi neskatījās un tādēļ gāja bojā.¹¹

Tas Kungs lika israēliešiem klejot tuksnesī 40 gadus, pirms ļāva tiem ieiet apsolītajā zemē.¹² Es neiegāju apsolītajā zemē, bet tiku „Gara paņemts” pie Tā Kunga.¹³ ■

ATSAUCES

1. Brūss R. Makonkijs, *Mormon Doctrine*, 2. izd. (1966), 515. lpp.; skat. arī 5. Mozus 18:15–19.
2. Skat. 2. Mozus 1; 2:1–10.
3. Skat. 2. Mozus 2:11–22; Mācība un Derības 84:6.
4. Skat. 2. Mozus 3; 4:1–17.
5. Skat. 2. Mozus 5–12; Ecēhiēla 45:21.
6. Skat. 2. Mozus 14.
7. Skat. 2. Mozus 13:21–22; 15:22–27; 16:17:1–7.
8. Skat. 2. Mozus 24:18; 31:18; 32; 34.
9. 2. Mozus 33:11.
10. Skat. 2. Mozus 25–29; 40:21.
11. Skat. 4. Mozus 21:6–9; 1. Nefija 17:41; Almas 33:19–20.
12. Skat. 4. Mozus 14:33–34.
13. Almas 45:19.

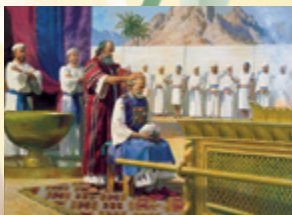
FAKTU KASTE: MOZUS

Raksti par Mozu: Papildus Mozus grāmatai Dārgajā Pērlē, Mozus ir pirmo piecu Bībeles grāmatu autors: 1. Mozus grāmata, 2. Mozus grāmata, 3. Mozus grāmata, 4. Mozus grāmata un 5. Mozus grāmata.

Pirmsmirstīgās dzīves loma: izraudzīts, lai vadītu atklāšanas laikmetā (skat. Ābrahāma 3:22–23)

Mirstīgās dzīves lomas: izveda israēliešus no Ēģiptes; saņēma bauslību Sinaja kalnā (skat. 2. Mozus 12; 20)

Pēcmirstīgās dzīves lomas: parādījās Apskaidrošanas kalnā, iedodot priesterības atslēgas Pēterim, Jēkabam un Jānim (skat. Svēto Rakstu ceļvedis, „Apskaidrošana”, scriptures.lds.org); parādījās Kērtlendes templī Ohaijo, ASV, 1836. gada 3. aprīlī, nododot Israēla sapulcināšanas atslēgas Džozefam Smitam (skat. M&D 110:11)

SEPTIŅAS DIENAS LĪDZ LIELDIENĀM

Tu un tava ģimene varat mācīties par to, ko Jēzus darīja, kad Viņš dzīvoja uz Zemes.

Sāciet mācīties svētdienā pirms Lieldienām. Katru dienu lasiet Svētos Rakstus, piedalieties aktivitātēs vai nodziediet dziesmu (vai kādu citu dziesmu par šo tēmu). Tad izgrieziet un ielīmējiet tukšajā rāmīti Jēzus bildi, kas atbilst Svēto Rakstu stāstam. Kad visi rāmīši būs aizpildīti, Lieldienas būs klāt! ■

1. DIENA

Debesu Tēvs sūtīja Savu Dēlu, Jēzu Kristu, lai Viņš piedzimtu uz Zemes.

- Lūkas 2:4–7
- „He Sent His Son” (*Children’s Songbook*, 34).

2. DIENA

Jēzus reiz bija bērns. Mēs varam būt kā Viņš, esot labi un laipni.

- Lūkas 2:40, 52
- „Jesus Once Was a Little Child” (*Children’s Songbook*, 55).

3. DIENA

Jēzus turēja visus Debesu Tēva baušļus, tostarp bausli — kristīties.

- Mateja 3:13–17
- „When Jesus Christ Was Baptized” (*Children’s Songbook*, 102).

4. DIENA

Jēzus veica daudzus brīnumus, piemēram, dziedināja cilvēkus, kas bija slimi, palīdzēja akliem cilvēkiem atkal redzēt un lika pierimt vētrai.

- Marka 4:36–39
- „Tell Me the Stories of Jesus” (*Children’s Songbook*, 57).

5. DIENA

Pēdējās vakariņās Jēzus lūdza Saviem mācekļiem pieņemt Svēto Vakarēdienu, lai atcerētos Viņu. Kad mēs katru nedēļu pieņemam Svēto Vakarēdienu, mēs arī varam atcerēties Glābēju.

- Lūkas 22:19–20
- Aprunājies ar saviem vecākiem par to, kas tev varētu palīdzēt šajā svētdienā, Svētā Vakarēdiena laikā, domāt par Jēzu.

6. DIENA

Tāpēc, ka Debesu Tēvs un Jēzus mūs mīl, Jēzus ieradās uz Zemes, lai ciestu par mūsu grēkiem, lai mēs varētu saņemt piedošanu un atgriezties pie Debesu Tēva.

- Lūkas 22:41–44
- Kas ir tas, ko tu vari darīt jau šodien, lai parādītu Jēzum, ka esi pateicīgs par Viņa upuri?

7. DIENA

Pēc tam, kad Jēzus kapā pavadīja trīs dienas, Viņš tika augšāmcelts. Tāpēc, ka Viņš ir augšāmcēlies, mēs arī varam tikt augšāmcelti.

- Jāņa 20:15–17
- Lūkas 24:36–40
- „Did Jesus Really Live Again?” (*Children’s Songbook*, 64).

Šīs aktivitātes laikā jūs varat klausīties dziesmas: lds.org/music.

MĒS ESAM

Tā Kunga rokas

*Nabadzīgo uzmeklēšana un kalpošana tiem, kas cieš,
ir nepieciešama, lai mēs varētu tikt saukti par Jēzus Kristus mācekļiem.*

Nīls K. Ņūvels

Labklājības programma

Lielās depresijas pirmajās dienās seši Soltleikas ielejas staba prezidenti apvienojās, lai cīnītos ar nabadzības un bada sliktajiem apstākļiem, kas draudēja pārņemt ļoti daudzus baznīcas locekļus.¹ Lai arī ekonomiskā krīze ietekmēja cilvēkus arī citur, taču Jūtas štats cieta īpaši smagi.²

Tajā laikā baznīcas vadītājiem bija pieejami nelieli resursi, lai palīdzētu tiem, kas bija nonākuši trūkumā. Protams, viņi varēja izmantot gavēņa ziedojumus, taču pastāvīgais trūkums bija lielāks, nekā tie jebkad agrāk bija pieredzējuši. Prezidējošās bīskapijas vadībā 1900-to gadu sākumā tika nodibināts Deseret nodarbinātības birojs. Taču šis birojs nebija piemēroti aprīkots, lai tiktu galā ar tik lielu trūkumu.

Šie seši priesterības vadītāji zināja: ja viņiem ir jāpalīdz cilvēkiem viņu stabos, tad viņi nevarēja gaidīt. Viņiem ir jāsāk rīkoties nekavējoties. Viņi lika cilvēkus pie darba. Viņi sapulcināja vīrus un aizveda tos uz laukiem, kur tie varēja novākt labību. Apmaiņā pret viņu darbu, pateicīgie lauksaimnieki dāsni ziedoja šiem vīriem pārtiku. Pārpalikums tika aizvests uz noliktavu un izdalīts citiem, kas bija izsalkuši. Pieaugot ziedojumiem, svētie sāka konservēt pārtiku. Tas bija mūsdienu labklājības programmas sākums.

Astoņdesmit gadus vēlāk mūsdienu baznīcas vadītāji visā pasaulē raugās uz savām draudzēm un jūt to pašu apņemšanos pasniegt palīdzīgu roku tiem, kas nonākuši trūkumā.

2011. gada oktobra vispārējā konferencē prezidents Dīters F. Uhtdorfs, otrais padomnieks Augstākajā prezidijā, teica: „Pārāk bieži mums apkārt mēs ievērojam vajadzības, bet ceram: kāds cits no tālienes maģiskā veidā parādīsies, lai apmierinātu šīs vajadzības. Iespējams, ka mēs gaidām uz ekspertiem ar zināšanām specifiskā jomā, lai atrisinātu konkrētas problēmas. Kad mēs tā darām, mēs liedzam mūsu tuvākajam palīdzību, ko varētu sniegt, un mēs liedzam paši sev iespēju kalpot. Lai arī ekspertiem nav nekāda vaina, būsim reālisti: viņu nekad nebūs pietiekami daudz, lai atrisinātu visas problēmas. Tā vietā Tas Kungs ir nolīcis Savu priesterību un Savu organizāciju mūsu durvju priekšā visā pasaulē, kur vien ir izveidota baznīca.”³

Šis aicinājums vietējiem baznīcas vadītājiem un baznīcas locekļiem — rīkoties atbilstoši Svētā Gara iedvesmai — ir novedis daudzus visā pasaulē līdz lēmumam, kā prezidents Uhtdorfs teica, — „izdomāt [pašiem]”.⁴ Viņi uzrotēja piedurknes un apņēmās „[atcerēties] visās lietās nabagos un trūkumcietējus, slimos un nomocītos” (M&D 52:40).

Ekvadora

Kad bīskaps Džonijs Morante Gvajakilā, Ekvadorā, paskatījās uz savas bīskapijas locekļiem, viņš jutās norūpējies. Pārāk daudz ģimenēm tik tikko pietika dzīvei pats nepieciešamākais. Viņš gribēja šīm ģimenēm palīdzēt, un tādēļ viņš apspriedās ar bīskapijas vadītājiem un vērsās ar šo lietu pie Tā Kunga.

Tā kā darba iespējas šajā apgabalā bija niecīgas, viņš sāka strādāt ar grupu, kas sastāvēja no 11 māsām, iedrošinot viņas izmantot maza uzņēmuma iespējas. Šīs māsas ievēroja, ka pastāv vajadzība pēc kvalitatīviem, zemu izmaksu mājsaimniecības tīrīšanas līdzekļiem, un viņas vēlējās noskaidrot, vai viņas varētu ražot un pārdot šādus tīrīšanas līdzekļus savā kopienā. Bet kā lai viņas iemācās izgatavot šos līdzekļus?

Tajā pat laikā bīskapam Morantem kļuva zināms par kādu bez darba palikušu māsu viņa bīskapijā, kura bija strādājusi par farmaceiti. Kad šīs 11 māsas lūdza viņai palīdzēt, viņa bija sajūsmināta par iespēju mācīt viņām, kā izgatavot drošus, kvalitatīvus līdzekļus.

Viņas izveidoja biznesa plānu, sadalīja savu kopienu apgabalos, par kuriem būs atbildīga katra māsa, izvēlējās produktus, kurus viņas gatavos, un izstrādāja iepakojuma un etiķetes noformējumu.

Dažu mēnešu laikā viņas bija izveidojušas klientu loku un sāka pietiekami pelnīt, lai mazinātu nabadzību un palīdzētu apmierināt savas ģimenes vajadzības.

Kad vietējās farmācijas firmas pārvaldnieki uzzināja par šo uzņēmumu, viņus ieinteresēja bez darba palikušās farmaceites stāsts. Galu galā firmas pārvaldnieki uzaicināja viņu uz interviju un nolīga viņu, lai viņa vadītu viņu ražošanas uzņēmumu.

Krievija

Rečnojas bīskapijā, Maskavā, Krievijā, Gaļina Gončarova, kura kalpoja par bīskapijas vēsturnieci, paslīdēja uz ledus un salauza abas rokas. Viņu aizveda uz slimnīcu, kur viņas rokas tika iegipsētas. Viņa nevarēja sevi ne pabarot, ne apģērbt. Viņa nevarēja saķemmēt savus matus un pat atbildēt uz tālruņa zvaniem.

Kad viņas bīskapijas locekļi uzzināja par notikušo, viņi nekavējoties rikojās. Priesterības nesēji iedeva viņai svētību un kopā ar Palīdzības biedrības māsām izstrādāja grafiku, lai apciemotu šo labo māsu un rūpētos par viņas vajadzībām.

Vladimirs Nečiporovs, bīskapijas misijas vadītājs, teica: „Mēs atcerējamies vispārējās konferences runu par Kristus statuju, kurai nebija roku.⁵ Statujas pakājē kāds bija novietojis plāksnīti, uz kuras bija rakstīts: „Jūs esat Manas rokas.”

Pēc tam, kad Gaļina Gončarova paslīdēja un salauza rokas, viņas Palīdzības biedrības māsas kalpoja, esot par viņas rokām.

Dažas nedēļas šī labā māsa nebija spējīga par sevi parūpēties, un Rečnojas bīskapijas locekļi sajuta līdzību ar šo stāstu. Mēs vārda tiešā nozīmē kļuvām par viņas rokām.”

Filipīnas

Kad tropiskā vētra „Washi” pārsteidza Filipīnas 2011. gadā, tā pārpludināja rajonu ar ūdens plūdiem un vēju. Tika sabojātas aptuveni 41 000 mājas, un vairāk nekā 1200 cilvēku zaudēja dzīvību.

Pirms plūdiem Maks Savedra, Kagajan de Oro Filipīnu staba prezidents, bija jutis pamudinājumu izveidot staba ārkārtas reaģēšanas komandu. Viņš noorganizēja komitejas, lai veiktu dažādus uzdevumus: sākot no meklēšanas un glābšanas darbiem un beidzot ar pirmās palīdzības

sniegšanu, nodrošinot pārtiku, ūdeni un apģērbu.

Kad plūdu ūdens līmenis nokritās līdz drošam rādījumam, baznīcas vadītāji un baznīcas locekļi mobilizējās. Viņi atskaitījās par katra baznīcas locekļa drošību un novērtēja bojājumus. Viens baznīcas loceklis piegādāja gumijas plostus, lai nogādātu aizskalotos baznīcas locekļus drošībā. Sanāksmju nami bija atvērti, lai nodrošinātu pajumti visiem tiem, kam bija nepieciešams ēdiens, apģērbs, segas un pagaidu uzturēšanās vieta. Bija ļoti nepieciešams tīrs ūdens, tāpēc prezidents Savedra sazinājās ar vietējo uzņēmumu, kuram piederēja ugunsdzēsēju smagā mašīna, un viņi aiztransportēja tīru ūdeni līdz sanāksmju namu evakuācijas centriem. Baznīcas locekļi, kuriem bija profesionāla medicīniskā pieredze, palīdzēja tiem, kas bija ievainoti.

Tiklīdz tika apzināti baznīcas locekļi, prezidents un viņa komanda apmeklēja citus pilsētas evakuācijas centrus un piedāvāja tur palīdzību. Viņi nogādāja cietušajiem pārtiku un citas pirmās nepieciešamības preces. Daudzi no baznīcas locekļiem, lai arī bija zaudējuši savas mājas, uzreiz pēc vētras nesavtīgi kalpoja citiem. Kad lietus norimās un zeme nožuva, organizācijas „Mormoņu palīdzīgās rokas” brīvprātīgie no trīs stabiem devās uz darbu, lai izdalītu pirmās nepieciešamības preces un lai palīdzētu uzkopšanā.

Brazīlija

Pilsētā Sete Lagoas, Brazīlijā, ir patversme sievietēm ar veselības traucējumiem, kuru dzīvi ietekmējusi narkotiku lietošana. Katru dienu viņas cīnījās par savu izdzīvošanu. Viņām bija maza cepeškrāsns, kuru viņas izmantoja, lai dienā izceptu 30 maizes klaipus. Lai arī sievietes bija saņēmušas kaut kādu palīdzību no vietējās humānās palīdzības asociācijas, viņām tik tikko pietika, lai pabarotu sevi. Kad baznīcas vadītāji no Sete Lagoas Brazīlijas staba uzzināja par šo sieviešu vajadzībām, viņi gribēja tām palīdzēt.

Viņi runāja ar sievietēm par viņu vajadzībām. Sievietes teica: ja viņas varētu uzcept vairāk maizes, tad viņas varētu ne tikai labāk sevi pabarot, bet, iespējams, viņas varētu pārdot dažus klaipus un nopelnīt izmisīgi nepieciešamos līdzekļus.

Baznīcas vadītāji un baznīcas locekļi strādāja kopā ar vietējo militāro policiju un vietējo skolu, lai uzlabotu šo sieviešu dzīves apstākļus. Ar baznīcas humānās palīdzības atbalstu un baznīcas un vietējās sabiedrības brīvprātīgo palīdzību, viņiem izdevās izveidot jaunu maiznīcu — tādu, kas ļāva sievietēm dienā uzcept 300 maizes klaipus.

Ienākumi, ko viņas guva, strādājot maiznīcā, deva iespēja noalgot savu pirmo darbinieku — vienu no patversmes sievietēm.

Labklājības darbs

Tāpat kā baznīcas vadītāji pirms desmitiem gadu, kas sev visapkārt pieredzēja lielu trūkumu, atteicās uzgriezīt trūcīgajiem muguru, arī šodien baznīcas vadītāji un baznīcas locekļi visā pasaulē dara to pašu savos apgabalos un savā veidā.

Kad prezidents Uhtdorfs uzrunāja baznīcu attiecībā par rūpēšanos par citiem, viņš teica: „Tā Kunga veids nav sēdēt ūdens straumes malā un gaidīt, kad ūdens aizplūdis, pirms šķērsot ūdeņus. Tā Kunga veids ir sanākt kopā, uzroīt piedurknes, iet strādāt un uzbūvēt tiltu vai laivu, lai šķērsotu mūsu izaicinājumu ūdeņus.”⁶

Nabadzīgo uzmeklēšana un kalpošana tiem, kas cieš, ir nepieciešama, lai kāds varētu tikt saukts par Jēzus Kristus mācekli. Tas ir darbs, ko Jēzus Kristus veica pats, kad kalpoja cilvēkiem Savās dienās. „Šis darbs — sniegt palīdzību Tā Kunga veidā — nav vienkārši vēl viens punkts baznīcas programmu sarakstā,” nobeigumā teica prezidents Uhtdorfs. „To nevar atstāt novārtā vai ignorēt. Šis darbs ir mūsu mācības centrā; tas ir mūsu reliģijas būtība.”⁷ ■

ATSAUCES

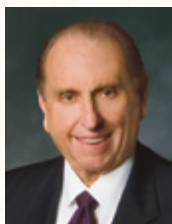
1. Četri no šiem staba prezidentiem — Hjū B. Brauns, Harolds B. Lī, Henrijs D. Moils un Merions G. Romnijs — vēlāk tika aicināti par apustuļiem, un visi četri vēlāk kalpoja baznīcas Augstākajā prezidijā. Harolds B. Lī kļuva par 11-to Baznīcas prezidentu.
2. 1930. gadā Jūtā bija otrs augstākais bezdarbnieku skaits Amerikas Savienotajās Valstīs. Skat. Gārts L. Mangums un Brūss D. Blūmels, *The Mormons' War on Poverty: A History of LDS Welfare 1830–1990* (1993. gads), 95. lpp.
3. Dīters F. Uhtdorfs, „Providing in the Lord's Way”, *Liahona*, 2011. g. nov., 54. lpp.
4. Dīters F. Uhtdorfs, „Providing in the Lord's Way”, 55. lpp.
5. Skat. Dīters F. Uhtdorfs, „You Are My Hands”, *Liahona*, 2010. g. maijs, 68. lpp.
6. Dīters F. Uhtdorfs, „Providing in the Lord's Way”, 55. lpp.
7. Dīters F. Uhtdorfs, „Providing in the Lord's Way”, 55.–56. lpp.

Augstākā prezidija un Divpadsmit apustuļu kvoruma locekļi ir mūsdienu pravieši, gaišreģi un atklājēji, kas stāv kā „[īpaši] Kristus Vārda [liecinieki] visā pasaulē” (M&D 107:23). Kā īpašiem lieciniekiem, viņiem ir pienākums liecināt par Jēzus Kristus dievišķumu un par Viņa kā pasaules Glābēja un Pestītāja misiju.

Tālāk sniegtajos citātos šie izraudzītie un pilnvarotie vīri dalās savās liecībās par Glābēja Izpirkšanu, augšāmcelšanos un dzīves realitāti.

Īpašie liecinieki liecina par dzīvo Kristu

Jēzus ir mūsu Pestītājs

„Kā īpašais liecinieks es dedzīgi un no visas sirds un dvēseles paceļu

balsi, paziņojot, ka Dievs tik tiešām dzīvo. Jēzus ir Viņa Dēls, vienīgais Tēva Vienpiedzimušais Dēls miesā. Viņš ir mūsu Pestītājs, Viņš ir mūsu Starpnieks Tēva priekšā. Tas bija Viņš, kas mira pie krusta, lai izpirktu mūsu grēkus. Viņš nesa pirmos augšāmcelšanās augļus. Pateicoties tam, ka Viņš mira, mēs visi dzīvosim atkal. „Un vārdus gaismo prieka plīvis: „Es zinu, mans Glābējs ir dzīvs!”” [„Es zinu, mans Glābējs ir dzīvs”, *Baznīcas dziesmas*, 38. lpp.]

Prezidents Tomass S. Monsons, „Es zinu, mans Glābējs ir dzīvs!” *Ensign* vai *Liahona*, 2007. g. maijs, 25. lpp.

Es esmu liecinieks

„Es esmu Tā Kunga Augšāmcelšanās liecinieks un varu liecināt par to tik

droši, it kā tovarak būtu bijis kopā ar abiem mācekļiem viņu mājās — pie ceļa uz Emavu. Es zinu, ka Viņš dzīvo, tikpat droši, kā to zināja Džozefs Smits, kad viņš redzēja Tēvu un Dēlu spožas rīta gaismas pielietajā birtalā Palmīrā. . . .

. . . to es liecinu kā augšāmceltā Glābēja un mūsu Pestītāja liecinieks.”

Prezidents Henrijs B. Airings, pirmais padomnieks Augstākajā prezidijā, „Come unto Me”, *Ensign* vai *Liahona*, 2013. gada maijs, 25. lpp.

Izpirkšana un Glābšana

„Dievs Tēvs ir evaņģēlija autors; evaņģēlijs ir galvenā Dieva glābšanas

ieceres jeb pestīšanas ieceres daļa. To sauc par Jēzus Kristus evaņģēliju, jo Jēzus Kristus Izpirkšana padara iespējamu glābšanu un pestīšanu. Caur Izpirkšanu visi vīrieši, sievietes un bērni bez jebkādiem nosacījumiem ir atpestīti no fiziskās nāves un tiks izpirkti no pašu grēkiem ar nosacījumu, ka tie pieņems un ievēros Jēzus Kristus evaņģēliju. . . .

Par to es sniedzu liecību ar visu savu sirdi un prātu.”

Prezidents Dīters F. Uhtdorfs, otrs padomnieks Augstākajā prezidijā, „Have We Not Reason to Rejoice?” *Ensign* vai *Liahona*, 2007. g. nov., 19., 21. lpp.

Jēzus ir Kristus

„Es zinu, ka Dievs ir mūsu Tēvs. Viņš stādīja priekšā Savu Dēlu, Jēzu Kristu, Džozefam Smitam. Es paziņoju jums, ka es zinu, ka Jēzus ir Kristus. Es zinu, ka Viņš dzīvo. Viņš piedzima laika zenītā. Viņš mācīja Savu evaņģēliju un tika tiesāts. Viņš cieta un tika sistis krustā, un trešajā dienā augšāmcelās. Viņam, tāpat kā Viņa Tēvam, ir ķermenis no miesas un kauliem. Viņš veica Izpirkšanu. Par Viņu es liecinu. Es esmu Viņa liecinieks.”

Prezidents Boids K. Pekers, Divpadsmit apustuļu kворuma prezidents, „The Twelve”, *Ensign* vai *Liahona*, 2008. g. maijs, 87. lpp.

Izpirkums par cilvēces ģimeni

„[Jēzus Kristus] ir Tēva mūžīgās ieceres centrā — Glābējs, kas tika paredzēts kā izpirkums par cilvēci. Dievs sūtīja Savu iemīļoto Dēlu pārvarēt Ādama un Ievas krišanu. Viņš ieradās uz Zemes kā mūsu Glābējs un Pestītājs. Viņš pārvarēja fiziskās nāves šķērslī mūsu labā, atdodot Savu dzīvību. Kad Viņš mira pie krusta, Viņa gars atdalījās no Viņa ķermeņa. Trešajā dienā Viņa gars un Viņa ķermenis tika atkal apvienoti uz mūžu, lai nekad atkal netiktu atdalīti.”

Elders L. Toms Perijs, no Divpadsmit apustuļu kворuma, „The Plan of Salvation”, *Ensign* vai *Liahona*, 2006. g. nov., 71. lpp.

Galvenais notikums cilvēces vēsturē

„[Glābēja] Izpirkšana notika Ģetzemanē, kur Viņa sviedri kā asins lāses pilēja uz zemes (skat. Lūkas 22:44), un Golgatā, kur Viņa ķermenis tika pacelts pie krusta virs „pieres vietas”, kas nozīmēja nāvi (Marka 15:22; Mateja 27:33; skat arī 3. Nefija 27:14). Šī bezgalīgā Grēku Izpirkšana atbrīvos cilvēkus no nāves bezgalības (skat. 2. Nefija 9:7). Glābēja Izpirkšana padarīja augšāmcelšanos par realitāti un mūžīgo dzīvi par iespējamu mums visiem. Viņa Izpirkšana kļuva par galveno notikumu visā cilvēces vēsturē.”

Elders Rasels M. Nelsons, no Divpadsmit apustuļu kворuma, „The Peace and Joy of Knowing the Savior Lives”, *Ensign*, 2011. g. dec., 20. lpp.; *Liahona*, 2011. g. dec., 22. lpp.

Upuris par grēku

„Jēzus Kristus pacieta neapveramas ciešanas, lai upurētu Sevi par visu cilvēku grēkiem. Šis upuris piedāvāja visaugstāko labestību — šķīstu Jēru bez vainas — par ļaunuma augstāko mēru — visas pasaules grēkiem. . . .

Šis upuris — Jēzus Kristus veiktā Grēku Izpirkšana — ir glābšanas ieceres centrā. . . .

Es zinu, ka Jēzus Kristus ir Dieva, Mūžīgā Tēva, Vienpiedzimušais Dēls. Es zinu, ka Viņa Izpirkšanas upura dēļ mums ir paļāvība uz nemirstību un uz mūžīgās dzīves iespēju. Viņš ir mūsu Kungs, mūsu Glābējs un Pestītājs.”

Elders Dalins H. Oukss, no Divpadsmit apustuļu kворuma, „Sacrifice”, *Ensign* vai *Liahona*, 2012. g. maijs, 19., 22. lpp.

Glābējs vada Savu baznīcu šodien

„Jēzus Kristus veikta Izpirkšana bija nepieciešama mūsu Debesu Tēva ieceres daļa Sava Dēla Zemes misijā un mūsu glābšanā. Cik gan pateicīgiem mums būtu jābūt par to, ka mūsu Debesu Tēvs neiejaucās, bet drīzāk savaldīja Savu tēva instinktu, lai neizglābtu Savu mīļoto Dēlu! Viņa mūžīgās mīlestības dēļ pret jums un pret mani, Viņš ļāva Jēzum pabeigt Viņa pirmsordinēto misiju — kļūt par mūsu Pestītāju. . . .

Jēzus Kristus, visas cilvēces Glābējs un Pestītājs, nav miris. Viņš dzīvo — augšāmcelies Dieva Dēls dzīvo —, tā ir mana liecība, un Viņš vada Savu baznīcu.”

Elders M. Rasels Balards, no Divpadsmit apustuļu kворuma, „The Atonement and the Value of One Soul”, *Ensign* vai *Liahona*, 2004. g. maijs, 85., 86. lpp.

Mūsu cerība, mūsu Starpnieks, mūsu Pestītājs

„Mūsu drošība slēpjas [mūsu Debesu Tēvā] un Viņa mīļotajā Dēlā, Jēzū Kristū. Es zinu, ka Glābējs jūs mīl. Viņš svētīs jūs centienus stiprināt liecību, lai tā kļūtu par pilnīgu spēku, kas virza jūs uz labu jūsu dzīvē, spēku, kas atbalstīs jūs katrā grūtā brīdī un dos jums mieru un pārliecību šajos nenoteiktības laikos.

Kā viens no Viņa apustuļiem, kas ir pilnvarots sniegt liecību par Viņu, es svinīgi liecinu, ka es zinu, ka Glābējs dzīvo, ka Viņš ir augšāmcelusies, pagodināta, pilnīgas mīlestības persona. Viņš ir mūsu cerība, mūsu Starpnieks, mūsu Pestītājs.”

Elders Ričards G. Skots, no Divpadsmit apustuļu kворuma, „The Power of a Strong Testimony”, *Ensign*, 2001. g. nov., 89. lpp.; *Liahona*, 2002. g. jan., 103. lpp.

Izdzert rūgto biķeri

„Ģetzemanes dārzā mūsu Glābējs un Pestītājs neatteicās izdzert rūgto Izpirkšanas biķeri [skat. M&D 19:16–19]. Un pie krusta Viņš atkal cieta, lai izpildītu Sava Tēva gribu, līdz beidzot Viņš varēja pateikt: „Viss piepildīts.” [Jāņa 19:30.] Viņš bija izturējies līdz galam. Atbildot uz Glābēja pilnīgo paklausību — nelokāmā spēkā, mūsu Debesu Tēvs paziņoja: „Lūk, šis ir Mans mīļotais Dēls, pie kura Man labs prāts, kurā Es esmu pagodinājis Savu Vārdu.” [3. Nefija 11:7.]

. . . Slavēsim Dieva vārdu, paliekot nelokāmi stipriem kopā ar mūsu Glābēju, Jēzu Kristu. Es sniedzu savu īpašo liecību par to, ka Viņš dzīvo.”

Elders Roberts D. Heilzs, no Divpadsmit apustuļu kворuma, „Stand Strong in Holy Places”, *Ensign* vai *Liahona*, 2013.g. maijs, 51. lpp.

Dieva vienīgais — pilnīgais bērns

„Es zinu, ka Dievs visos laikos, visos veidos un jebkuros apstākļos ir mūsu mīlošais, piedodošais Tēvs Debesīs. Es zinu Jēzus bija Viņa vienīgais — pilnīgais bērns, kura dzīvība tika atdota ar mīlestību gan pēc Tēva, gan Dēla gribas, lai izpirktu mūs, visus pārējos, kas nav pilnīgi. Es zinu, ka Viņš augšāmcelās no mirušajiem, lai dzīvotu atkal, un, tāpēc ka Viņš to izdarīja, jūs un es arī dzīvosim atkal.”

Elders Džefrijs R. Holands, no Divpadsmit apustuļu kворuma, „Lord, I Believe”, *Ensign* vai *Liahona*, 2013. g. maijs, 95. lpp.

Es zinu, Glābējs dzīvo

„Es liecinu un izsaku pateicību par Tā Kunga, Jēzus Kristus, bezgalīgo un mūžīgo upuri. Es zinu, ka Glābējs dzīvo. Esmu pieredzējis gan Viņa pestījošo spēku, gan Viņa iespēju spēku un liecinu, ka šie spēki ir īsti un mums visiem pieejami. Virzoties uz priekšu pa savas laicīgās dzīves ceļojumu, mēs patiesi varam paveikt un uzvarēt visu „Tā Kunga spēkā”.”

Elders Deivids A. Bednārs, no Divpadsmit apustuļu kvoruma, „The Atonement and the Journey of Mortality”, *Ensign*, 2012. g. apr., 47. lpp.; *Liahona*, 2012. g. apr., 19. lpp.

Kristus izpildīja Savu misiju

„[Glābējs] uzņēmās „cilvēces grēku nastu” un „šausmas, kuras Sātans . . . varēja radīt” [Džeimss E. Talmidzs, *Jesus the Christ*, 613. lpp.]. Šajā procesā Viņš pacieta krāpnieciski izgudrotas tiesas un briesmīgus, traģiskus notikumus, kas noveda pie Viņa krustā sišanas. Šis process galu galā sasniedza kulmināciju, kad Kristus, uzvarām vainagots, augšāmcelās Lieldienu svētdienā. Kristus izpildīja Savu svēto misiju kā Glābējs un Pestītājs. Mēs tiksim augšāmcelti no nāves, un mūsu gars atkal apvienosies ar mūsu ķermeni. . . .

Es sniedzu savu apustulisko liecību, ka Jēzus Kristus dzīvo un ir pasaules Glābējs un Pestītājs. Viņš nodrošināja taku uz patieso laimi.”

Elders Kventins L. Kuks, no Divpadsmit apustuļu kvoruma, „We Follow Jesus Christ”, *Ensign* vai *Liahona*, 2010. g. maijs, 83.–84., 86. lpp.

Glābējs mūs izpirka

„Glābēja ciešanas Ģežtēmanē un Viņa mokas pie krusta izpirka mūs no grēka, apmierinot prasības, kuras izvirza pret mums taisnīgums. Viņš apžēlojas un piedod tiem, kas nožēlo grēkus. Izpirkšana apmierina arī tās parādsaitības, ko taisnīgums mums ir parādā, dziedinot mūs un kompensējot mums katras ciešanas, kuras mēs pacietām bez vainas. „Lūk, Viņš izcieš sāpes par visiem cilvēkiem; jā, katras dzīvas radības sāpes, gan vīriešu, gan sieviešu un bērnu, kuri pieder Ādama ģimenei” (2. Nefija 9:21; skat. arī Almas 7:11–12). . . .

. . . Galīgā Izpirkšana ir Jēzū Kristū un vienīgi Viņā. Es pazemīgi un pateicīgi atzīstu Viņu par Pestītāju.”

Elders D. Todss Kristofersons, no Divpadsmit apustuļu kvoruma, „Redemption”, *Ensign* vai *Liahona*, 2013. g. maijs, 110., 112. lpp.

Augšāmcelšanās un dzīvība

„Par visu vairāk mēs sludinām mūsu Glābēju un Pestītāju, Jēzu Kristu. Mēs esam Viņam parādā par visu, kas mēs esam, — par visu, kas mēs jebkad kļūsim. . . .

Viņa vārdi atbalsojas cauri gadsimtiem:

„Es esmu augšāmcelšanās un dzīvība: kas Man tic, dzīvos, arī ja tas mirs, un ikviens, kas dzīvo un tic Man, nemirs nemūžam!” (Jāņa 11:25–26.)

Brāļi un māsas, Viņš dzīvo. Viņš ir augšāmcelties. Viņš vada Savu svēto darbu uz Zemes.”

Elders Nīls L. Andersens, no Divpadsmit apustuļu kvoruma, „Come unto Him”, *Ensign* vai *Liahona*, 2009. g. maijs, 80. lpp.

ATBILDIET UZ JAUTĀJUMIEM

Kā izskatās augšāmcelts cilvēks?

„Pēc tam, kad mēs būsim beiguši savas dzīves ceļu, mūsu . . . ķermeņi tiks pagodināti, atbrīvoti no visām slimībām un sāpēm un padarīti ļoti skaisti. Nav nekā skaistāka, uz ko skatīties, kā augšāmcelts vīrietis vai augšāmcelta sieviete. Nav nekā dižāka, ko es varu iedomāties, kā tas, ka vīrietis [vai sieviete] var iegūt

augšāmceltu ķermeni. Nav neviena pēdējo dienu svētā, . . . kurš neiedomātos šo skatu, kad pirmās augšāmcelšanās rītā viņš ir cēlies un ticis pagodināts un paaugstināts Dieva priekšā.”

Prezidents Lorencs Snovs (1814–1901), Conference Report, 1900. g. okt., 4. lpp.

PRAVIEŠA VĀRDU uzklausīšana

Pirms vairākiem gadiem, tieši pirms vispārējās konferences, prezidents Tomass S. Monsons sniedza brīnišķīgu mācību. Šoreiz tas bija sapulcinātajiem Augstākajiem pilnvarotajiem, kas bija atceļojuši uz Soltleiksitiju, Jūtu, no kuriem daudzi bija ieradušies no tālām vietām visā pasaulē, kur viņi kalpoja reģionu prezidijās. Mēs bijām sapulcējušies, lai mūs apmācītu Augstākais prezidijs un Divpadsmit apustuļi.

Kad pienāca sapulces laiks, visi, šķita, bija klāt, izņemot prezidentu Monsonu. Dažas minūtes pirms sapulces sākuma mēs pārstājām sarunāties un godbijīgi sēdējām, klausoties priekšspēles mūziku un gaidot kuru katru brīdi ierodamies pravieti.

Mēs pacietīgi gaidījām, līdz pienāca un pagāja pulksten 9.00. Kāds izgāja ārā pa sānu durvīm, lai acīmredzami noskaidrotu, vai ir nepieciešama kāda palīdzība. Atgriezies telpā, viņš teica: „Prezidents Monsons drīz jums pievienosies.”

Aptuveni pēc 15 minūtēm istabā ienāca prezidents Monsons. Viņam ienākot, aiz cieņas mēs piecēlāmies kājās. Mēs priecājāmies viņu redzēt un bijām apmierināti, ka viņš izskatījās labi. Viņa kavējumam nebija nekāda acīmredzama iemesla.

Prezidents Monsons devās tieši pie kanceles un teica: „Brāļi, es atvainojos par kavēšanos, taču manai sievai šorīt bija nepieciešama mana klātbūtne.”

Tas mani dziļi iespaidoja un lika man justies pazemīgam, un es nevarēju beigt domāt par viņa vārdiem.

Tā bija ļoti svarīga sanāksme. Visa baznīcas augstākā

*Sekojošot prezidentam Monsonam
un cenšoties būt līdzīgākiem viņam,
mēs neizbēgami kļūsim uzticīgāki
Tā Kunga, Jēzus Kristus, mācekļi.*

vadība bija sapulcējusies, taču prezidents Monsons parādīja piemēru mums visiem. Viņš bija vajadzīgs savai sievai, un viņš atvēlēja laiku, lai parūpētos par viņu. Tas bija lielisks sprediķis. Es neatceros neko citu, kas tika pateikts šajā dienā, taču es atceros šo sprediķi: „Manai sievai bija nepieciešama mana klātbūtne.”

Sekošana pravieša paraugam

Es vēlētos ieteikt piecus veidus, kā mēs varam sekot prezidenta Monsona paraugam.

1. Mēs varam būt pozitīvi noskaņoti un laimīgi.

Dārgajā Pērlē pravietis Džozefs Smits raksturo savu „jautro temperamentu” (Džozefs Smits — Vēsture 1:28). Vārds „jautrs” raksturo arī prezidentu Monsonu.

Kādā reizē prezidents Monsons teica: „Mēs . . . varam izvēlēties būt pozitīvi noskaņoti. Mēs nevaram izmainīt vēja virzienu, taču mēs varam pieskaņot buras. Citiem vārdiem sakot, mēs varam izvēlēties būt laimīgi un pozitīvi noskaņoti, neskatoties uz to, ar ko sastopamies.”¹

Kādu dienu es gaidīju pie Augstākā prezidija padomes telpas. Es biju uzaicināts tur piedalīties sanāksmē,

Katrā tempļa iesvētīšanā prezidents Monsons pievērš uzmanību bērniem. Viņam patīk iesaistīt viņus stūrakmens ceremonijā.

lai pārrunātu tempļa jautājumus. Viens pats es klusi sēdēju pie šīs telpas. Es domāju, ka Augstākais prezidijs jau bija sapulcē un ka mani pēc dažām minūtēm aicinās piebiedroties.

Tur sēžot, es dzirdēju kādu nākam pa vestibulu un svilpotam. Es nodomāju: „Kāds neizprot pareizu uzvedību. Nedrīkst pastaigāties gar baznīcas prezidenta biroju un svilpot.”

Pēc brīža svilpotājs parādījās ap stūri — tas bija prezidents Monsons. Viņš bija laimīgs un pozitīvi noskaņots. Viņš mani silti sveicināja un teica: „Es domāju, ka pēc dažām minūtēm sāksim sapulci.”

Pat visam baznīcas rūpju svaram esot uz viņa pleciem, viņš ir laimīga cilvēka paraugs, un viņam vienmēr ir pozitīva attieksme. Arī mums būtu jābūt tādiem.

2. Mēs varam laipni un mīloši izturēties pret bērniem.

Jēzus bieži runāja par bērniem. Viņa pravietis, prezidents Monsons, arī bieži runā par bērniem. Es esmu redzējis, it sevišķi tempļa iesvētīšanās, kā viņš mīl bērnus, un ar savu piemēru māca mums, kā pret viņiem izturēties. Katrā tempļa iesvētīšanā viņš pievērš uzmanību bērniem. Viņam ļoti patīk iesaistīt viņus stūrakmens ceremonijā, un viņš vienmēr aicina dažus no viņiem pievienot javu stūrakmens

stiprinājumam, lai piedalītos tempļa simboliskā pabeigšanā. Viņš to dara, lai viņiem būtu jautri. Viņš to dara, lai tas paliktu viņu atmiņā. Viņš vienmēr viņiem plati uzsmaida. Viņš iedrošina un uzslavē viņus. Uz to ir brīnišķīgi noraudzīties.

Viņa siltie sveicieni dažreiz iekļauj sasveicināšanos, sasi- tot plaukstu ar paceltām rokām, ausu kustināšanu un pamudinājumus — kalpot misijās un laulāties templī.

Pirms dažiem gadiem prezidenta Monsona darbakārtībā bija Okera kalnu Jūtas tempļa iesvētīšana savā dzimšanas dienā. Kad viņš ieradās pie tempļa un pietuvojās tempļa ārdurvīm, tur bija sapulcējusies jauniešu grupa. Viņi acīmredzami zināja, ka tā bija prezidenta Monsona dzimšanas diena, jo sāka viņam dziedāt „Augstu laimi, prieku”. Viņš apstājās un paskatījās uz viņiem ar lielu smaidu uz lūpām. Viņš pat sāka māt ar rokām, it kā viņiem diriģējot. Beigās viņi pievienoja piedziedājumu „Lai dzīvo sveiks”. Viņš teica man: „Šī ir mana mīļākā daļa.”

Baznīcas bērni un jaunieši mīl viņu, un viņiem nav nekādu šaubu, ka arī viņš mīl viņus!

3. Mēs varam sekot Gara pamudinājumiem.

Prezidents Monsons skaisti pauda savu ziedošanos Tam Kungam un savu apņemšanos sekot Gara pamudinājumiem ar šādiem vārdiem: „Visbrīnišķīgākā sajūta, ko es dzīvē pazīstu, ir sajūta pamudinājumu un rīkoties saskaņā ar to, un vēlāk atklāt, ka tas bija kāda cilvēka lūgšanas vai vajadzības piepildījums. Un es vēlos, lai Tas Kungs vienmēr zinātu, ka, ja Viņam ir kāds uzdevums, Toms Monsons paveiks to.”²

Šis ir paraugs, kuram vajadzētu sekot ikvienam no mums.

4. Mēs varam mīlēt templi.

Prezidents Monsons ieies vēsturē kā viens no dižajiem tempļu cēlājiem baznīcā. Kopš kļūšanas par baznīcas prezidentu 2008. gadā, viņš ir turpinājis tempļu celtniecības lielo darbu. Būdam pravietis sešus gadus, prezidents Monsons ir paziņojis par plāniem uzbūvēt 33 jaunus tempļus.

Prezidents Monsons ir teicis: „Kaut katrs no mums dzīvotu cienīgu dzīvi, ar tūrām rokām un šķīstām sirdīm, lai templis varētu aizskart mūsu dzīvi un ģimenes.”³

Viņš ir arī devis šo brīnišķīgo apsolījumu: „Kad mēs mīlēsim templi, pieskarsimies tam un apmeklēsim to,

mūsu dzīve atspoguļos mūsu ticību. Kad mēs dosimies uz šiem svētajiem Dieva namiem, kad mēs atcerēsimies derības, ko tajos noslēdzam, *mēs spēsim panest visas grūtības un pārvarēt katru kārdinājumu.*"⁴

Sekosim paraugam, ko pravietis mums ir devis, mīlot templi.

5. Mēs varam būt laipni, taktiski un mīloši.

Prezidents Monsons ir brīnišķīgs piemērs tam, kā mīlēt citus cilvēkus. Visa viņa kalpošana ir piepildīta ar māju apmeklējumiem; roku uzlikšanu uz cilvēku galvām un svētību došanu; negaidītu zvanišanu cilvēkiem ar nolūku mierināt un iedrošināt; iedrošinājuma, uzslavas un pateicības vēstuļu sūtīšanu; slimnīcu un aprūpes centru apmeklējumiem; un laika atrašanu bērnu apmeklējumiem, neskatoties uz ļoti aizņemto darbākārtības plānojumu.

Tāpat kā to būtu darījis Glābējs, Tomass Monsons ir gājis apkārt, labu darīdams, (skat. Ap. d. 10:38) svētot un mīlot citus; tas ir bijis viņa dzīves virzītājspēks.

Ievērojams piemērs prezidenta Monsona laipnībai notika 2012. gadā. Kad skaistā Brigamsitijas Jūtas tempļa celtniecība tuvojās nobeigumam, es tikos ar Augstāko prezidiju, lai pārrunātu tā iesvētīšanas plānus. Brigamsitijai atrodoties tikai stundas brauciena attālumā uz ziemeļiem no Soltleiksitijas, prezidentam Monsonam būtu ļoti viegli apmeklēt tā iesvētīšanu.

Tā vietā prezidents Monsons teica: „Brigamsitija ir prezidenta Boida K. Pekera, šī dižā apustuļa, kas tik ilgus gadus ir sēdējis man blakus Divpadsmīto kvorumā, dzimtajā pilsētā. Es vēlos, lai viņš saņemtu šo godu un svētību — iesvētīt templi savā dzimtajā pilsētā. Es atturēšos un uzdošu prezidentam Pekeram iesvētīt Brigamsitijas templi. Es vēlos, lai tā būtu viņa diena.”

Prezidentam Pekeram un māsai Pekerai, kura arī uzauga Brigamsitijā, tā bija brīnišķīga diena. Mani ļoti aizkustināja prezidenta Monsona laipnais un augstsirdīgais žests savam kalpošanas biedram — apustulim. Mēs visi varam būt šādi cilvēki. Mēs varam dalīties un būt laipni, un vairāk domāt par apkārtējiem.

Tāpat kā to būtu darījis Glābējs, prezidents Monsons ir gājis apkārt, labu darīdams un svētīdams, un mīlēdams citus; tas ir bijis viņa dzīves virzītājspēks.

Pravieša paraugs

Prezidents Monsons ar saviem brīnišķīgajiem un iedvesmojošajiem vēstījumiem vispārējā konferencē ir mācījis mums, kā dzīvot savu dzīvi. Ar savu ievērojamo un brīnišķīgo personīgo piemēru viņš ir mācījis mums, kā būt par Jēzus Kristus sekotājiem. Patiesi Tas Kungs ir devis mums paraugu visās lietās, un viens no paraugiem, kuram mums jācenšas sekot, ir mūsu mīļā pravieša paraugs.

Es liecinu, ka ir Dievs debesis, kurš mūs pazīst un mīl. Viņš ir devis mums pravieti, — lai mūs virzītu, mācītu un vadītu šajās pēdējās dienās. Es ticu, ka Tas Kungs sagaida, lai mēs mīlētu pravieti, atbalstītu viņu un sekotu viņa paraugam.

Es uzskatu to par lielu svētību — dzīvot laikā, kad Tomass S. Monsons ir Tā Kunga pravietis. Sekojot viņam un cenšoties vairāk līdzināties viņam, mēs nenovēršami kļūsim uzticīgāki Tā Kunga, Jēzus Kristus, mācekļi. ■

No Baznīcas izglītības sistēmas svētbrīža Brigama Janga universitātē, Aīdaho štatā, 2013. gada 5. maijā. Pilnu uzrunas tekstu meklējiet: lds.org/broadcasts.

ATSAUCES

1. „Messages of Inspiration from President Monson”, *Church News*, 2012. g. 2. sept., 2. lpp.
2. *On the Lord's Errand* (DVD, 2008).
3. Tomass S. Monsons, „Blessings of the Temple”, *Liahona*, 2010. g. okt., 19. lpp.
4. Tomass S. Monsons, *Be Your Best Self* (1979), 56. lpp.; uzsvērums pievienots.

Filipīnas:

GARĪGAIS SPĒKS JŪRAS SALĀS

*Neilgu 53 gadu laikā
baznīca Filipīnās, kas
pazīstamas kā „Aus-
trumu pērle”, ir pieredzē-
jusi apbrīnojamu spēku
un izaugsmi.*

Vēstījums, ko Augusto A. Limam sniedza divi jauni misionāri no Amerikas Savienotajām Valstīm, šķita, apliecināja principus, par kuru patiesumu viņš jau zināja. Būdams jauns jurists un kristietis, Augusto atzīmēja, ka tādas doktrīnas kā nepārtraukta atklāsme bija „tas, kam es ticēju, vēl būdams vidusskolā un koledžā”.¹

Pēc vairākiem mēnešiem Augusto piekrita apmeklēt svētdienas dievkalpojumu un pieņēma izaicinājumu — lasīt Mormona Grāmatu un lūgt par to. „Es sāku nopietni lasīt Mormona Grāmatu — tādā pašā garā, kādā mums to ieteica darīt Moronijš. Kad es sāku to lasīt ar vēlmi uzzināt, vai tā ir patiesa, — jau pēc dažām rindiņām — es sāku iegūt liecību,” viņš atceras.²

1964. gada oktobrī Augusto Lims tika kristīts un kļuva par Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas pionieri Filipīnās. Drīz viņa piemēram sekoja viņa sieva un ģimene. Šodien, pēc vairākām desmitgadēm uzticīgas kalpošanas baznīcā, — kas iekļāva arī aicinājumu 1992. gadā kalpot par Augstāko pilnvaroto, pirmo filipīnieti šādā aicinājumā, — brālis Lims atminas simtiem tūkstošu „Austrumu pērlē” dzīvojošu pēdējo dienu svēto ticību un ziedošanos.

Auglīga zeme

Aptuveni 550 gadu pirms Jēzus Kristus dzimšanas Tas Kungs apsolīja Mormona Grāmatas pravietim Nefijam:

„Es atceros tos, kas ir uz jūras salām” un „nesu Savu vārdu cilvēku bērniem, jā, patiesi, visām zemes tautām” (2. Nefija 29:7). Daudziem, kuri ir lasījuši šos īpašos vārdus, prātā nāk viena „jūras salu” grupa — Filipīnas.

Ar iedzīvotāju skaitu, kas tuvojas 100 miljoniem iedzīvotāju, Filipīnu Republika ir liels arhipelāgs aptuveni ar 7 100 salām, kas atrodas Āzijas dienvidaustrumu daļā. Tā ir skaista tropu valsts ar draudzīgiem, mundriem un pazemīgiem ļaudīm. Tomēr Filipīnas ir pakļautas zemestrīcēm, viesuļvētrām, vulkānu izvirdumiem, paisuma viļņiem un citām dabas katastrofām, kā arī valstī ir daudzas sociāl-ekonomiskās problēmas. Plaši izplatītā nabadzība ir izaicinājums, ar ko filipīnieši saskaras atkal un atkal, kā arī viņi ir pārdzīvojuši politiskās nestabilitātes un ekonomisko krīžu periodus.

Taču tiem, kas zina, kā darbojas Tas Kungs, Filipīnas ir auglīga zeme evaņģēlija sēklu sēšanai. Līdztekus tagalogu un citām dzimtajām valodām, daudzi filipīnieši runā angļiski, kas arī ir valsts valoda. Pateicoties ilgam spāņu valdīšanas periodam, vairāk nekā 90 procentu iedzīvotāju ir kristieši; zīmīga minoritātes daļa ir musulmaņi.

Pirmais mēģinājums pieteikt baznīcu Filipīnās tika izdarīts 1898. gadā, Spānijas–Amerikas kara laikā, ko paveica Vilards Kols un Džordžs Simans, pēdējo dienu svēto

Balstoties uz evaņģēlija principiem, jaunie pieaugušie Filipīnās gūst panākumus un kļūst par spēcīgiem vadītājiem Tā Kunga baznīcā.

militārpersonas no Jūtas, kas pirms savas aizbraukšanas tika iesvētīti par misionāriem. Kad radās izdevības, viņi sludināja evaņģēliju, taču kristību nebija.

Otrā pasaules kara laikā vairāki pēdējo dienu svētie virzījās cauri salām ar sabiedroto bruņotajiem spēkiem. 1944. un 1945. gadā militārās grupas noturēja baznīcas sanāksmes daudzās vietās, un daudzi karadienestā dienējošie un strādājošie pēdējo dienu svētie atradās Filipīnās, karam beidzoties. Starp viņiem bija Maksīna Teita un ticībai nesen pievērtais Džeroms Horovitss. Viņi abi palīdzēja iepazīstināt Anisetu Fahardo ar evaņģēliju. Palīdzot no jauna uzcelt Anisetas māju kādā sabombardētā Manilas pilsētas daļā, brālis Horovitss dalījās ar Anisetu un viņas meitu, Ruti, jaunatrastajā ticībā.

Aniseta ieguva liecību un vēlējās tapt kristīta, taču baznīca toreiz neatļāva veikt kristības Filipīnās, jo šajās jūras salās nebija pastāvīgu baznīcas vienību. Elders Harolds B. Lī (1899–1973), no Divpadsmit apustuļu kvoruma, uzzināja par šo Anisetas vēlmi un, būdams Vispārējās militārpersonu komitejas vadītājs, apstiprināja Anisetas kristības. 1946. gada Lieldienu rītā Anisetu Fahardo kristīja bruņotajos spēkos dienējošais Lorens Ferrē, un viņa tiek uzskatīta par pirmo zināmo filipīnieti, kura kļuva par Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas locekli.

Misionāru darba aizsākšanās

Pēc kara baznīcas grupas tika organizētas divās ASV militārajās bāzēs — Klarka gaisa karaspēku bāzē un Sabikbejas jūras karaspēku bāzē —, pēdējo dienu svēto karadienesta locekļiem raugoties uz formālākas baznīcas klātbūtnes nodibināšanu Filipīnās. 1955. gada 21. augustā prezidents Džozefs Fildings Smits (1876–1972) iesvētīja Filipīnas evaņģēlija sludināšanai. Tomēr tiesiski ierobežojumi aizkavēja misionāru ierašanos līdz 1961. gadam.

1960. gadā elders Gordons B. Hinklijs (1910–2008), toreiz Divpadsmit apustuļu kvoruma asistents, vairākas dienas viesojās Filipīnās: „Es paudu uzskatu, ka misionāru darbs būs . . . tikpat ražīgs kā daudzās citās pasaules daļās.”³ Nākamajā gadā, pēc ilgas gatavošanās un dokumentu rakstīšanas, ko veica tādi baznīcas locekļi kā Maksīna Teita Grīma un prezidents Roberts S. Teilers no Tālo Austrumu Dienvidu misijas, kā arī baznīcai nepiederoši draugi; elders Hinklijs atgriezās Filipīnu salās, lai tās no jauna iesvētītu misionāru darba uzsākšanai.

1961. gada 28. aprīlī Manilas nomalē elders Hinklijs tikās ar nelielu karadienesta locekļu grupu, ASV pavalstniekiem, un vienu filipīniešu baznīcas locekli — Deividu Legmanu — un noskaitīja īpašu lūgšanu, „lai būtu daudzi tūkstoši, kas pieņemtu šo vēstījumu un tiktu svētīti ar to”.⁴ Tie vārdi, kurus teica patiesš Tā Kunga kalps, drīz kļuva pravietiski.

Pirmie četri misionāri — Reimonds L. Gudsons, Herijs Dž. Murejs, Kents C. Lous un Nesters O. Ledesma — ieradās Manilā pēc dažām nedēļām. „Filipīnieši pieņēma evaņģēliju ļoti labprātīgi,” piebilda elders Lous. „Kad ģimenes galva nolēma pievienoties baznīcai, daudzos, daudzos gadījumos visa ģimene pievienojās baznīcai.”⁵

Baznīca aug

Darbs progresēja tādā mērā, ka 1967. gadā tika organizēta Filipīnu misija. Tā gada beigās misijas teritorijā bija 3 193 baznīcas locekļi, no kuriem 631 tika pievērsti tajā pašā gadā. Līdz 1973. gadam baznīca Filipīnās bija izaugusi līdz 13 000 baznīcas locekļu. 1973. gada 20. maijā tika izveidots Manilas Filipīnu stabs, kura prezidents bija Augusto A.

Lims. 1974. gadā misija tika sadalīta, izveidojot Filipīnu Manilas misiju un Filipīnu Sebu misiju.

1975. gada augustā prezidents Spensers V. Kimbals (1895–1985) ieradās Manilā, lai prezidētu pirmajā Filipīnu reģiona konferencē. Augustā bija vairākas vētras, padarot ceļošanu apgrūtināšu tiem, kas ieradās Manilā no citām salu daļām. Kādam autobusam, kas bija pilns ar svētajiem no Laoagas, gandrīz neizdevās ierasties, taču svētie izstūma autobusu no dubļu peļķes un lūdzās autobusam vadītājam negriezties atpakaļ. Cita svēto grupa trīs dienas drosmīgi stājas pretī vētrainai jūrai, jo patiesa nozīme ir tam, kā to izteica kāda māsa, lai redzētu un dzirdētu dzīvu Dieva pravieti.

1898: Divi pēdējo dienu svētie, karadienesta locekļi, sludina evaņģēliju Filipīnās Spānijas–Amerikas kara laikā

1944–1945. g.: Vairāki pēdējo dienu svētie, karadienesta locekļi, sludina Otrā pasaules kara laikā

Lūgums tika apstiprināts, un īpašums tika iegādāts 1981. gada janvārī. Pēc baznīcas lūguma ielas nosaukums tika nomainīts uz „Tempļa ceļš”.

Par spīti viesuļvētras draudiem, uz būvniecības atklāšanas svinīgo ceremoniju 1982. gada 25. augustā pulcējās aptuveni 2 000 baznīcas locekļu no visām salu daļām, braucot ar laivām, vilcienu un autobusu. Tempļa celtniecība drīz sākās, un 1984. gada augustā tas bija gatavs iesvētīšanai.

Gandrīz 27 000 baznīcas locekļu un baznīcai nepiederošu cilvēku apmeklēja templi pirms tā iesvētīšanas. Viņi ieradās, neskatoties uz divām viesuļvētrām, — starp kurām bija tikai 48 stundu intervāls —, kas plosījās Filipīnās dažas

1946: Aniseta Fahardo kļūst par pirmo zināmo filipīnieti, kas tiek kristīta un konfirmēta par baznīcas locekli

1955: Prezidents Džozefs Fildings Smits iesvēta Filipīnās evaņģēlija sludināšanai

Prezidents Kimbals atkārtoti apmeklēja Filipīnas 1980. gadā, lai prezidētu pār citu reģiona konferenci, un viņš arī īsi tikās ar Filipīnu prezidentu Ferdinandu Markosu. Šī tikšanās sagatavoja ceļu tam, lai baznīca Filipīnās galu galā atvērtu Misionāru apmācību centru 1983. gadā un iesvētītu Manilas Filipīnu templi nākamajā gadā. 1987. gadā tika izveidots Filipīnu/Mikronēzijas reģions ar galveno pārvaldi Manilā.

Mormona Grāmatas daļas tika pārtulkotas tagalogu valodā 1987. gadā. Pašreiz Mormona Grāmata ir pārtulkota vairākās Filipīnu valodās, tai skaitā, sebuāņu valodā.

Tempļa svētības

1980. gada decembrī prezidents Spensers V. Kimbals sūtīja Baznīcas nekustamā īpašuma departamenta direktoru uz Manilu, lai atrastu piemērotu vietu templim. Pēc vairāku vietu apsvēršanas direktors iesniedza lūgumu 1,4 hektāru zemes iegādei Kvezonā. Šī vieta paceļas pāri Marikina ielejai, un tā ir relatīvi pieejama daudziem baznīcas locekļiem.

dienas iepriekš. Svētie no attālām provincēm ieradās noguruši, taču dzīvespriecīgi. Daudzos gadījumos viņi bija spiesti braukt uz Manilu pa apkārtceļiem, jo ceļi bija applūduši, un tilti bija nešķērsojami pārplūdušo upju dēļ.

Tempļa skaistums iespaidoja apmeklētājus, tajā skaitā, daudzus prominentus filipīniešus. Rakstnieks Kelso Karunungan izteicās par „svētu sajūtu, kas, ieejot templī, liek justies tā, it kā cilvēks satiks savu Radītāju”. Pulkvedis Bienvenido Kastiljo, Filipīnu policijas galvenais kapelāns, teica, ka templis ir „vieta, kur var apdomāt debesu lietas, jo templī cilvēks atrodas debešķīgā vidē”. Divas mūķenes sajuta, ka templis „patiesi ir Tā Kunga nams”. Eva Estrada–Kalava, Filipīnu parlamenta locekle, pateica gidiem: „Es vēlētos, kaut jūs šeit celtu vairāk tempļu.”⁶

Prezidents Hinklijs, toreiz otrais padomnieks Augstākajā prezidijā, vadīja stūrakmens ielikšanas dievkalpojumu otrdien, 1984. gada 25. septembrī. Tam sekoja deviņas iesvētīšanas sesijas, kas notika celestiālajā istabā. Aptuveni

6 500 svētie no 16 stabiem un 22 apgabaliem Klusā okeāna reģionā apmeklēja šīs sesijas.

Tikko beidzās pēdējā iesvētīšanas sesija, Paulo V. Malits, jaun., un Edna A. Jasona kļuva par pirmo pāri, kas 1984. gada 27. septembrī apprecējās Manilas Filipīnu templī. Tempļa pirmais prezidents, V. Gartss Andruss, svinīgi vadīja laulības ceremoniju.

Daudzi baznīcas locekļi stāvēja rindā, lai saņemtu savus endaumentus, sākot ar priekšrakstu darbiniekiem. Tempļa darbs turpinājās visu nakti līdz nākamajai dienai.

nebija māju, kur atgriezties. Taču Bernardo iedrošināja viņu, sakot, ka Tas Kungs viņiem palīdzēs. 1985. gadā templī viņi tika saistīti kā ģimene uz laiku un visu mūžību. Tas bija katra upura vērts, jo templī viņi atrada ne ar ko nesalīdzināmu prieku — savu nenovērtējamo pērli. Un Bernardo vārdi izrādījās patiesi — Tas Kungs tiešām palīdzēja. Pēc atgriešanās no Manilas labi paziņas ierādīja viņiem vietu, kur apmesties. Viņu bērni pabeidza skolu, un ģimene galu galā iegādājās paši savu māju jaunā vietā.

1961: Filipīnas oficiāli tiek atvērtas misionāru darbam; ierodas pirmie četri misionāri

1967: Tiek organizēta Filipīnu misija

1973: Tiek izveidots Manilas Filipīnu stabs

1974: Filipīnu misija tiek sadalīta, izveidojot Filipīnu Manilas un Filipīnu Sebu misiju

1975: Pirmā reģiona konference tiek noturēta Manilā

1983: Manilā tiek atvērts Misionāru apmācību centrs

Baznīcas locekļi sajuta lielāku vēlmi doties uz templi. Tiem, kas dzīvoja tālu no Manilas, bija daudz jāuzpurējas, lai pieveiktu lielo attālumu ar laivu vai autobusu. Tomēr viņi ieradās — ar ticības un apņēmības stāstiem.

Bernardo un Leonidesai Obedoziem no Heneralsantosas došanās uz templi, tālajā Manilā, šķita neiespējama. Taču līdzīgi tirgotājam, kurš nogāja un pārdeva visu, kas viņam bija, lai nopirktu vienu dārgu pērli (skat. Mateja 13:45–46), šis pāris nolēma pārdot savu māju, lai samaksātu par ceļu, lai viņi un viņu bērni varētu tikt saistīti kā mūžīga ģimene. Pēc tam, kad bija pārdevuši māju un lielāko daļu savu īpašumu, viņiem izdevās sakrāt precīzi tik, lai samaksātu par kuģa biļeti līdz Manilai savai deviņu cilvēku ģimenei. Leonidesa bija uztraukusies, jo viņiem

Palīdzības biedrības sanāksme par gatavību ārkārtas gadījumiem sniedz vērtīgu informāciju māsām, kas dzīvo dabas katastrofām pakļautajā valstī.

2006. gada 18. aprīlī Augstākais prezidijs paziņoja par Sebu Filipīnu tempļa celtniecību. Izdzirdot šo paziņojumu, daudzi baznīcas locekļi raudāja prieka asaras. „Mēs esam svētīti, jo Tas Kungs ir izvēlējis Sebu pilsētu par nākamā tempļa vietu,” teica Cēzars Peress, jaun., Sebu Reliģijas institūta direktors.

Dažus mēnešus pēc Sebu Filipīnu tempļa iesvētīšanas, Filipīnu pēdējo dienu svētajiem atkal bija iemesls priecāties. 2010. gada 2. oktobrī, savas ievadrunas laikā vispārējā konferencē, prezidents Tomass S. Monsons paziņoja par Urdanetas Filipīnu tempļa celtniecību Pangasinanā.

BAZNĪCAS LOCEKĻU PIEAUGUMS FILIPĪNĀS

Baznīcas locekļu
kopskaits:
675 166*

Bīskapijas un
draudzes: 1 134

Misijas: 17

Tempļi: 2 (vēl
viens celtniecības
stadijā)

Ģimenes vēstures
centri: 167

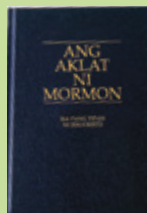
* 2013. g. septembris

1984: Tiek
iesvētīts
Manilas
Filipīnu
tempļis

1987: Tiek iz-
veidots Filipīnu/
Mikronēzijas
reģions ar galveno
pārvaldi Manilā

1987: Mormona
Grāmatas daļas
tiek pārtulkotas
tagalogu valodā

2010: Tiek iesvētīts
Sebu Filipīnu tempļis

Labākais vēl ir priekšā

Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīca Filipīnās ir relatīvi jauna, ja salīdzina ar tās pastāvēšanas ilgumu citās valstīs, taču tās liktenis šajā salu valstī ir brīnišķīgs. Baznīcas izaugsme ir bijusi brīnumaina, un labākais vēl ir priekšā. Elders Maikls Džons U. Tehs, no Septiņdesmitajiem, otrais filipīnietis, kas aicināts kalpot par Augstāko pilnvaroto, teica: „Mums, filipīniešu pēdējo dienu svētajiem, ir jāsagatavojas garīgi, kā nekad agrāk, jo darbs virzīsies uz priekšu ar vai bez mūsu palīdzības.”⁷

Patiesi, 21. gadsimtam turpinot ritēt, atjaunotā baznīca turpinās augt gan lieluma, gan ietekmes ziņā, arvien vairāk un vairāk filipīniešiem pieņemot tās vēstījumu un kļūstot par svētību šiem īpašajiem cilvēkiem jūras salās. Elderam Teham un filipīniešu svētajiem — „[lielie] . . . Tā Kunga soļījumi tiem, kuri ir uz jūras salām” (2. Nefija 10:21), — tagad tiek piepildīti. ■

ATSAUCES

1. Augusto A. Lims, skat. R. Lanjērs Britčs, „Faithful, Good, Virtuous, True”: Pioneers in the Philippines”, *Ensign*, 1997. g. aug., 60. lpp.; *Liahona*, 1998. g. febr., 44. lpp.
2. Augusto Lims, skat. Gelene Tobiasa, “Augusto Lim: The Man of Many Firsts”, countrywebsites.lds.org/ph/index.php/datetime-philippines/jubilee-2011.
3. Skat. Šerija L. Djū, *Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley* (1996), 213.–215. lpp.
4. Gordons B. Hinklijs, “Commencement of Missionary Work in the Philippines”, *Tambuli*, 1991. g. apr., 18. lpp.
5. Intervija ar Kentu Klaidu Lou, intervējis Džeimss Nils Klarks, 2007. g. 3. sept.
6. Frensisa M. Orkjola, “Temple Dedication Rewards Faith of Filipino Saints”, *Ensign*, 1984. g. nov., 107. lpp.
7. Maikls Džons U. Tehs, „Scriptures and Spiritual Preparation” [reģiona prezidija vēstījumi, 2011. g. maijs]; lds.org/ph/index.php/literature.

GLĀBŠANAS IECERI,

*Kā izmantot
lai atbildētu uz
jautājumiem*

Larēne Portere Gaunta

Baznīcas žurnāli

PIRMSMIRSTĪGĀ DZĪVE

Mēs dzīvojam aizraujošā laikā. Jēzus Kristus atjaunotais evaņģēlijs nāk „laukā no krēslas” (M&D 1:30). Tādēļ arvien vairāk Debesu Tēva bērnu, kas nav no mūsu ticības, uzzina par „mormoņiem”. Daži uzzina kaut ko, kas šķiet dīvains un mulsoošs. Citi uzzina to, kas šķiet pazīstams un mierinošs. Cilvēki no šīm abām grupām varētu vērsties pie mums, meklējot atbildes uz saviem jautājumiem. Daudzas atbildes ir rodamas glābšanas iecerē, kas arī ir pazīstama kā „diženā laimes iecere” (Almas 42:8).

RADĪŠANA

Visbiežāk uzdotie jautājumi ir šādi: „No kurienes es nāku?” „Kāpēc es esmu šeit?” un „Kur es došos pēc šīs dzīves?” Uz visiem šiem jautājumiem var atbildēt ar patiesībām, kas atrodamas glābšanas iecerē. Šajā rakstā ir dotas dažas atbildes, ko uz šiem jautājumiem ir snieguši Svētie Raksti un mūsu praviētis, prezidents Tomass S. Monsons.

PRIEKŠKARS

*Ticība Jēzum Kristum
Grēku nožēlošana*

ZEMES DZĪVE

No kurienes es nāku?

Mēs esam mūžīgas būtnes. Mēs dzīvojām ar Dievu pirms šīs dzīves kā Viņa gara bērni. „Apustulis Pāvils [mācīja], ka mēs „esam Dieva cilts” [Ap. d. 17:29],” teica prezidents Monsons. „Tā kā mēs zinām, ka mūsu fiziskais ķermenis ir mūsu mirstīgo vecāku atvase, mums ir jāiedziļinās Pāvila izteikuma nozīmē. Tas Kungs ir paziņojis, ka „gars un ķermenis ir cilvēka dvēsele” [M&D 88:15]. Tādējādi tieši gars ir Dieva atvase. Vēstules ebrejiem autors atsaucas uz Viņu kā uz „garu Tēvu” [Ebrejiem 12:9].”¹

Kāpēc es esmu šeit?

Par mūsu dzīvi uz Zemes prezidents Monsons teica: „Cik gan pateicīgiem mums vajadzētu būt par to, ka gudrais Radītājs izveidoja Zemi un izmitināja mūs šeit, aizmirstības plīvuram aizsedzot mūsu iepriekšējo esamību, lai mēs varētu pieredzēt pārbaudes laiku, iespēju pierādīt sevi, lai būtu gatavi visam, ko Dievs ir sagatavojis mums.

Nepārprotami viens no galvenajiem mērķiem mūsu eksistencei uz Zemes — saņemt ķermeni no miesas uz kauliem. Mums ir arī dota rīcības brīvības dāvana. Mums ir tā privilēģija izvēlēties pašiem tūkstošiem veidos. Šeit mēs mācāmies no stingrā darba uzrauga — pieredzes. Mēs atšķiram starp labu un ļaunu. Mēs atšķiram rūgtu no salda. Mēs atklājam, ka mūsu rīcībai ir sekas.”²

Kas ar mani notiks pēc nāves?

Nāve piemeklē visus cilvēces ģimenes locekļus. „Bet, kad cilvēks nomiris, vai viņš var atkal dzīvot?” (Ījaba 14:14.) „Mēs zinām, ka nāve nav beigas,” teica prezidents Monsons. „Šo patiesību ir mācījuši dzīvi pravieši visos laikos. To var atrast arī mūsu Svētajos Rakstos. Mormona Grāmatā mēs lasām šādus konkrētus un mierinošus vārdus:

*Kad mums
vai citiem ir
jautājumi par
Jēzus Kristus
evaņģēliju, vai
mēs zinām, kur
rast atbildes?*

*Kristības
Svētā Gara dāvana*

*Pastāvēt
līdz
galam*

KUR ES VARU UZZINĀT VAIRĀK PAR GLĀBŠANAS IECERI?

1. Glābšanas iecere visskaidrāk ir mācīta Mormona Grāmatā, Mācībā un Derībās un Dārgajā Pērlē.
2. Dzīvo praviešu vārdi ir atrodami: conference.lds.org. Jūs varat meklēt tādus terminus kā glābšanas iecere, laimes iecere, Izpirkšana, paaugstināšana, taisnība un žēlastība, grēku nožēlošana un augšāmcēlšanās.
3. Skat. „2. stunda: Glābšanas iecere” grāmatas *Sludini Manu evaņģēliju: misio-nāru kalpošanas ceļvedis* 3. nodaļā.

„Tagad par dvēseles stāvokli starp nāvi un augšāmcēlšanos — lūk, tas man ir ticis darīts zināms caur eņģeli, ka visu cilvēku gari, tikko tie ir pametuši šo mirstīgo ķermeni, jā, visu cilvēku gari, vai tie ir labi vai ļauni, tiek paņemti mājās pie tā Dieva, kas devis viņiem dzīvību.

Un tad notiks, ka to gari, kuri ir taisnīgi, tiks uzņemti laimes stāvoklī, kas tiek saukts par paradīzi, atpūtas stāvoklī, miera stāvoklī, kur tie atpūtīsies no visām savām raizēm un no visām rūpēm, un bēdām.” [Almas 40:11–12.]³

Pēc augšāmcēlšanās mēs dosimies uz celestiālo valstību, kuras godība līdzinās Saulei, vai uz terestriālo valstību, kuras godība līdzinās Mēnesim, vai uz telestiālo valstību, kuras godība līdzinās zvaigznēm, vai uz ārējo tumsību (skat. M&D 76).

Vai Dievs patiešām eksistē? Vai Sātans ir īsts?

Debesu Tēvs, Jēzus Kristus un Sātans — visi piedalījās Dižajā debesu padomē, pirms mēs bijām piedzimuši. Saskaņā ar glābšanas ieceri Debesu Tēvs lūdza, lai kāds dotos uz Zemi un izpirktu mūsu grēkus. Viņš sacīja: „Kuru lai Es sūtu?” Un viens [Jēzus Kristus] atbildēja, līdzīgs Cilvēka Dēlam: „Šeit Es esmu, sūti Mani.” Un vēl cits [Sātans] atbildēja un sacīja: „Šeit es esmu, sūti mani.” Un Tas Kungs sacīja: „Es sūtišu pirmo.”

Un tas otrais [Sātans] bija dusmīgs un neturēja savu pirmo stāvokli; un tanī dienā daudzi sekoja viņam” (Ābrahāma 3:27–28; skat. arī M&D 29:36–37; Mozus 4:1–4).

Vai mums ir spēks, lai pretotos Sātana kārdinājumiem?

Viena trešdaļa garu, kuri izvēlējās sekot Sātanam pēc Debesu padomes, tika izdzīti kopā ar viņu. Viņi un Sātans joprojām ir gari bez fiziskiem ķermeņiem. Praviētis Džozefs Smits mācīja: „Visām būtnēm, kurām ir ķermenis, ir vara pār tām, kurām ķermeņa nav.”⁴ Tādēļ Sātans var kārdināt mūs, taču mums ir spēks pretoties.

Garu
pasaule

NĀVE

AUGŠĀMCELŠANĀS

CELESTIĀLĀ GODĪBA

TERESTRIĀLĀ GODĪBA

TELESTIĀLĀ GODĪBA

Kāpēc dažreiz šķiet, ka Debesu Tēvs neatbild uz manām lūgšanām?

„Lūgšana ir darbība, ar kuru Tēva griba un bērna griba tiek savstarpēji saskaņotas. Lūgšanas nolūks nav izmainīt Dieva gribu” (Bībeles vārdnīca, „Lūgšana”). Lūgšana ir līdzeklis, kas palīdz mums izlemt, vai mēs izmantosim savu rīcības brīvību, lai saskaņotu savu gribu ar Dieva gribu (skat. Ābrahāma 3:25). Debesu Tēvs vienmēr atbild uz mūsu lūgšanām, taču šīs atbildes var būt „jā”, „nē” vai „vēl ne”. Piemērota laika izvēle ir svarīga.

Kāpēc man ir grūtības, kad cenšos dzīvot pareizi?

Grūtības ir daļa no glābšanas ieceres. Tās mūs stiprina, attīra un šķīsta, kad mēs paļaujamies uz Jēzu Kristu un Viņa evaņģēliju. Debesu Tēvs atbalsta mūs grūtībās. Mūsu grūtības „dos [mums] pieredzi un nāks [mums] par labu” (M&D 122:7).

Kā es varu zināt, kas ir pareizi un kas ir nepareizi?

Visiem Dieva bērniem kopš dzimšanas ir Kristus gaisma, kas palīdz mums „atšķirt labu no ļauna” (Moronija 7:16). Turklāt Svētais Gars var liecināt mums par patiesību mūsu prātā un sirdī, ienesot miera un siltuma sajūtas (skat. M&D 8:2–3).

Vai es varu saņemt piedošanu, pat ja esmu smagi grēkojis (-usi)?

Dievs zināja, ka mēs visi grēkosim, mācoties izvēlēties starp pareizo un nepareizo.⁵ Tomēr visiem grēkiem seko sods. Taisnība prasa, lai tiktu izziests sods. Savā žēlastībā Debesu Tēvs ļāva Jēzum Kristum paveikt Izpirkšanu un apmierināt taisnības prasības par mums visiem (skat. Almas 42). Citiem vārdiem sakot, Kristus ar Savām ciešanām Ģetzemanē un nāvi Golgātā samaksāja cenu par visiem mūsu grēkiem, ja mēs pielietojam Kristus veikto Izpirkšanu, nožēlojot grēkus un saņemot evaņģēlija priekšrakstus. Mūsu grēki tiks piedoti (skat. M&D 1:31–32). ■

ATSAUCES

1. Tomass S. Monsons, „The Race of Life”, *Ensign* vai *Liahona*, 2012. g. maijs, 91. lpp.; skat. arī Ābrahāma 3:22–26.
2. Tomass S. Monsons, „The Race of Life”, 91.–92. lpp.; skat. arī Almas 34:32–34.
3. Tomass S. Monsons, „The Race of Life”, 93. lpp.; skat. arī Mācība un Derības 76:59–111.
4. *Baznīcas prezidentu mācības: Džozefs Smits* (2010), 209. lpp.
5. Mazi bērni nevar grēkot, „līdz tie kļūst atbildīgi” (skat. M&D 29:46–47).

KĀ VIŅAS ZINĀJA?

Prezidents Dīters F. Uhtdorfs, otrais padomnieks Augstākajā prezidijā, uzstājās Palīdzības biedrības māsu priekšā 2011. gada vispārējās Palīdzības biedrības sanāksmes laikā, un viņa vēstījums aizskāra manu sirdi un deva man mieru. Viņš runāja par sīko neaizmirstulīti un to, kā tās piecas ziedlapiņas attēlo piecas lietas, kas mums vienmēr jāatceras.¹

Pēc šīs sanāksmes mana meita Alīsa pastāstīja man atgadījumu par savu draudzeni Džesiju, kurai pieder neliels ēdināšanas uzņēmums. Džesijas staba Palīdzības biedrības vadītājas palūdza viņai pagatavot desertu, ko pasniegt pēc vispārējās Palīdzības biedrības sanāksmes. Džesija pateica Alīsai, ka

uzreiz zinājusi, kas viņai ir jāgatavo, — 250 formiņās cepti kūksi. Alīsa pieteicās palīdzēt nogādāt kūksus uz staba centru.

Pienāca sanāksmes diena, un, kad Alīsa devās palīgā, viņa atrada Džesiju gandrīz raudam. Kūksi bija gatavi, taču Džesija bija aizsūtījusi šo kūksu fotoattēlu kādam radniekam, kurš pateica, ka tie nav pietiekami smalki šai sanāksmei.

Džesija sāka šaubīties. Viņa secināja, ka staba Palīdzības biedrības vadītājas sagaida kaut ko izsmalcinātāku par viņas vienkāršajiem kūkiem. Viņa izmisīgi centās izdomāt, kā par jaunu izdekorēt kūksus, taču tam nebija laika. Viņa un Alīsa aizveda kūksus

tādus, kādi tie bija, Džesijai jūtoties tā, it kā viņa ir pievilusi māsas, — līdz viņas uzrunāja prezidents Uhtdorfs.

Kad viņš runāja par sīko neaizmirstulīti, uz ekrāna parādījās mazās, zilās puķītes attēls. Tā bija tik vienkārša, taču skaista puķīte ar tās delikāti dzīslotajām ziedlapiņām. Prezidenta Uhtdorfa vēstījums aizskāra ikviena sirdi, kad viņš lūdza mūs tik ļoti neaizrauties ar lielajiem eksotiskajiem ziediem, kas mums ir visapkārt, lai mēs neaizmirstu piecas vienkāršās, taču nozīmīgās patiesības, ko viņš mums mācīja.

Pēc noslēguma lūgšanas māsas devās uz kultūras pasākumu zāli. Kad Alīsa un Džesija ienāca zālē, viņas atrada pārējās māsas stāvam ap deserta galdu un vaicājam: „Kā viņas zināja?”

Katrs kūkss bija pārklāts ar parastu, baltu glazūru un izdekorēts ar vienu vienkāršu, skaistu, smalku neaizmirstulīti ar piecām ziedlapiņām. ■

Geila Eškrofta, Arizona, ASV

PIEZĪME

1. Skat. Dīters F. Uhtdorfs, „Forget Me Not”, *Ensign* vai *Liahona*, 2011. g. nov., 120. lpp.

Kūksi bija gatavi, taču Džesija bija aizsūtījusi šo kūksu fotoattēlu kādam radniekam, kurš pateica, ka tie nav pietiekami smalki šai Palīdzības biedrības sanāksmei.

APSOLĪJUMS DEVA MAN CERĪBU

Drīz pēc mūsu kāzām mans vīrs un es tikām svētīti ar dēlu. Kad es ieraudzīju viņa smaidu un ieskatījos viņa acīs, sajutos parādā Debesu Tēvam. Mūsu dēls man izlikās pilnīgs. Mans vīrs un es pateicāmies Tam Kungam ikdienas par šādu dārgu dāvanu.

2009. gada 19. februārī es sakravāju mantas, lai atgrieztos skolā un pabeigtu savu pēdējo studiju gadu. Mans vīrs un es nezinājām, ka nākamajā dienā mūsu mīlais dēls saslims ar drudzi un pametīs šo mirstīgo dzīvi.

Man to bija grūti pieņemt. Mūsu bīskapijas locekļi ieradās mūsu mājās, lai mierinātu mūs ar Svētajiem Rakstiem un garīgajām dziesmām un lai lūgtu Dievu ar mums. Man bija dārgas izteiktās līdzjūtības, taču manas bēdas par zaudēto dēlu nerimās. Kad vien es iedomājos par viņu, manas acis pārpildīja asaras.

Četras dienas pēc viņa nāves es sajutu iedvesmu studēt *Baznīcas prezidentu mācības: Džozefs Smits*. Kad turēju rokās grāmatu, atvērās nodaļa ar nosaukumu: „Cerības un mierinājuma vārdi nāves brīdī”. Es sāku lasīt, un mani dziļi iespaidoja traģiskie zaudējumi, ar ko saskārās Džozefs un Emma pēc savas ģimenes nodibināšanas. Kad nonācu līdz runas izvilikumam, ko pravietis teica kādas divgadīgas meitenes bērēs, es sajutu, it kā man uz galvas tiktu uzliets auksts ūdens, remdinot manas skumju nokaitētās domas.

Es pasaucu savu vīru. Kopā mēs lasījām: „Es esmu . . . uzdevis sev jautājumu, kāpēc no mums tiek paņemti zīdaiņi un nevainīgi bērni. . . . Tas

Kungs paņēma daudzus, pat zīdaiņus, lai viņi izbēgtu . . . no šīs pasaules bēdām un ļaunuma; viņi bija pārāk šķīsti un mīļi, lai dzīvotu uz Zemes; tādēļ, pareizi to apdomājot, tā vietā, lai sērotu, mums ir iemesls priecāties, jo viņi ir atbrīvoti no ļaunuma, un drīz vien viņi atkal būs ar mums.”

Pravietis piebilda: „Var rasties jautājums — „Vai mātēm mūžībā būs viņu bērni?”” Jā! Jā! Mātes, jums būs jūsu bērni; jo viņiem būs mūžīgā dzīve, tāpēc ka viņu parāds ir samaksāts.”¹

Kopš mēs izlasījām šos skaistos vārdus, mūsu ģimenes lūgšanas ir bijušas pilnas pateicības par apsolījumu, ka caur Jēzus Kristus veikto Izpirkšanu

mēs atkal būsim ar mūsu dēlu.

Šodien mums ir trīs brīnišķīgi bērni, brālis un māsa mūsu aizgājušajam dēlam. Mēs mācām viņiem patieso un mūžīgo evaņģēliju, kas viņus vadīs atpakaļ pie viņu Debesu Tēva un viņu Glābēja, Jēzus Kristus.

Es zinu, ka pravieša Džozefa Smita vēstījums par dzīvi pēc nāves ir paties. Es mūžīgi būšu pateicīga par cerību, mieru, prieku un laimi, ko tas nes mūsu ģimenei — priekšskara abās pusēs. ■

Džuliana Feijehuna, Lagosa, Nigērija

ATSAUCE

1. *Baznīcas prezidentu mācības: Džozefs Smits* (2010), 174., 175. lpp.

Kad turēju rokās grāmatu, atvērās nodaļa ar nosaukumu „Cerības un mierinājuma vārdi nāves brīdī”.

MAN BIJA PIETIEKAMI, LAI DALĪTOS AR CITIEM

Es vienmēr biju domājis, ka būt gatavam ārkārtas situācijām nozīmē — spēt parūpēties par sevi un savu ģimeni. Taču kādā svētdienas rītā, 1992. gadā, Floridas dienvidos, es mainīju domas par gatavību. Viesuļvētra „Endrjū”, kas bija viena no postošākajām, kas jebkad ir piemeklējusi Amerikas Savienotās Valstis, un kuras seku likvidēšanā bija jāiegulda vislielākās izmaksas, pārtrauca skaistu vasaru Miami, Floridā.

Es kādu laiku dzīvoju viens, dzīvoklī netālu no pludmales, un apmeklēju sava darba apmācību programmu, kas ilga trīs mēnešus. Saņemot brīdinājumu par viesuļvētru un uzzinot, ka mums līdz dienas vidum ir jāevakuē visi dzīvokļi, mana paziņa darba kolēģiem un man veica viesnīcas rezervāciju zemes iekšienē. Es aiznagloju dzīvokļa logus ar dēļiem un ievietoju savas personīgās mantas glabātavā.

Gaidot savas sievas un bērnu

nedēļas ilgo apciemojumu, es iepriekš biju iegādājies pietiekami daudz pārtikas un ūdens savai sešu cilvēku ģimenei. Mani mierināja apziņa, ka man ir droša vieta, kurp doties, un pietiekami daudz pārtikas, ko ņemt sev līdzi un ar ko pietiks vairākām nedēļām.

10:30 no rīta, gatavojoties doties prom, es jutos labi — viss bija sagatavots. Es nometos uz ceļiem, lai lūgtu, un pateicos Debesu Tēvam par savām svētībām, un lūdzu Viņa palīdzību vētras laikā. Savas lūgšanas beigās Svētais Gars mani pamudināja teikt: „Ja kādam ir nepieciešama palīdzība, lūdzu, palīdzi man viņu atrast.”

Dažu minūšu laikā pie manām durvīm piekļauvēja aptuveni 80 gadus veca atraitne. „Es atvainojos,” viņa teica. „Esmu pie nepareizās istabas. Es meklēju draugu.”

Viņa izskatījās satraukta. Kad es jautāju, vai es varu palīdzēt, viņa kļuva bēdīga un teica, ka nezina, kā rīkoties

un uz kuriem doties. Es viņai jautāju, kur viņa dzīvo, un mēs kopā devāmies uz viņas dzīvokli, lai novērtētu viņas situāciju un izvērtētu viņas tālākās rīcības iespējas.

Es viņai pastāstīju, ka manam uzņēmumam, iespējams, ir brīva vieta vienā no mūsu viesnīcas istabām, un es viņu ielūdzu palikt ar mūsu grupu. Viņa atviegloti nopūtās. Mēs ātri sakārtojām mantas, nostiprinājām dzīvokli pret vētru, un es sarunāju ar paziņu, lai viņš aizved viņu līdz viesnīcai.

Kad es gatavojos doties prom, palīdzību lūdza vēl divas atraitnes. Es palīdzēju viņām nomierināties, lai viņas varētu skaidri domāt un saprast, kur rast patvērumu. Kad es aizbraucu pie viena no saviem darba kolēģiem pēc bagāžas, palīdzību lūdza vēl kāda vecāka atraitne. Mēs ievietojām viņas trauslos priekšmetus drošā vietā un palīdzējām viņai sagatavoties aizbraukšanai.

Pa to laiku citi darba kolēģi uzaicināja divus uz salas dzīvojošus augstskolas studentus palikt ar mūsu grupu iekšzemes viesnīcā. Viņiem nebija citas pārtikas kā tikai saujiņa ar uzkodām un 0,95 litri minerālūdens. Par laimi, man bija pietiekami, ar ko dalīties — ne vien ar viņiem, bet arī ar visiem pārējiem.

Kāda laime bija būt gatavam un tikt Tā Kunga vadītam! Tas man deva iespēju sniegt mierinājumu nemiera laikā un pavadīt gandrīz visu savu laiku, palīdzot citiem, neraizējoties par sevi. Daudz vairāk nekā iepriekš, es spēju novērtēt mūsu priesterības vadītāju padomu — būt gataviem. ■

Brents Fišers, Kalifornija, ASV

Kad es jautāju, vai es varu palīdzēt, sieviete kļuva bēdīga un teica, ka viņa nezina, kā rīkoties un uz kuriem doties.

GAIDOT SAULLĒKTU

Istabā valdīja ēnā tīta tumsa. Es gulēju nomodā un, ieklausoties sava vīra elpošanā, centos noteikt, vai viņš guļ. Bija pagājušas tikai divas dienas kopš mūsu 12-gadīgās meitas nāves, kas iestājās pēkšņa traumatiska nelaimes gadījuma rezultātā. Es atkal aizvēru acis, taču nevarēju aizmigt. Mana sirds skuma pēc manas meitas. Visas zināšanas par pestīšanas ieceri nespēja remdēt manas sāpes par ilgām pēc viņas.

Tuvojoties rītausmai, es sajutu pēkšņas, kvēlas ilgas. Drīz bija jāaust saulei, un savā iztēlē es redzēju, kā debesis ieskauj maigi sārta gaisma. Mūsu meitai ļoti patika sārta krāsa. Sārts saullēkts bija tieši tas, kas man bija nepieciešams, lai vēlreiz justu viņas tuvumu.

„Dosimies skatīties saullēktu,” es pačukstēju savam snaudoļojošajam vīram.

Mēs nostājāmies uz ceļa ar skatu uz austrumiem un gaidījām . . . un gaidījām. Lai gan debesis kļuva gaišākas, saule nesniedzās cauri zemajiem mākoņiem.

Es noliecu galvu uz sava vīra pleca un nopūtos, cenšoties izlikties, ka tas nav svarīgi. Taču es vēlējos vairāk. Man vajadzēja vairāk. Protams, ka Debesu Tēvs var apmierināt šo vēlmi pēc tam, kad pie Sevis mājās bija paņēmis mūsu mīlo meiteni.

Kad mans vīrs pagriezās, lai ietu atpakaļ telpās, atskatoties uz rietumpusi, viņš teica: „Skaties!”

Es pagriezos. Mākoņi aiz mums bija ieskauti maigā sārtumā, un ap tiem bija zeltaina gaisma. Man aizrāvās

elpa, un acīs sariesās asaras. Tas bija skaistāk, nekā es būtu varējusi iedomāties. Bija sajūta, ka tas ir mūsu meitas apskāviens. Es zināju, ka Debesu Tēvs zina par manu sāpju pilno sirdi un sūtīja cerības apsolījumu nākotnei — nelielu atgādinājumu par mūžīgajām ģimenēm un visiem skaistajiem brīžiem, kas vēl ir priekšā.

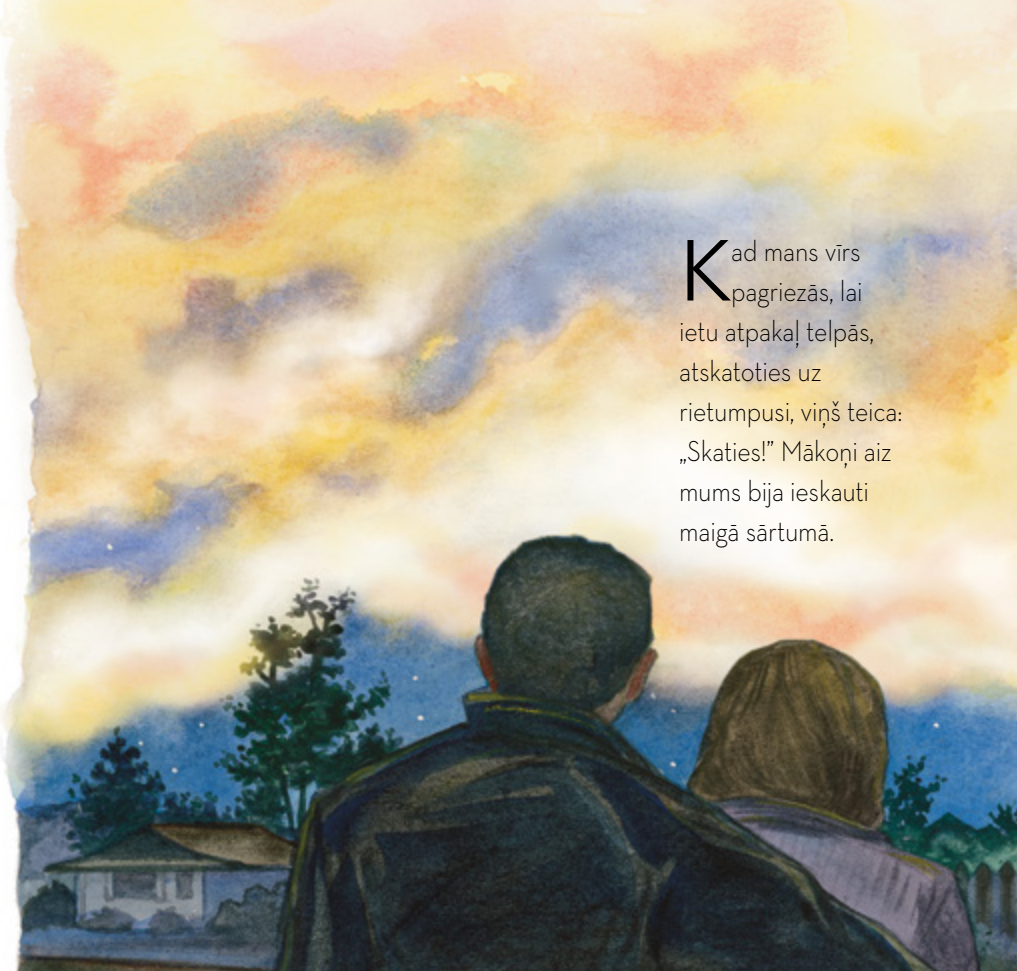
Es esmu bieži domājis par šo skaisto brīdi un jauno perspektīvu, ko tas man deva. Kurš cer ieraudzīt saullēktu rietumos? Taču tieši tur es pieredzēju savu brīnumu. Cik daudz svētību un brīnumu es palaižu garām tādēļ, ka tie rodami negaidītās vietās? Cik daudz reižu es koncentrējos uz to, kam, manuprāt, būtu jābūt, palaižot garām realitātes krāšņumu?

Mēs neatlaidīgi lūdzām, lai notiek

brīnums, un tas tika atteikts, taču, kad es ar savu jauno perspektīvu paskatījos apkārt, es pieredzēju brīnumus — pateicoties mūsu meitas ziedotajiem orgāniem, četru cilvēku dzīves tika uzlabotas, es pieredzēju ģimenes mīlestības brīnumu, bīskapijas vienotības brīnumu un kalpošanas brīnumu. Es esmu izjutusi dziļas skumjas, taču es esmu izjutusi arī to, kā katrs saullēkts, katrs rožainais saulriets, un katrs sārtais zieds, ko sastopu savā ceļā, piepilda manu dvēseli ar varenu cerību.

Tagad, saulei lecot, es skatos uz austrumiem un tad pagriežos, lai skatītos uz rietumiem. Es smaidu, apzinoties, ka vienmēr var saskatīt brīnumus un svētības, un, ja mēs to ļausim, saule vienmēr mazinās mūsu skumjas. ■

Džūlija Vāgnere, Ohaio, ASV

Kad mans vīrs pagriezās, lai ietu atpakaļ telpās, atskatoties uz rietumpusi, viņš teica: „Skaties!” Mākoņi aiz mums bija ieskauti maigā sārtumā.

Ja jūsu acs būs
vērsta vienīgi uz

Manu godību

Katrīna Nelsone un Heidija Makonkija

Debesīs, pirmsmirstīgajā padomē, kad Jēzus Kristus brīvprātīgi uzņēmās būt par mūsu Glābēju, Viņš teica Savam Tēvam: „Tava griba tiks darīta, un gods būs Tavs mūžīgi.” (Mozus 4:2.)

Tas Kungs vienmēr ir bijis piemērs un ir godinājis Tēvu. Savas laicīgās kalpošanas laikā, Tas Kungs nekad nevērta uzmanību uz Sevi, bet Saviem sekotājiem norādīja uz Tēvu, mācot: „Kas Man tic, tas netic Man, bet Tam, kas Mani sūtījis.” (Jāņa 12:44.) Ar Savu izturēšanos, izskatu, vārdiem un darbiem Glābējs mums mācīja par atturības svarīgumu.

Nodevušies sekot Glābējam, šie jaunie pieaugušie, kas ir citēti šajā rakstā, domā par atturības izpausmēm savā iekšējā būtībā un rīcībā un dalās,

kā viņu apņēmība godināt Dievu ir palīdzējusi veidot viņu raksturu un ir vadījusi viņu rīcību.

Godināt Dievu un izstarot gaismu

Mēs labāk apzināties, kā ar atturību tiek godināts Dievs, ja mēs saprotam, kas atturība īsti ir. *Uzticīgi ticībai* ir skaidrots: „Atturība raksturīga ar pazemīgumu un pieklājīgu attiecībā uz apgērbi, izskatu, valodu un uzvedību. Ja jūs esat atturīgi, jūs sev nepiesaistāt pārmērīgi lielu uzmanību. Tā vietā jūs tiecaties pagodināt „Dievu ar savu miesu”” (1. kor. 6:20; skat. arī 19. pantu).¹

Iemācoties būt atturīgiem, kā Glābējs ir atturīgs, mēs savā dzīvē ieaicinām Svēto Garu, piepildot apsolījumu, proti — „ja jūsu acs būs vērsta

Kā atturīga valoda, uzvedība un izskats mums palīdz izstarot gaismu un godināt Dievu?

uz [Dieva] godību, viss jūsu ķermenis tiks piepildīts ar gaismu” (M&D 88:67). Lasot, kā citi jaunie pieaugušie izprot atturības principu, jūs varat apsvērt, kā vairot savu garīgo gaismu un veikt nepieciešamās izmaiņas, lai stiprinātu apņemšanos — gan savā iekšējā būtībā, gan rīcībā būt atturīgiem.

Būt atturīgiem valodā un uzvedībā

„Jūsu vārdiem un rīcībai ir izteikta ietekme uz jums un apkārtējiem. Runājiet valodā, kas ir tīra, pozitīva un pacilājoša, un rīkojieties tā, lai apkārtējie sajostos laimīgi. Jūsu centieni būt tikumīgiem vārdos un darbos ļaus Svētajam Garam sniegt lielāku vadību un mierinājumu.”²

Darja Sergejevna Švidko no Volgogradas, Krievijas, paskaidro,

JAUINĒ PIEAUGUŠĪE

ka mēs esam atturīgi savā runā, ja mēs pret citiem izturamies ar cieņu un runājam „maigā balsī, paužot savas domas mierīgi un nelietojot vulgārus vai nepiemērotus vārdus”. Atturīga valoda ir brīva no baumām, dzēlīgām piezīmēm, izsmiekla un sarkasma. Tā nekad nenoniecina citus un nav egocentriska; tā vienkārši ir laipna pret visiem un atzīst visu Debesu Tēva bērnu dievišķumu.

„Atturību raksturo pazemīgums un pieklājīgums attiecībā uz apģērbu, izskatu, valodu un uzvedību. Ja jūs esat atturīgi, jūs sev nepiesaistāt pārmērīgi lielu uzmanību.”

Mūsu runas veidam būtu jāizrāda cieņa arī pret Dievību: „Izvairieties no neķītras valodas un paviršas, negodbijīgas Tā Kunga Vārda lietošanas, kas pasaulē ir tik parasti. . . . Šādas valodas negodbijīgais raksturs traucēs [mūsu] spējām saņemt klusos Svētā Gara mudinājumus.”³

Tāpat kā neatturīga valoda, tāda kā baumas un izsmiekls, var sabojāt attiecības, atturīga valoda veicina lielāku nodošanos Dievam un, kā Kellija Prū no Jūtas, ASV, paskaidro, — „vairo

mūsu spēju veidot pozitīvas attiecības ar citiem. Mūsu atturīgais runas veids mums palīdz citos cilvēkos atsaukties pašam labākajam.”

Atturība valodā ir cieši saistīta ar atturību uzvedībā. „Būt atturīgam valodā un uzvedībā ir svarīgi, jo tas parāda, kas tu esi un ko tu novērtē,” apgalvo Maiks Olsens, no Jūtas. Cilvēki pamana vārdu nesakritību ar rīcību. Mūsu runas veidam, kas iedrošina citus un godina Dievu, būtu jāskaidro ar attiecīgu rīcību. Kalpojot un izrādot laipnību, mēs parādām, ka mūsu apņēmība iedrošināt citus un godāt Dievu ir kas vairāk par pateiktiem vārdiem. Mūsu mācekļības piemērs — gan vārdos, gan darbos — var ietekmēt uz labu.

„Es ļoti novērtēju atturību uzvedībā un valodā,” teic Kerija Karlsonē no Kolorādo, ASV. „Cilvēkā, kurš ir pazemīgs un kura rīcības pamatā nav vēlmes sev piesaistīt uzmanību, ir kaut kas ļoti burvīgs. Tie, kuru runas veids ir atturīgs, kļūst par vareniem Tā Kunga kalpiem.”

Būt atturīgam apģērbā un izskatā

„Atturība [apģērbā] palīdz izcelt mūsu labākās īpašības, ļaujot mums koncentrēties uz garīgo, nevis miesīgo cilvēku,” apgalvo Pauls Keivs no Jūtas. Ģērbjoties atturīgi, mēs iedrošinām citus iepazīt un novērtēt mūs personības un raksturiezīmju dēļ, nevis pēc tā, kā mēs izskatāmies.

Mūsu ģērbšanās veids ne tikai pasaka citiem, kā viņiem būtu jāizturas pret mums, bet tas ietekmē

arī to, kā mēs redzam un izturamies pret sevi. „Mēs mācāmies no evaņģēlija, ka mūsu ķermenis ir Dieva dāvana,” teic Luiss Da Krūzs, juniors, no Brazīlijas. „Mūsu ķermenis palīdz mums pilnveidoties un kļūt tādiem, kāds ir mūsu Tēvs. Šī iemesla dēļ ir svarīgi ģērbties atturīgi. Šādi rīkojoties, mēs parādām Dievam un citiem, ka mēs cienām šo dāvanu un citus cilvēkus.”⁴

Kerija paskaidro: „Nepiedienīgs apģērbs ir domāts, lai attēlotu ķermeni kā fizisku objektu, kas ir nodalīts no gara, kuram ir personība un raksturs. Atturīga ģērbšanās, lai arī dažreiz tā ir prasījusi vairāk naudas un viennozīmīgi vairāk laika, man ir palīdzējusi saprast, ka mans ķermenis ir svēts — ar dievišķu potenciālu un likteni, kuru ir radījuši un izaudzinājuši Debesu Vecāki. Tas ir pelnījis daudz lielāku rūpību un cieņu, nekā pasaule tam to atvēr.”

Uzticīgi ticībai māca: „Papildu tam, ka jāizvairās valkāt [nepiedienīgu apģērbu], ikvienam jācenšas izvairīties no pārmērībām apģērbā, izskatā vai matu griezumā. Vienmēr esiet glīti, tīri un vairieties būt nevīžīgi vai nepiedienīgi savā apģērbā, izskatā vai manierēs.”⁵ Ar savu ģērbšanās stilu un veidu, kā mēs sevi pasniedzam, mēs izrādām cieņu pret Dievu, sevi un citiem cilvēkiem.

Apņemties būt pastāvīgam

Cenšoties ievērot evaņģēlija atturības standartu — pastāvīgi un vienmēr, ne tikai tad, kad ievērot Tā Kunga baušļus ir ērti, — mēs parādām savu nodošanos ticībai.

Patiesa nodošanās vienmēr ir balstīta evaņģēlija principos. Antonijs Roberts no Jūtas skaidro: „Atturība ir daļa no tā, kas tu esi, tā ir vēlme pastāvīgi domāt, runāt un rīkoties saskaņā ar evaņģēlija un pestīšanas ieceres izpratni.” Cenšoties dzīvot saskaņā ar katru evaņģēlija aspektu, mēs vairāk pievēršamies, un tas vairo mūsu vēlmi dzīvot saskaņā ar evaņģēlija principiem.

Saprast savu dievišķo dabu

Pastāvīga atturība palīdz mums saprast un novērtēt mūsu pirmdzimības tiesības, un zināšanas par mūsu dievišķo dabu var mūs iedvesmot būt atturīgākiem. Rafaela Ferīni no Florences, Itālijas, skaidro: „Atturīgs dzīvesveids svēta manu dzīvi, jo tas man palīdz justies kā īpašai Debesu Tēva meitai, un šīs zināšanas manī rada vēlmi būt atturīgai.”

Ja ļausim pasaulei noteikt, kas mēs esam, tas var iedragāt mūsu pašcieņu.

Džuliana Auna no Jūtas raksturo savu pieredzi: „Pirms es ieguvu liecību par atturības principu, es biju nelaimīga un garīgi apdraudēta. Ļaut pasaulei noteikt, kas es esmu, bija depresīvi un garīgi kropļojoši, jo pasaules apsēstība ar laicīgajām un fiziskajām lietām ir nežēlīga un nerimstoša. Kad es nolēmu neklausīties pasaulē un tā vietā savu būtību ļāvu noteikt manām attiecībām ar Dievu, dzīve kļuva vieglāka, brīvāka un laimīgāka.” Ja mēs tieksimies būt Dieva, nevis pasaules atzīti, mēs dzīvē radīsim lielāku prieku un būsīm vairāk motivēti — būt atturīgi.

Dzīvot atturīgu dzīvi

„Mēs paužam atturību visā, ko darām: ar savu runas veidu, ārējo izskatu, ar savu uzvedību un pat ar vietām, ko apmeklējam,” teic Gaļina Viktorovna Savčuka no Novosibirskas, Krievijas. Atturīgs dzīvesveids ir cieši saistīts ar mūsu nodošanos evaņģēlijam un mūsu attiecībām ar Dievu.

Patiesa atturība ir uzvedības un attieksmes kopums. Vienalga, vai mēs strādājam pie mūsu uzvedības vai domāšanas veida, tas mums palīdzēs uzlabot arī šo otru aspektu. Ja mēs esam atturīgi tikai savā uzvedībā un izskatā un neizvēršam šo apņēmību visas dzīves garumā, tas mums liedz saņemt visas atturīga dzīvesveida svētības. Ja mēs uzskatām sevi par atturīgiem cilvēkiem un to neapliecinām ar savu rīcību, tā ir sevis maldināšana.⁶

Domājot par atturību, teikt, ka

mūsu acs ir vērsta vienīgi uz Dieva godību, nozīmē, ka mēs esam ārēji un iekšēji apņēmušies īstenot atturīgu dzīvesveidu. Tāpat kā acij ir jābūt vērstai uz Dievu, mūsu ārējam izskatam un rīcībai ir jābūt saskaņā ar atturīga dzīvesveida principiem. Taču tikai acs virzīšana uz Dievu nenozīmē, ka tā ir vienīgi vērsta uz Viņa godību; tai ir jābūt koncentrētai uz Viņu. Līdzīgi, atturīgam apģērbam un izskatam ir jātiek balstītiem uz mūžīgiem principiem.

Ja mēs turēsim Dieva baušļus, mēs spēsim labāk vērst savas domas uz Viņu. Līdzīgi, vērsot savas domas uz Dievu, mēs gluži dabiski būsīm Viņam paklausīgāki.

Cenšoties uzturēt atturīgu dzīvesveidu, mēs jutīsim, kā mūsu dzīvē pieaug Svētā Gara ietekme. Elders Roberts D. Heilzs, no Divpadsmit apustuļu kворuma, mācīja: „Atturība ir nepieciešama, lai cilvēks varētu būt Svētā Gara cienīgs. Būt atturīgam nozīmē — būt pazemīgam, un pazemība aicina Svēto Garu būt kopā ar mums.”⁷ Ja Svētais Gars vadīs mūsu domas un rīcību, mūsu acs būs vērsta vienīgi uz Dieva godību un mēs būsīm gaismas pilni. ■

Katrīna Nelsone dzīvo Jūtā, ASV. Heidija Makonkija dzīvo Delavērā, ASV.

ATSAUCES

1. *Uzticīgi ticībai: evaņģēlija norādes* (2005), 11. lpp.
2. *Uzticīgi ticībai*, 12. lpp.
3. *Uzticīgi ticībai*, 12. lpp.
4. Skat. *Uzticīgi ticībai*, 11. lpp.
5. *Uzticīgi ticībai*, 11. lpp.
6. Skat. Lins G. Robins, „What Manner of Men and Women Ought Ye to Be?”, *Liahona*, 2011. g. maijs, 103. lpp.
7. Roberts D. Heilzs, „Modesty: Reverence for the Lord”, *Liahona*, 2008. g. aug., 18. lpp.

Pievēršanās un uzpurēšanās

Somijā

Melisa Zenteno

Dažu kilometru attālumā no Helsinku, Somijā, piekrastes atrodas Suomenlinna jūras cietoksnis, kas ir celts 18. gadsimtā, lai nostiprinātos pret iebrucējiem. Tas stiepjas sešu salu garumā, un šis cietoksnis simbolizē somu cilvēku stingru apņēmību.

Taču Somijas baznīcas locekļi, dodoties uz savu galvaspilsētu, apmeklē citu ēku. Helsinku Somijas templis ir fizisks viņu pievēršanās un aizsardzības, ko viņi saņem no dzīvošanas pēc evaņģēlija, simbols.

Nīlo Kervinenam, 24 gadus vecam jaunajam pieaugušajam, no Rovaniemi, Somijas, 10 stundu brauciens ar vilcienu uz Helsinkiem ir neliels upuris, lai saņemtu svētību — kalpot templī.

Pirms Helsinku Somijas tempļa iesvētīšanas 2006. gada oktobrī, Nīlo un citiem viņa bīskapijas locekļiem bija jāapmeklē Stokholmas Zviedrijas templis vai Kopenhāgenas Dānijas templis. „Šiem braucieniem parasti bija nepieciešama viena nedēļa vasaras brīvī laikā,” viņš atceras. Došanās

ceļā ar autobusu un gulēšana teltīs, šo braucienu laikā, ir vienas no viņa labākajām atmiņām.

Taču tas, ka templis ir viņa dzimtenē, ir brīnišķīga svētība. „Kad tika paziņots par Helsinku tempļa celtniecību, es biju tik laimīgs,” teic Nīlo. „Es joprojām jūtu iesvētības lūgšanas spēku katru reizi, kad ieeju templī.”

Nīlo no saviem draugiem atšķiras ar to, ka viņš mīl templi. „Somi daudz strādā un viņiem patīk būt aktīviem, taču savā dzīvē viņi atvēl maz laiku garīgām lietām,” viņš paskaidro. Lai arī Nīlo apgalvo, ka vienmēr ir bijis svētīts ar labiem draugiem, viņam kļūstot vecākam, atšķirība starp to, kā dzīvo viņa draugi un kā viņam tiek mācīts dzīvot, kļuva acīmredzamāka. Šo atšķirību dēļ, kad Nīlo bija 17 gadus vecs, viņam vajadzēja saņemt pašam savu liecību. „Man bija jāpieņem lēmums, kam ticēt un kādam būt,” viņš stāsta. „Ar Tā Kunga svētībām, kā arī ģimenes un labu draugu vadīts, es ieguvu stiprāku liecību par Baznīcu.”

Kā ir būt uzticīgam jaunajam pieaugušajam Somijā? Kāds jaunietis stāsta par savu kultūru un ticību.

Runājot par pievēršanos, elders Deivids A. Bednārs, no Divpadsmit apustuļu kvoruma, ir teicis: „Es apsolu, ka, nākot pie patiesības atziņas un kļūstot pievērstiem Tam kungam, mēs paliksim stingri un nelokāmi un nekad neatkritīsim.”¹ Kaut arī, lai dotos uz Helsinkiem, ir nepieciešams laiks un nauda, Nīlo ir apņēmies būt Kristus māceklis. Nīlo arī neuzskata, ka no viņa prasītais upuris ir liels. ■

ATSAUCE

1. Deivids A. Bednārs, „Converted unto the Lord”, *Liahona*, 2012. g. nov., 109. lpp.

VAIRĀK PAR NĪLO

Ko somi parasti ēd?

Daži no maniem iecienītākajiem ēdieniem ir laša zupa un ziem-ļbriežu gaļa ar kartupeļu biezeni. Mēs arī ēdam daudz rudzu maizes.

Kā tu mēdz izklaidēties?

Man patīk braukt ar sniega dēli, skatīties filmas vai vienkārši izbau-
dīt pastaigas. Es biju misijā Japānā, tāpēc, kad man ir iespēja, es studēju japāņu valodu.

Kādi Somijā ir satikšanās paradumi?

Mums nav tādu noteiktu satikšanās paradumu. Cilvēki, parasti, aicina kādu uz satikšanos tikai tad, kad viņiem jau ir diezgan liela interese par šo cilvēku. Šeit satikšanās nav veids, lai iepazītu citus cilvēkus. Lai gan šeit nav daudz baznīcas locekļu, jaunie pieaugušie šeit ir uzticīgi. Dažreiz jaunie pieaugušie mēro lielu attālumu, lai dotos uz satikša-
nos ar cilvēku, kuru ir satikuši jauno neprecēto pieaugušo deju vakarā.

BAZNĪCA SOMIJĀ

4 715 pēdējo dienu svēto
15 bīskapijas
15 draudzes
2 stabi
1 misija
1 templis, iesvē-
tīts 2006. gada
22. oktobrī

CITI DATI

5 250 000 iedzīvo-
tāji (pēc 2012.
gada janvāra
datiem)
187 888 ezeri
179 584 salas
2,2 miljoni somu
pirtis

FAKTI

Galvaspilsēta:
Helsinki
Valoda: somu

VĪRIEŠI UN SIEVIETES TĀ KUNGA DARBĀ

Mūsu Debesu Tēva dižajā priesterības dāvinājuma iecerē vīriešiem un sievietēm ir dažādas, taču vienlīdz vērtīgas lomas.

**Elders
M. Rasels Balards**
no Divpadsmit
apustuļu kvoruma

Es uzskatu, ka gan vīriešiem, gan sievietēm ir jāsaprot dažas patiesības par sieviešu būtisko lomu Dieva valstības stiprināšanā un celšanā uz Zemes. Sievietes tik daudzās nozīmēs ir baznīcas sirds. Tādēļ ar Tā Kunga palīdzību es vēlētos godināt baznīcas uzticīgās sievietes un jaunās sievietes. Jūs, dārgās māsas, lai kurā pasaules vietā jūs dzīvotu, lūdzu, ziniet, ka Augstākais prezidijs un Divpadsmit apustuļi pret jums izjūt lielu pieķeršanos un palāvību.

Ļaujiet man sākt ar atgādinājumu, ko mēs darām šeit, uz Zemes.

Mēs esam mūsu Debesu Tēva milēti gara dēli un meitas. Mēs dzīvojām kopā ar Viņu pirmsmirstīgajās valstībās. Lai izpildītu Savu misiju — „īstenot cilvēka nemirstību un mūžīgo dzīvi” (Mozus 1:39), Debesu Tēvs radīja plānu, kas palīdzētu Viņa bērniem sasniegt savu maksimālo potenciālu. Mūsu Tēva plāns paredzēja, ka cilvēkam ir jākrīt un uz laiku jābūt šķirtam no Dieva, piedzimstot mirstībā, iegūstot ķermeni un ieejot pārbaudes un pārbaudījumu posmā. Viņa plāns nodrošināja Glābēju, kas izpērk cilvēci no Krišanas. Tā

Kunga, Jēzus Kristus, Izpirkšana nodrošina ceļu uz atgriešanos Dieva klātbūtnē caur evaņģēlija priekšrakstiem un svētām derībām. Debesu Tēvs un Viņa Dēls zināja, ka mums būs nepieciešams lielāks spēks par mūsu pašu spēku, jo mēs dzīvosim mirstīgos apstākļos, kas pilni briesmu un apjukuma. Viņi zināja, ka mums būs nepieciešama piekļuve Viņu spēkam. Evaņģēlijs un Kristus mācība visiem, kas to pieņems, dod spēku sasniegt mūžīgo dzīvi un spēku atrast prieku šajā ceļojumā.

Daži cilvēki apšaubā sievietes lomu Dieva plānā un baznīcā. Vietējie un starptautiskie mediji mani ir intervējuši pietiekami bieži, lai es varētu jums teikt, ka lielākajai daļai žurnālistu, ar kuriem man ir bijušas darīšanas, ir iepriekš izveidojušies uzskati par šo tēmu. Gadu gaitā daudzi man ir uzdevuši jautājumus ar domu, ka sievietes baznīcā ir zemākas klases pilsones. Tas ir ļoti tālu no patiesības.

Ļaujiet man runāt par pieciem galvenajiem punktiem, lai jūs pārdomātu šo svarīgo tēmu.

1. Dievam ir iecere, lai palīdzētu mums sasniegt mūžīgo dzīvi

Mūsu Debesu Tēvs radīja gan sievietes, gan vīriešus, kas ir Viņa gara meitas un dēli. Tas nozīmē, ka dzimums ir mūžīgs. Viņam ir iecere, kas radīta, lai palīdzētu visiem, kas izvēlas sekot Viņam un Viņa Dēlam, Jēzum Kristum, — sasniegt savu likteni kā mūžīgās dzīves mantiniekiem.

Ja mūsu galīgā paaugstināšana ir Viņu svarīgākais mērķis un nolūks un ja Viņi ir viszinoši un pilnīgi, — un mēs zinām, ka Viņi tādi ir —, tad Viņi vislabāk saprot, kā mūs sagatavot, mācīt un vadīt, lai mums būtu vislielākā iespēja būt paaugstināšanas cienīgiem.

Lielākai daļai ir ģimene vai draugi, kuri ir iesaistīti dažādās satraucošās sociālās situācijās. Strīdēšanās par šīm situācijām parasti nedod nekādu risinājumu, un, patiesībā, var radīt ķildas. Ir daži jautājumi par baznīcas nostāju jūtīgās situācijās,

uz kuriem ir grūti atbildēt tā, lai visi būtu apmierināti. Tomēr, kad mēs meklējam To Kungu lūgšanā, lai uzzinātu, kā justies un ko darīt šajās situācijās, rodas iedvesma: „Vai tu tici Jēzum Kristum, un vai tu seko Viņam un Viņa Tēvam?” Es ticu, ka lielākā daļa cilvēku baznīcā vienā vai otrā brīdī šaubīsies, vai viņi var paveikt visu, ko no viņiem lūdz. Taču, ja mēs patiesi ticam Tam Kungam, nāk apstiprinājums: „Es ticu Jēzum Kristum, un es esmu gatavs darīt visu, kas Viņam ir nepieciešams.” Un tā mēs turpinām censties. Cik spēcīgi ir šie vārdi: „Es ticu Jēzum Kristum”!

Mūsu liecības un mūsu miers un labklājība sākas ar vēlmi ticēt, ka mūsu Tēvs Debesīs patiesi zina vislabāk.

2. Baznīca tiek pārvaldīta ar priesterības atslēgām

Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīca ir Tā Kunga baznīca, un Viņa baznīca tiek pārvaldīta, izmantojot

priesterības pilnvaras un priesterības atslēgas. „Priesterības atslēgas ir pilnvaras, kuras Dievs ir devis priesterības vadītājiem, lai vadītu, kontrolētu un pārvaldītu Viņa priesterības pielietošanu uz Zemes.”¹

Tie, kam ir priesterības atslēgas, — vai tas būtu diakons, kuram ir atslēgas savam kvorumam, vai bīskaps, kuram ir atslēgas savai bīskapijai, vai baznīcas prezidents, kurš tur visas priesterības atslēgas, — burtiski visiem, kas uzticīgi kalpo viņu vadībā, padara iespējamu pielietot priesterības pilnvaras un piekļūt priesterības spēkam.

Visi vīrieši un visas sievietes kalpo to vadībā, kuriem ir atslēgas. Tieši tā Tas Kungs pārvalda Savu baznīcu.

Ļaujiet man atkārtot kaut ko, ko es teicu 2013. gada aprīļa vispārējā konferencē: „Saskaņā ar mūsu Debesu Tēva diženo priesterības dāvinājuma ieceri — vīrieši nes unikālu atbildību par priesterības pienākumu veikšanu, taču viņi paši neiemieso priesterību. Vīriešiem un sievietēm ir atšķirīga, taču līdzvērtīga loma. Tāpat, kā sieviete nevar ieņemt bērnu bez vīrieša līdzdalības, vīrietis bez sievietes nevar pilnībā īstenot priesterības spēku, lai izveidotu mūžīgo ģimeni. . . . Mūžīgajā perspektīvā vīrs un sieva vienojas gan radišanas, gan priesterības spēkā.”²

Kāpēc priesterības amatos tiek ordinēti vīrieši, nevis sievietes? Prezidents Gordons B. Hinklijs (1910–2008) paskaidroja, ka tas bija Tas Kungs, nevis cilvēks, „kurš noteica, ka vīriešiem Viņa baznīcā ir jābūt priesterības nesējiem”, un Pats Tas Kungs dāvāja sievietēm „spēju . . . padarīt pilnīgu šo lielo un brīnumaino organizāciju, kas ir Viņa baznīca un Dieva valstība”. . . .³ Galu galā Tas Kungs nav atklājis, kāpēc Viņš ir organizējis Savu baznīcu tādā veidā.

Neaizmirsīsim, ka aptuveni pusi no visām mācībām, kas notiek baznīcā, sniedz māsas. Mūsu māsas paveic lielu daļu no vadības darba. Sievietes plāno un vada lielu daļu kalpošanas iespēju un pasākumu. Sieviešu padoms un cita līdzdalība bīskapijas un staba padomēs un vispārējās padomēs baznīcas augstākajā vadībā sniedz nepieciešamās atziņas, gudrību un līdzsvaru.

Ikvienā baznīcas centienā, lai aicinātu pilnas debesu svētības, ir nepieciešami gan vīrieši, kas ciena sievietes un viņām raksturīgās garīgās dāvanas, gan sievietes, kas ciena tās priesterības atslēgas, kuras nes vīrieši.

3. Vīrieši un sievietes ir vienlīdz nozīmīgi

Dieva acīs un baznīcas skatījumā vīrieši un sievietes ir vienlīdz nozīmīgi, taču vienlīdzīgs nenozīmē vienāds. Vīriešu un sieviešu pienākumi un dievišķās dāvanas atšķiras pēc to būtības, nevis pēc to nozīmes vai ietekmes. Mūsu baznīcas mācībā sievietes ir vienlīdzīgas un tomēr atšķirīgas no vīriešiem. Dievs neuzskata vienu dzimumu labāku vai svarīgāku par otru. Prezidents Hinklijs pasludināja sievietēm, ka „mūsu Mūžīgais Tēvs . . . jūs ir paredzējis par godības kroni visam, ko Viņš ir radījis, un ne mazāk”.⁴

Vīriešiem un sievietēm ir dažādas dāvanas, atšķirīgs spēks un dažādi uzskati un noslieces. Tas ir viens no fundamentālajiem iemesliem, kāpēc mēs esam nepieciešami viens otram. Ir nepieciešams vīrietis un sieviete, lai radītu ģimeni, un ir nepieciešams vīrietis un sieviete, lai paveiktu Tā Kunga darbu. Vīrs un sieva, kas taisnīgi strādā kopā, padara viens otru pilnīgu. Uzmanīsimies, ka mēs nemēģinām mainīt mūsu Debesu Tēva plānu un nodomus mūsu dzīvē.

4. Priesterības spēks svēta visus

Kad vīrietis un sieviete dodas uz templi, viņi abi tiek saistīti ar to pašu priesterības spēku. Lai arī priesterības pilnvaras tiek vadītas ar priesterības atslēgām un priesterības atslēgas tur tikai cienīgi vīrieši, piekļuve priesterības spēkam un svētībām ir pieejama visiem Dieva bērniem.

Mūsu Tēvs Debesīs dāsni dalās ar Savu spēku. Visiem vīriešiem un visām sievietēm ir piekļuve šim spēkam, lai palīdzētu viņu dzīvēs. Visi, kas ir noslēguši svētas derības ar To Kungu un kuri godā šīs derības, ir tiesīgi saņemt personīgu atklāsmi, tikt svētīti ar eņģeļu kalpošanu, sarunāties ar Dievu, saņemt evaņģēlija pilnību un, galu galā, kopā ar

Jēzu Kristu kļūt par līdzmantiniekiem visam, kas pieder mūsu Tēvam.

5. Mums ir jāzina mācība un jāliecina par to

Mums ir nepieciešams, lai baznīcas sievietes zinātu Kristus mācību un liecinātu par Atjaunošanu katrā jums iespējamā veidā. Uz Zemes nekad nav bijis sarežģītāka laika. Sātans un viņa sekotāji ir pilnveidojuši savu arsenālu tūkstošiem gadu garumā, un viņiem ir liela pieredze, kā cilvēces ģimenē iznīcināt ticību un pašāvilību uz Dievu un uz To Kungu, Jēzu Kristu.

Mums visiem — vīriešiem, sievietēm, jaunažiem pieaugušajiem, jauniešiem, zēniem un meitenēm — ir Tas Kungs un Viņa baznīca, ko aizsargāt, aizstāvēt un izplatīt uz visas zemes. Mums vajag vairāk sieviešu ticības un īpašās ietekmes pilnās balsis. Mums ir nepieciešams, lai jūs mācītos šo mācību un saprastu, kam mēs ticam, lai jūs varētu sniegt savas liecības par visu lietu patiesumu — vienalga, vai šīs liecības tiktu sniegtas, sēžot pie Jauno sieviešu nometnes ugunskura, liecību sanāksmē, kādā emuārā vai sociālajā tīklā Facebook. Tikai jūs varat parādīt pasaulei, kā izskatās Dieva sievietes, kuras ir noslēgušas derības, un kam viņas tic.

Māsas, jūsu ietekmes joma ir unikāla, — vīrieši jūs nevar aizvietot. Neviens nevar aizstāvēt mūsu Glābēju ar

vēl lielāku pārliecināšanu vai spēku, kā to varat izdarīt jūs, Dieva meitas — jūs, kam piemīt tāds iekšējs spēks un pārliecība. Pievērstas sievietes balss spēks ir neizmērojams, un tagad baznīcai jūsu balsis ir nepieciešamas vairāk nekā jebkad agrāk.

Es atstāju jums savu liecību un savu apliecinājumu, ka mēs dzīvojam laikā, kad mums ir jābūt vienotiem. Mums — vīriešiem un sievietēm, jaunažiem vīriešiem un jaunažām sievietēm, zēniem un meitenēm — ir kopīgi jāstrādā. Mums ir jāiestājas par mūsu Debesu Tēva plānu. Mums Viņš ir jāaizstāv. Viņš tiek noliegts. Kā Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas locekļi mēs nevaram vienkārši noskatīties un ļaut tam turpināties, nebūdami pietiekami drosmīgi, lai mūsu balsis tiktu sadzirdētas.

Lai Dievs jūs svēta ar drosmi studēt un zināt evaņģēlija vienkāršās patiesības un tad dalīties ar tām ik reizi, kad rodas tāda iespēja! ■

No 2013. gada 20. augusta svētbriža uzrunas Brigama Janga universitātē. Uzrunas pilns teksts pieejams: speeches.byu.edu.

ATSAUCES

1. *Handbook 2: Administering the Church* (2010. g.), 2.1.1.
2. M. Rasels Balards, „This Is My Work and Glory”, *Liahona*, 2013. g. maijs, 19. lpp.
3. Gordons B. Hinklijs, „Women of the Church”, *Ensign*, 1996. g. nov., 70. lpp.
4. Gordons B. Hinklijs, „Stand Strong Against the Wiles of the World”, *Ensign*, 1995. g. nov., 98. lpp.

SAGATAVOŠANĀS KALPOT, KALPOŠANA, LAI SAGATAVOTOS

Dievs jums deva Āronu priesterību, jo Viņam ir darbs, kas jums jāpaveic – tagad un nākotnē.

Deivids L. Beks

Vispārējās Jauno vīriešu
biedrības prezidents

Džonatans ir kāds mans draugs, kas pievienojās baznīcai pirms četriem gadiem. Viņš ir vienīgais baznīcas loceklis savā ģimenē. Pēc tam, kad viņš saņēma Ārona priesterību, viņš sāka citiem kalpot tā, kā viņš nekad agrāk nebija kalpojis. Džonatans zināja, ka, lai kalpotu, viņam vajadzēja daudz mācīties. Viņš vēlējas būt arī cienīgs un daudz uzticamāks, tādēļ viņš studēja evaņģēliju, lūdza un apmeklēja savas svētdienas sanāksmes un semināru. Viņš smagi strādāja, lai ievērotu baušļus un baznīcas standartus. Viņš uzcītīgi pildīja savus priesterības pienākumus, tajā skaitā, būdams lielisks mājskolotājs. Grāmata *Pienākums pret Dievu* palīdzēja viņam saprast šos pienākumus un uzzināt, kā tos izpildīt.

Džonatana uzticīgā priesterības kalpošana deva viņam garīgu spēku. Tas palīdzēja viņu pasargāt no ļaunām ietekmēm. Kalpojot un sagatavojoties nākotnei, viņš ārkārtīgi auga. Pagājušajā gadā viņš cienīgi saņēma Melhisedeka priesterību un tempļa endamentu. Tagad viņš kalpo misijā Brazīlijā.

Ārona priesterību bieži dēvē par „sagatavošanās priesterību”. Dievs jums deva Ārona priesterību, jo Viņam ir darbs, kas jums jāpaveic — tagad un nākotnē. Uzticīgi kalpojot Ārona priesterībā, jūs sagatavosities vēl lielākām kalpošanas iespējām nākotnē. Tāpat kā Džonatans, jūs gatavojaties saņemt

„Melhisedeka priesterību, saņemt tempļa svētības, kalpot pilnlaika misijā, būt mīlošs tēvs un vīrs un turpināt kalpošanu Tam Kungam visas dzīves garumā” (*Uzticīgi ticībai: evaņģēlija norādes* [2004], 4).

Jūs varat nezināt nianse visām tām brīnišķīgajām iespējām, kas Debesu Tēvam ir krājumā, taču es esmu pārliecināts, ka jūs būsiet tām gatavi, ja — kā Ārona priesterības nesēji — atcerēsieties darīt šos darbus.

Sekojet Jēzum Kristum

Kā priesterības nesēji, jūs esat Jēzus Kristus pārstāvji. Tas nozīmē, ka no jums tiek lūgts sekot Viņam un darīt to, ko Viņš darītu. Ko Viņš darītu? Katrā situācijā Viņš ziedoja Savu dzīvi kalpošanai citiem cilvēkiem un viņu svētīšanai. Tāpat būtu jādara arī jums. Veltiet sevi kalpošanai citiem un tad audziet, un pilnveidojieties, lai jūs varētu dot vēl vairāk! Atcerieties, kā Jēzus auga savā jaunībā: Viņš „pieņēma gudrību, augumā un piemīlībā pie Dieva un cilvēkiem” (Lūkas 2:52).

Daļa no sekošanas Glābējam nozīmē — kļūt gudram un fiziski veselam savā jaunībā. Tas nozīmē, ka jums ir smagi jāstrādā un vienmēr jādara viss, ko spējat (skat. M&D 4:2). Jūs iegūstat Dieva labvēlību, tuvojoties Viņam caur ikdienas lūgšanu, evaņģēlija

ĀRONA PRIESTERĪBAS NEŠĒJI:

KĀ ES VARU SAGATAVOTIES:

Seko Jēzum Kristum caur

- ikdienas lūgšanu un evaņģēlija studēšanu
- paklausību
- meklējot Dieva gribu

saņemt Melhisedeka priesterību

Izpilda priesterības priekšrakstus, piemēram,

- Svētā Vakarēdiena svētīšana
- citu cilvēku kristīšana

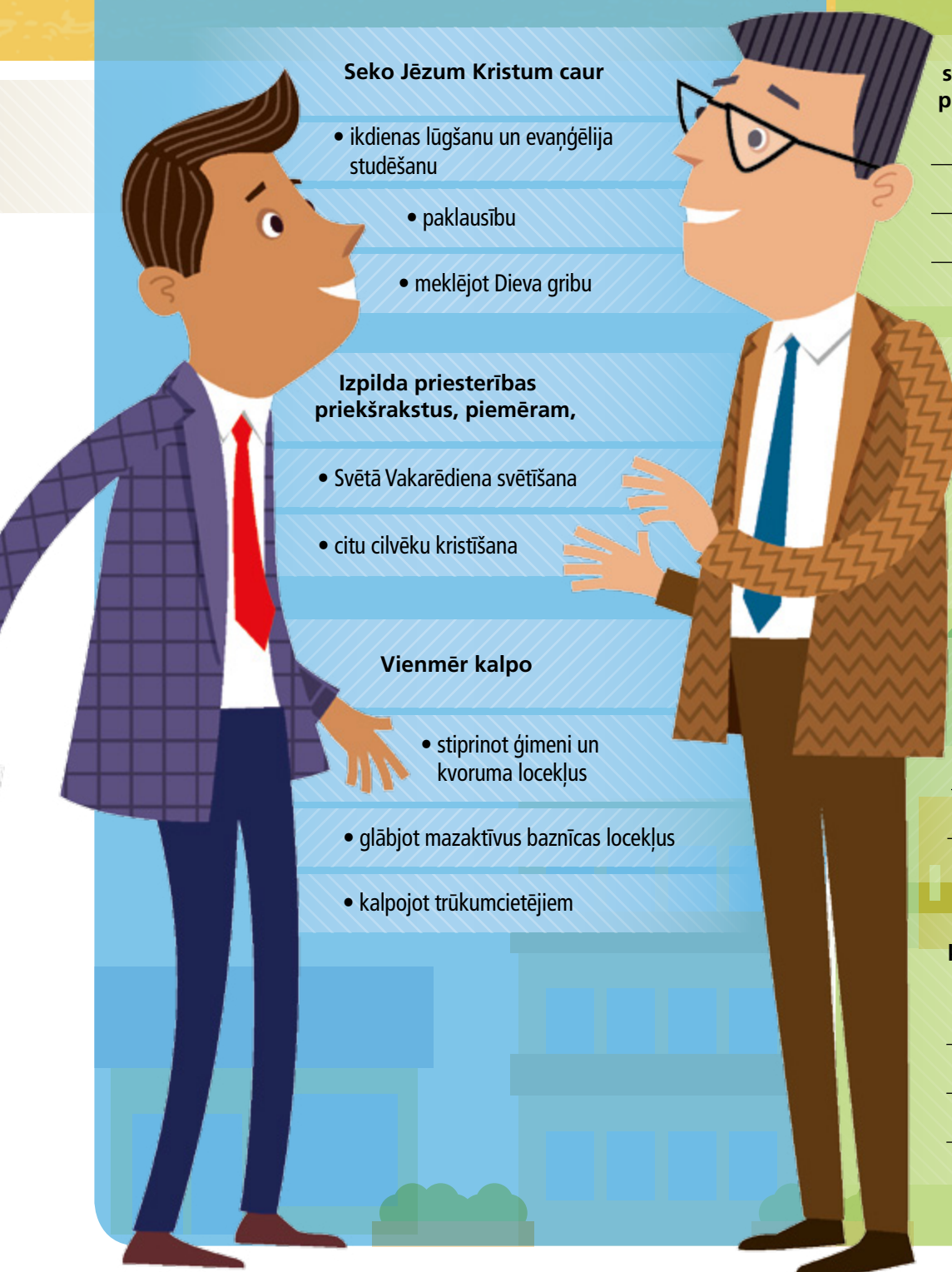
saņemt tempļa svētības

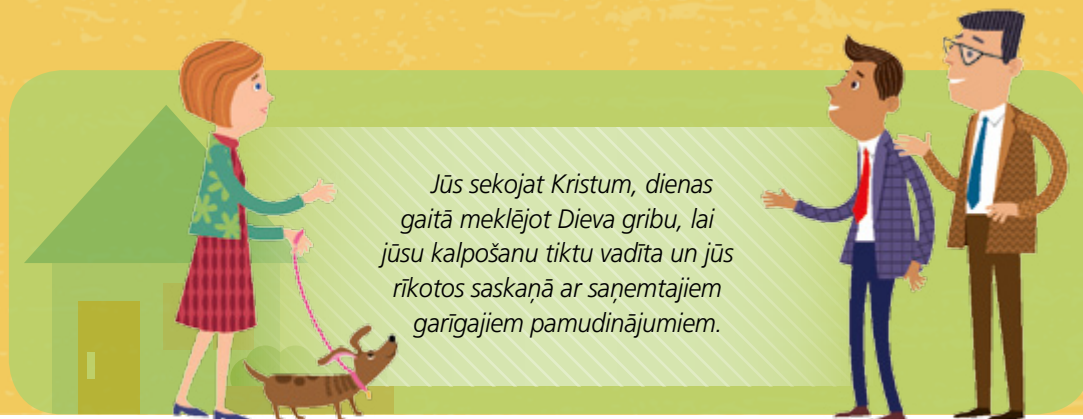
Vienmēr kalpo

- stiprinot ģimēni un kvoruma locekļus
- glābjot mazaktīvus baznīcas locekļus
- kalpojot trūkcietējiem

kalpot misijā

klūt par vīru un tēvu

Jūs sekojat Kristum, dienas gaitā meklējot Dieva gribu, lai jūsu kalpošanu tiktu vadīta un jūs rīkotos saskaņā ar saņemtajiem garīgajiem pamudinājumiem.

studēšanu, paklausību un kalpošanu. Jūs iegūstat citu cilvēku labvēlību, būdami laipni un uzticīgi savai ģimenei un Kristum līdzīgi draugi pret visiem.

Atcerieties, ka Jēzus vienmēr pildīja Tēva gribu. Jūs sekojat Kristum, dienas gaitā meklējot Dieva gribu, lai jūsu kalpošanu tiktu vadīta un jūs rīkotos saskaņā ar saņemtajiem garīgajiem pamudinājumiem.

Pildiet priesterības priekšrakstus

Priesterības priekšraksti ir nepieciešami visiem Dieva bērniem un vienādā mērā svēta Viņa dēlus un meitas. No brīža, kad jūs kļūstat par diakonu, jūs palīdzat pildīt priesterības priekšrakstu, pasniedzot Svēto Vakarēdienu. Vēlāk jūs turpināsiet pildīt priesterības priekšrakstus Ārona priesterībā, sagatavojot un svētot Svēto Vakarēdienu, kristot un piedaloties citu Ārona priesterības nesēju ordinēšanā.

Lai piedalītos svētajos priekšrakstos, jums ir jābūt tīriem. Jūsu morālā tīrība var pievienot lielu garīgo spēku jūsu izpildītajiem priekšrakstiem. Centieties būt cienīgi visos iespējamajos veidos, lai nestu Tā Kunga svētos Vakarēdiena traukus (skat. M&D 38:42). To darot, jūs varat cienīgi stāvēt savas draudzes vai bīskapijas priekšā kā patiesi Jēzus Kristus pārstāvji. Viņi būs svētīti, pateicoties jūsu apņēmībai ievērot tās derības, kuras jūs viņiem palīdzat atjaunot.

Vienmēr kalpojiet

Jūs kalpojat kā Ārona priesterības nesēji. Visos laikos meklējiet iespējas kalpot savai

ģimenei, draugiem, kворuma locekļiem un citiem cilvēkiem. Viss, ko jūs priesterībā darāt, palīdz jums gan fiziski, gan garīgi kalpot citiem. Piemēram, kad jūs palīdzat savam bīskapam vai draudzes prezidentam, kalpojot ģimenei, kurai jūs esat mājskolotājs, jūs mācāties, kā atpazīt citu cilvēku vajadzības un parūpēties par tām. Vēl jūs kalposiet citiem, kad jūs centīsieties stiprināt sava kворuma locekļus un glābt mazaktīvos, savācot gavēņa ziedojumus, lai palīdzētu nabadzīgajiem un trūkumcietējiem, fiziski kalpojot cilvēkiem, kas ir slimi vai ar īpašām vajadzībām, un liecinot par Kristu un Viņa evaņģēliju, un atvieglot izmisušu cilvēku nastas.

Jūs kalpojat, mācot stundas sava kворuma sanāksmēs un savas ģimenes mājvakaros. Jūs kalpojat, aicinot visus nākt pie Kristus (skat. M&D 50:29) — mājās, savā kворumā, skolā, kopā ar pilnlaika misionāriem un ikvienā citā vietā.

Jūsu nākotne

Ar saviem vecākiem vai padomdevējiem pārrunājiet, kas no jums tiks prasīts jūsu nākotnes lomās, kā Melhisedeka priesterības nesējam, misionāram, vīram un tēvam. Tukšajā vietā ierakstiet dažus no šiem lielajiem pienākumiem un to, kā jūs varat tiem sagatavoties šodien, kalpojot Ārona priesterībā. Var šķīst, ka pienākumi ir pārāk lieli, tomēr atcerieties, ka labākais veids, kā sagatavoties, ir vienkārši darīt to, ko Debesu Tēvs ir lūdzis jums darīt šodien. Atrodiet laimi, kalpojot šodien un sagatavojoties jūsu lieliskajai nākotnei! ■

SPĒKS VISU CILVĒKU SVĒTĪŠANAI

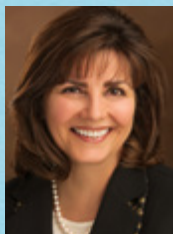
Baznīcas vadītāji ir mūs mācījuši, ka priesterības priekšraksti un derības ir pieejami visiem Dieva bērniem – vīriešiem un sievietēm.

„Priesterība ir Dieva spēks un pilnvaras, kas dotas, lai mēs varētu glābt un svētīt visus cilvēkus: gan vīriešus, gan sievietes, gan bērnus. . . .

Dievs ir sagatavojis īpašas svētības katram cienīgam cilvēkam, kas tiek kristīts, saņem Svēto Garu un regulāri pieņem Svēto Vakarēdienu. Templis dāvā mums vēl lielāku gaismu un spēku, līdztekus mūžīgās dzīves apsolījumam [skat. M&D 138:37, 51].”

Elders Nils L. Andersens, no Divpadsmit apustuļu kvoruma, „Power in the Priesthood”, *Liahona*, 2013. g. nov., 92. lpp.

„Priesterības priekšraksti un derības paver iespēju iegūt Dieva apsolīto svētību pilnību, kas iespējamas, pateicoties Glābēja veiktajai Izpirkšanai. Šīs svētības apbruņo Dieva dēlus un meitas ar spēku — Dieva spēku — un paver mums iespēju iegūt mūžīgo dzīvi jeb atgriezties Dieva klātbūtnē, lai dzīvotu kopā ar Viņu Viņa mūžīgajā ģimenē.”

Kerola M. Stīvensa, pirmā padomniece Palīdzības biedrības vispārējā prezidijā, „Do We Know What We Have?”, *Liahona*, 2013. g. nov., 12. lpp.

„Ir ļoti būtiski, lai mēs saprastu, ka Debesu Tēvs ir nodrošinājis ceļu, kā visi Viņa dēli un Viņa meitas var iegūt pieeju priesterības svētībām un tikt priesterības spēka

stiprināti. Dieva ieceres mērķi saistībā ar Viņa gara bērniem apliecina Viņa paziņojums: „Jo lūk, šis ir Mans darbs un Mana godība — īstenot cilvēka nemirstību un mūžīgo dzīvi.”” (Mozus 1:39.)

Elders M. Rasels Balards, no Divpadsmit apustuļu kvoruma, „This Is My Work and Glory”, *Liahona*, 2013. g. maijs, 19. lpp.

LAI PRIESTERĪBAS SVĒTĪBAS IENĀK TAVĀS MĀJĀS

Bonija L. Oskarone
Vispārējā Jauno
sieviešu prezidente

*levērojot savas
derības, tu sa-
ņemsi prieste-
rības spēku, lai
svētītu savas
mājas un ģimeni.*

Kā tu kā jaunietis vai jaunieta, neatkarīgi no ģimenes stāvokļa, vari saņemt spēku no priesterības derībām, kuras tu noslēdzi kristoties, lai stiprinātu savas mājas un ģimeni? Izpratne par mūsu ģimenes lomu un nozīmīgumu Tā Kunga iecerē var mūs iedvesmot godāt solījumus, kurus esam devuši, pievēršot uzmanību tam, lai mūsu lielākās pūles un entuziasma pilna kalpošana tiek veikta mūsu pašu mājās. Aplūkosim dažus veidus, kā mēs varam iegūt spēku no mūsu derībām, lai stiprinātu un kalpotu tiem, kas mums ir vissvarīgākie.

Kā tu rīkotos?

Ir pirmdienas vakars, un tev ir milzums daudz mājasdarbu. Tu dzirdi savu tēvu saucam ģimeni uz pulcēšanos ģimenes mājvakarā. Kā tu rīkosies šajā situācijā?

Izvēle A: Atbildēsi: „Ak, tēt, man šovakar tam nav laika! Man ir jāmācās!”

Izvēle B: Tu ātri palīdzēsi sapulcināt savus brāļus un māsas un priedīgi piedalies lūgšanās, mūzikā un vēstījumā.

Kad mājās ir priesterības vadība

Vecāku atbalstīšana, labprātīgi piedaloties ģimenes mājvakarā, ģimenes lūgšanā un ģimenes Svēto Rakstu studēšanā, ir veids, kā stiprināt priesterības vadību savās mājās. Vēl ir daudz citu veidu, piemēram:

- Lūdz par saviem vecākiem. (Viņi gandrīz noteikti lūdz par tevi katru dienu.)
- Atbalsti savus vecākus viņu aicinājumos un piedāvā palīdzību mājas uzkopšanā, it sevišķi tad, kad viņi pilda kādu īpašu Baznīcas uzdevumu.
- Palīdzi vecākiem uzņemt mājskolotājus, kad viņi jūs apmeklē, un pēc tam pieklājīgi klausies viņu vēstījumā.

- Ja vietā, kur dzīvojat, atrodas templis, piedāvā pieskatīt savus jaunākos brāļus un māsas, lai tavi vecāki var apmeklēt templi un piedalīties priesterības priekšrakstos.

Atceries, ka par Svētā Gara aicināšanu un noturēšanu tavās mājās nav atbildīgi tikai vecāki. Tu vari daudz darīt, lai aicinātu Svēto Garu caur savu rīcību un attieksmi. Vai tu dari savu daļu, lai aicinātu Svētā Gara ietekmi savās mājās?

Kad mājās nav priesterības vadības

Visas ģimenes nefunkcionē pēc viena modeļa. Iespējams, ka tu esi ģimenē, kurā ir viens vecāks vai kurā nav priesterības nesēja, kas prezidē tavās mājās. Neskatoties uz to, ir daudzi veidi, kā aicināt priesterības spēku, lai tu un tava ģimene tiktu stiprināti. Mums visiem, vienai, kādi ir mūsu apstākļi, būtu jārikojas šādi:

- Pastāvīgi jālūdz, jāstudē Svētie Raksti un jāgavē. Tas tev palīdzēs būt garīgi stipram un aicinās Svētā Gara klātbūtni tavā dzīvē un tavā ietekmes jomā.
- Jāatvēr laiks sava aicinājuma godāšanai vai Baznīcas uzdevuma pildīšanai un jābūt gatavam svētdienas nodarbībām. Šāda rīcība tev palīdzēs būt pārliecinātam par sevi un demonstrēs atbalstu priesterības programmām.

- Jāizrāda cieņa pret visiem ģimenes locekļiem, un jāatbalsta viņu labās nodarbes. Šāda veida izvēles palīdz stiprināt visu ģimeni.
- Jādalās ar savu ģimeni tajā, ko tu mācies un dari savās baznīcas nodarbībās un kvorumos. Tas ir veids, kā mājās pārrunāt evaņģēlija mācības.
- Jārod veids, kā ar vienkāršu, laipnu rīcību var kalpot visiem apkārtējiem.
- Jāpalīdz mājas uzkopšanas darbos vai kā citādi jāpalīdz brāļim vai māsai.
- Jāizrāda Kristus līdzīga mīlestība pret savu ģimeni — tam būs lielāka stipras ģimenes attiecību veidošanas ietekme nekā jebkam citam, ko tu varētu darīt.

Savu derību godāšana

Kalpojot, mīlot un stiprinot savu ģimeni, mēs ievērojam noslēgto kristību derību — būt Jēzus Kristus lieciniekiem, turēt Viņa baušļus un stiprināt visus apkārtējos. Mēs varam gūt spēku no priesterības derībām, lai tās mums būtu par svētību un palīgu mūsu mājās un ģimenē. *Priesterība, kalpošana un mājas* — tie ir koncepti, kuriem nepārtraukti mūsu prātā ir jābūt saistītiem. Meklējot veidus, kā piedalīties glābšanas darbā, mūsu pašu ģimenes locekļiem ir jābūt augstākajai prioritātei. Stiprinot savu ģimeni, mēs arī stiprinām Baznīcu, savu kopienu un pasauli. ■

„Ģimenei ir galvenā loma Radītāja iecerē par Viņa bērnu mūžīgo dzīvi.”

„Ģimene: Vēstījums pasaulei”,
Liahona, 2010. g. nov., 129. lpp.

„Vissvarīgākais Tā Kunga darbs, ko jūs jebkad darīsiet, notiks jūsu pašu mājās.”

Teachings of Presidents
of the Church: Harold B. Lee
(2000), 134. lpp.

PAĻĀVĪBA — CIENĪGUMA REZULTĀTS

*Es vēlos runāt tieši par to,
kā iegūt ļoti īpašu paļāvību.*

Elders Džefrijs R. Holands
no Divpadsmit
apustuļu kvoruma

Mans vēstījums jums sniegs cerību un iedrošinājumu gan šim brīdim, gan visai atlikušajai dzīvei. Pasaulē ir daudz grūtību, taču grūtības ir bijušas visos periodos un laikmetos. Neesiet noraizējušies par šīm grūtībām un neļaujiet tām atņemt sev drosmi. Nākamajos gados būs daudz brīnišķīgu iespēju un lielas svētības. Zinātņu, tehnoloģiju, medicīnas un komunikāciju nozares turpinās progresēt, un tās visas ļoti svēta mūsu dzīvi. Jūs dzīvojat visbrīnišķīgākajā laikmetā, kāds jebkad ir bijis, — šī laikmeta svētības sasniedz vairāk cilvēku visā pasaulē nekā jebkad agrāk pasaules vēsturē. Atcerieties — kad jūsu vecmāmiņa bija jūsu vecumā, viņai planšetdators pat sapņos nerādījās, un jūsu vectēvs joprojām neprot nosūtīt izziņas. Tāpēc esiet laimīgi, veseli un optimistiski.

Es to saku daļēji tāpēc, ka nesen izlasītajā rakstā bija teikts, ka mūsdienās visizplatītākā slimība jauniešu vidū nebūt nav diabēts, sirdsslimība vai vēzis. (Šāda veida problēmas parasti ir rezervētas cilvēkiem manos gados, nevis jums.) Nē, saskaņā ar sniegto pārskatu, pusaudži un 20–gadnieki

visvairāk sirgst ar pašpārliecinātības trūkumu, bailēm par nākotni, zemu pašcieņu un vispārēju paļāvības trūkumu attiecībā uz sevi un apkārtējo pasauli.

Lai gan es esmu daudz vecāks par jums, es saprotu šāda veida problēmas, jo pārsvarā visu savu jaunību arī es biju situācijās, kurās man nebija pārāk daudz pašpaļāvības. Es atceros, kā es centos saņemt labas atzīmes, cerot, ka tādējādi es varētu iegūt stipendiju, un brīnījos, kāpēc citiem šķietami veicas daudz labāk šajā ziņā nekā man. Es atceros laiku, kad no gada uz gada es piedalījos sporta sacīkstēs, cenšoties spēlēt ar nepieciešamo pārliecību, lai gūtu panākumus vidusskolas un augstskolas sporta sacensībās, jo es tik izmisīgi vēlējos uzvarēt svarīgā spēlē un pārnest mājās kāroto medaļu. Īpaši spilgtā atmiņā man ir palicis mans pārliecinātības trūkums attiecībā ar meitenēm, — jaunajiem vīriešiem tas bieži sagādā lielas raizes. Es esmu tik ļoti pateicīgs, ka māsa Holande piekrita ar mani tikties. Jā, es atceros visas lietas, kuras jūs atceraties, — es nebiju pārliecināts par savu izskatu, par to, vai esmu pieņemts, vai kāda būs mana nākotne.

Mans nolūks šeit nav apspriest visas šīs grūtības, ar kurām jauniešiem var saskarties un kas rada zināmu pašpārliecības un pašvērtības trūkumu, taču es vēlos runāt tieši par to, kā iegūt ļoti īpašu pašvērtību, — pienācīgi nopelnīta pašvērtība dara brīnumus visos pārējos mūsu dzīves aspektos, it sevišķi ietekmējot mūsu pašcieņu un to, kā mēs raugāties nākotnē. Lai to izskaidrotu, man ir jāpastāsta kāds stāsts.

Personīgā cienīguma vērtība

Pirms daudziem gadiem, ilgi pirms es tiku aicināts par Augstāko pilnvaroto, es biju viens no runātājiem jauno pieaugušo konferencē. Konference noslēdzās ar liecību sanāksmi, kuras laikā izskatīgs, jauns, no misijas atgriezies misionārs piecēlās, lai teiktu savu liecību. Viņš labi izskatījās, bija tīrs un pārliecināts — tieši tā, kā būtu jāizskatās misionāram, kas tikko atgriezies.

Kad viņš sāka runāt, viņa acis sariesās asaras. Viņš teica, ka ir pateicīgs būt starp tik brīnišķīgiem pēdējo dienu svēto jauniešiem un izjust prieku par dzīvi, ko viņš cenšas vadīt. Taču viņš apgalvoja, ka šādi viņš var justies, tikai pateicoties pieredzei, kura viņam bija pirms dažiem gadiem, — pieredzei, kas uz visiem laikiem ietekmēja viņa dzīvi.

Pēc tam viņš pastāstīja, ka neilgi pēc tam, kad 18

Kad viņš kādu laiku bija sēdējis mašīnā, pie savas mājas piebraucamā ceļa, visu pārdomāja un izjuta patiesu nožēlu par notikušo, viņa māte, kas nebija baznīcas locekle, izmisīgi steidzās taisnā ceļā no mājām līdz viņa automašīnai.

gažu vecumā bija ordinēts par eldru, viņš devās mājās no satikšanās. Šīs satikšanās laikā bija noticis kas tāds, par ko viņš nebija lepns. Viņš sīkāk neko nepaskaidroja, un publiski tas viņam arī nebija jādara. Es nezinu līdz pat šai dienai, kas tieši bija noticis, taču tas bija pietiekami nopietni, lai tas ietekmētu viņa garu un viņa pašcieņu.

Kad viņš kādu laiku bija sēdējis mašīnā, pie savas mājas piebraucamā ceļa, visu pārdomāja un izjuta patiesu nožēlu par notikušo, viņa māte, kas nebija baznīcas locekle, izmisīgi steidzās taisnā ceļā no mājām līdz viņa automašīnai. Viņa nekavējoties pastāstīja, ka šī jaunieša jaunākais brālis, nupat mājās saņemstot, ir guvis spēcīgu galvas savainojumu un ka viņam ir krampju un lēkmes pazīmes. Tēvs, kurš nebija baznīcas loceklis, nekavējoties piezvanīja ātrajai medicīniskajai palīdzībai, taču viņu ierašanās prasīs zināmu laiku.

„Nāc un dari kaut ko!” viņa sauca. „Vai tad tavā baznīcā nav pieņemts šādās situācijās kaut ko darīt? Jums ir priesterība. Nāc un dari kaut ko.”

Tobrīd viņa māte neko daudz par baznīcu nezināja, taču viņa bija kaut ko dzirdējusi par priesterības svētībām.

“Turpmāk, pēc tā vakara, es nekad neesmu darījis neko tādu, kas varētu man liegt ar pārliecību vērsties pie Tā Kunga un nepieciešamības gadījumā prasīt Viņa palīdzību,” viņš teica.

Tomēr šovakar, kad kādam, kuru viņš tik ļoti mīl un kuram bija nepieciešama viņa ticība un viņa spēks, šis jauniešs nevarēja palīdzēt. Ņemot vērā tās sajūtas, ar kurām viņš nupat bija cīnījies, un kompromisu dēļ, kuros viņš bija ielaidies, — lai kādi tie būtu, — viņš nespēja sevi piespiest doties Tā Kunga priekšā un lūgt nepieciešamo svētību.

Viņš izlēca no mašīnas un skrēja no mājas uz māju, meklējot vecāku, cienīgu vīrieti, kas pirms diviem vai trim gadiem bīskapijā bija iedraudzējies ar viņu, kad viņš pievērsās baznīcai. Jauniešs paskaidroja notikušo, un abi atgriezās mājās vēl krietni pirms mediķu ierašanās. Šim stāstam bija laimīgas beigas, kā tas tika pastāstīts liecību sanāsmē, jo šis gados vecākais vīrietis tūdaļ iedeva brīnišķīgu, spēcīgu priesterības svētību, atstājot cietušo zēnu stabilā stāvoklī atpūšamies, pirms mediķu ierašanās. Ātri aizbraucot uz slimnīcu un veicot rūpīgas pārbaudes, tik atklāts, ka neatgriezeniski bojājumi nav nodarīti. Šī ģimene bija baiļu pārņemta, taču tagad varēja atviegloti uzelpot.

Pēc tam atgriezušais misionārs, par kuru es runāju, teica: „Neviens, kas nav saskāries ar to, ko es tovar pieredzēju, nekad nepazīs tādas kauna un nožēlas sajūtas, kas mani pārņēma, nejudamies cienīgs — pielietot savu priesterību. Tās man ir sāpīgas atmiņas, jo es biju nepieciešams savam paša brālīm un vecākiem, kuri nebija baznīcas locekļi, kas bija nobijušies un kuriem bija tiesības sagaidīt no manis ko vairāk. Taču šodien, stāvēdams jūsu

priekšā, es varu ko apsūtīt,” viņš teica. „Es neesmu pilnīgs, taču turpmāk, pēc tā vakara, es nekad neesmu darījis neko tādu, kas varētu man liegt ar pārliecību vērsties pie Tā Kunga un nepieciešamības gadījumā prasīt Viņa palīdzību. Par personīgo cienīgumu šajā pasaulē, kurā mēs dzīvojam, ir jācinās,” viņš atzina, „taču tā ir cīņa, kurā es gūstu uzvaru. Es vienreiz savā dzīvē esmu izjutis spēcīgu vainas apziņu, un, cik vien tas ir atkarīgs no manis, es negrāso to atkal pieredzēt. Un, protams,” viņš secina, „tas viss ir atkarīgs tikai no manis.”

Viņš beidza savu liecību un apsēdās. Viņš joprojām ir spilgti palicis manā atmiņā. Es joprojām atceros to vietu, kur mēs atradāmies. Un es joprojām atceros stindzinošo, absolūto klusumu, kas sekoja viņa izteikumiem, jo visi klātesošie ieskatījās savā dvēselē nedaudz dziļāk, apsotot ar lielāku apņēmību dzīvot saskaņā ar Tā Kunga spēcīgajiem vārdiem:

„Lai tikumība rotā tavas domas nepārtraukti; *un tad tava pašlāvība kļūs stipra Dieva klātbūtnē*; un priesterības mācība pilēs tavā dvēselē kā rasa no debesīm.

Svētais Gars būs tavs pastāvīgais pavadonis, un tavs zizlis nemainīgs taisnīguma un patiesuma zizlis.” (M&D 121:45–46; slīpraksts pievienots.)

Dieva Svētā Gara baudīšana

Mani mīļotie jaunie draugi, — lai jums ir brīnišķīga dzīve. Domājiet to pašu labāko, ceriet uz labāko un ticiet nākotnei. Jūs sagaida lieliska dzīve. Jūsu Debesu Tēvs jūs mīl. Pieļautās kļūdas var nožēlot un saņemt piedošanu, — tāpat kā tas notika šī jaunieša dzīvē. Jums ir viss, kā dēļ ir vērts dzīvot, plānot un ticēt. Sajūtas, ka jūsu sirdsapziņa ir tīra, gremdējoties savās atmiņās, jums ļauj sajūst Dieva Svēto Garu ļoti īpašā veidā. Es vēlos, lai jūs baudītu šāda Svētā Gara klātbūtni un justu šādu pašlāvību Tā Kunga klātbūtnē vienmēr. Lai tikumīgas domas uztur mūsu rīcību šķīstu šodien, rīt un vienmēr. ■

Runas fragments no jauniešu svētbriža 2006. gada 31. decembrī

VĀRTI un CEĻŠ

Priesterības priekšraksti un derības nostāda mūs uz ceļa, kas ved uz mūžīgo dzīvi un svēta mūs ar spēku, kas mums ir nepieciešams tieši tagad.

Mēs visi vēlamies iegūt mūžīgo dzīvi, kas nozīmē — būt izglābtiem un paaugstinātiem celestiālās valstības augstākajā pakāpē, kur mēs kā ģimenes varam dzīvot Debesu Tēva klātbūtnē.

Papildus ticībai Jēzum Kristum un grēku nožēlošanai, priesterības priekšraksti un derības mums ļauj būt uz ceļa, kas ved uz mūžīgo dzīvi. Nav svarīgi, kad tu nostāties uz šī ceļa vai kur tu atrodies uz tā, — vai tu piedzimi derībā vai tiki pievērsti vēlāk, vai tu esi bijis aktīvs visu savu dzīvi, vai no jauna pievērsies baznīcai, — tu vari virzīties pa šo ceļu uz priekšu, koncentrējoties uz savām derībām un to, ko tu vari darīt, lai tās saņemtu un ievērotu.

Un ir svarīgi zināt, ka priesterības priekšraksti un derības nedod tikai brīnišķīgas nākotnes apsolījumus. Tie dod mums arī šobrīd nepieciešamo spēku, mierinājumu un atbalstu, lai ietu pa šo ceļu un tainīgumā pastāvētu līdz galam. ■

**CEĻŠ, KAS VED
UZ MŪŽĪGO DZĪVI
(PASTĀVOT LĪDZ
GALAM)**

Skat. 2. Nefija 31. nodaļu.

Vārti

KRISTĪBAS

Svētais Vakarēdiens — iknedēļas kristību derību atjaunošana

SVĒTĀ GARA DĀVANA

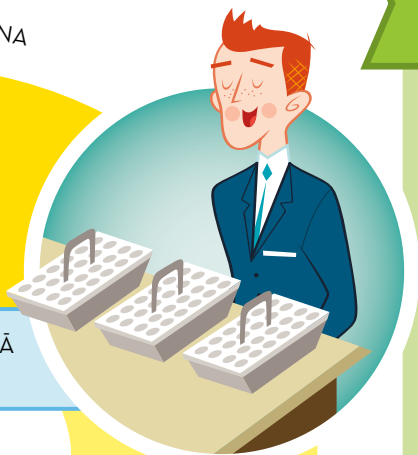
„Baznīcā rodamās priesterības pilnvaras nodrošina svēto priekšrakstu un derību izpildi, kas **savieno ģimenes** un sagatavo mūs visus **atgriezties pie Dieva**”

Tēva un Jēzus Kristus celestiālajā valstībā. Šie priekšraksti sniedz mieru, jo tās ir derības, kas noslēgtas ar To Kungu.”

Elders Kventins L. Kuks, no Divpadsmit apustuļu kvoruma, „Personal Peace: The Reward of Righteousness”, *Liahona*, 2013. g. maijs, 34. lpp.

NEPIECIEŠAMIE PRIEKŠRAKSTI UN DERĪBAS
PRIEKŠRAKSTI, KURI JĀATJAUNO UN JĀSTIPRINA

Patriarhālā svētība — īpaši,
individuāli ieteikumi un
svētību apsolījumi

MŪSU ATBALSTAM

Svētie Raksti — vadība un iedvesma, kas saņemta kā daļa no derības starp Dievu un Viņu ļaudīm (skat. M&D 84:57)

Lūgšana — „[Mācītājs] piedāvā mums derību „vienmēr Viņu atcerēties” un brīdina „lūgt vienmēr”, lai mēs pajautos uz Viņu — mūsu vienīgo drošības avotu”. (Prezidents Henrijs B. Airings, pirmais padomnieks Augstākajā prezidijā, „Always”, *Ensign*, 1999. g. okt., 9. lpp.)

Kalpošana — mūsu derību pildīšana, kalpojot Dievam un Viņa bērniem, tai skaitā, veicot aicinājumus, veicot tempļa un ģimenes vēstures darbu, daloties evaņģēlijā un kalpojot par pilnlaika misionāru

Grēku nožēlošana — mūsu derību atcerēšanās un tuvošanās Glābējam, kad esam nomaldījušies, dažreiz iesaistot priesterības vadītāju palīdzību

KONFIRMĀCIJA UN ORDINĒŠANA PRIESTERĪBĀ
(JAUNAJIEM VĪRIEŠIEM)

TEMPĻA DĀVINĀJUMS

Svētības slimajiem — palīdzība un dziedināšana

Tēva svētības un citas mierinājuma un padoma svētības — miera un vadības svētības, kad nepieciešams

TEMPĻA SAISTĪŠANAS
PRIEKŠRAKSTS

„Palikšana uz evaņģēlija derību, baušļu un priekšrakstu takas mūs **aizsargā** un **sagatavo** darīt Dieva darbu šajā pasaulē.”

Elders Roberts D. Heilz, no Divpadsmit apustuļu kворuma, „Stand Strong in Holy Places”, *Liahona*, 2013. g. maijs, 49. lpp.

„Ja jūs cienīgi piedalīties priesterības priekšrakstu veikšanā, Tas Kungs dāvās jums vēl vairāk **spēka**, **miera** un **mūžīgās perspektīvas**.”

Elders Nils L. Andersens, no Divpadsmit apustuļu kворuma, „Power in the Priesthood”, *Liahona*, 2013. g. nov., 95. lpp.

MŪŽĪGĀ DZĪVE
(CELESTIĀLĀ VALSTĪBA KOPĀ AR ĢIMENI)

„Kā man vajadzētu rīkoties, ja skolā tiek uzsākta saruna par tēmu, kas ir pretēja evaņģēlija mācībām, piemēram, par abortu?”

Ir daudz veidu, kā atbildēt — vai neatbildēt —, tas atkarīgs no situācijas. Vispirms padomā, kas varētu notikt, ja tu kaut ko teiktu vai neteiktu. Ja tava klusēšana var citiem likt domāt, ka tu piekriti kaut kam, kas, atbilstoši tavām zināšanām, nav pareizs, tu vari atrast vienkāršu veidu, kā citiem darīt zināmu savu viedokli. Ja tu uzskati, ka tavi izteikumi var izraisīt tikai strīdu, tad sava viedokļa paušanai vari atrast citu brīdi. Tomēr, ja klasē valda cieņa pret citiem un skolotājs lūdz tevi iesaistīties, tu vari lūgt pēc iedvesmas un tad paskaidrot savu pārliecību.

Vēl tu vari iepriekš sagatavoties, ja zini, ka klasē notiks diskusija par noteiktu tēmu. Papildus Svētajiem Rakstiem un konferences runām par šo tēmu tu vari izmantot arī *Uzticīgi ticībai, evaņģēlija principi* vai *Jaunatnes morāles stiprināšanai*. Vēl tu vari gatavoties, paskaidrojot šo tēmu ģimenes mājvakarā. Kad esi gatavs, runā ar savu skolotāju vai klasesbiedriem.

Tas *kā* tu atbildi, ir tikpat svarīgi kā tas, *ko* tu saki. Runā ar cieņu un mēģini nelietot baznīcas terminoloģiju. Tavi klasesbiedri būs apjukuši, ja sacīsi: „Manas bīskapijas Jauno sieviešu padomnieks man mācīja, ka . . .”

Tev vissvarīgāk ir zināt, ko māca baznīca un ko tev saka Svētais Gars, lai tevi nevarētu maldināt tie kļūdainie uzskati, kurus vari dzirdēt vai izlasīt savā klasē.

Atceries, ko tu pārstāvi

Saskaroties ar šādām situācijām, centies atcerēties, ka citi var nepieņemt tavus uzskatus par šo tēmu. Neesi pārāk valdonīgs vai uzstājīgs, taču nebaidies aizstāvēt savu pārliecību. Atceries, ka tu pārstāvi Kristu.

Madelīna K., 16 gadi, Vaiomīnga, ASV

Esi laipns

Es domāju, ka man savos uzskatos ir jādalās pieklājīgi un arī jāpaskaidro, kāpēc es tam ticu. Es nedomāju, ka citiem ir man jāpiekrīt, taču uzskatu, ka viņiem ir jāzina mana nostāja par kādu noteiktu tēmu un jāsaprot mans viedoklis.

Sabrina S., 16 gadi, Oregona, ASV

Izrādi cieņu

Ir ļoti svarīgi, lai mūsu viedoklis tiktu sadzirdēts, taču ir arī ļoti svarīgi izrādīt cieņu pret citu cilvēku uzskatiem. Nestrīdies. Strīdēšanās rada ienaidniekus un apjukumu. Ja tiek pausta doma pret mūsu reliģiju, paliec mierīgs, koncentrējies un saglabā cieņu, un neaizmirsti klausīties Gara balsi. Ir lietas, ko mēs nesaprotam, taču Dievs saprot. Mums vajadzētu uz klausīt un mācīties no Viņa Gara.

Hanna M., 18 gadi, Jūta, ASV

Dalies ar baznīcas mācību

Uz šāda veida jautājumiem es cenšos atbildēt, cik labi vien spēju, jo mani draugi un skolotāji nezina baznīcas mācību par šo tēmu, ja vien es viņiem to nepastāstu. Tas viņiem nākotnē var būt noderīgi, un tu garīgi gūsi labumu. Atceries: „Lai jūsu gaisma spīd ļaužu priekšā, ka tie ierauga jūsu labos darbus un godā jūsu Tēvu, kas ir debesis.” (Mateja 5:16.)

Džoŕua M., 16 gadi, Mančestra, Anglija

Palīdzi citiem domāt par to, kas ir pareizs

Godīgi dalies savās sajūtās. Skolās tiek plaši apspriestas daudzas tēmas, piemēram, aborts, tādēļ nekautrējies par to runāt. Tā ir laba iespēja dalīties ar evaņģēliju un tiem standartiem, kam mēs ticam. Daloties savās sajūtās, tu vari palīdzēt cilvēkiem domāt par to, kas ir pareizs.

Medisona R., 14 gadi, Ziemeļkarolīna

Izlabo nepatiesu mācību

Mēs piederam baznīcai, kas veicina misionāru darbu un kurā mēs visi esam aicināti sludināt, tādējādi mēs nevaram pieļaut, ka izplatās kāda nepatiesas mācība. Šādās situācijās mums ir jārunā, lai izlabotu jebkuru nepatiesu mācību un palīdzētu cilvēkiem saprast atjaunotā evaņģēlija viedokli par šo tēmu.

Deivids M., 16 gadi, Kasai–Oksidentālas province, Kongo Demokrātiskā Republika

Zini baznīcas nostāju

Es mācījos kursā, kurā bieži diskutēja par strīdīgiem jautājumiem. Pirmais, kas mums ir jādara, ir jāciena citu cilvēku uzskati, tāpat kā tu gribētu, lai citi cilvēki cienītu tavus uzskatus. Ja tēma ir tiešā pretrunā ar baznīcas nostāju, droši dalies ar savu viedokli. Savā atbildē tev nav jāpiemin baznīca. Tomēr pārliecinies, ka tu zini baznīcas nostāju par šīm tēmām.

Džozefs Z., 18 gadi, Merilenda, ASV

Izvairies no strīdiem

Es paskaidrotu savu viedokli, aizstāvot savus principus un baznīcas mācības, cienot citu domas. Es nestrīdētos, jo tas aizdzītu Garu, kas varētu citus pozitīvi ietekmēt.

Diāna V., 15 gadi, Buenosaires, Argentīna

ESI NELOKĀMS

„Mūsu pienākums ir izskaidrot savu pozīciju, pamatojot, draudzīgi pārliecinot un balstoties uz precīziem faktiem. Mūsu pienākums ir būt nelokāmiem un nepiekāpīgiem aktuālos morālas dabas jautājumos un evaņģēlija mūžīgajos principos, taču nestrīdēties ne ar vienu cilvēku vai organizāciju. Strīdi uzceļ sienas un uzstāda barjeras. Mīlestība atver durvis.”

Elders Mārvins Dž. Eštons (1915–1994), no Divpadsmit apustuļu kvoruma, „No Time for Contention”, Ensign, 1978. g. maijs, 8.lpp.

NĀKAMAIS JAUTĀJUMS

„Kā es varu justies pietiekami ērti, lai runātu ar savu bīskapu par dažādām tēmām vai bažām?”

Sūti savu atbildi un, ja vēlies, augstas izšķirtspējas fotogrāfiju līdz 2014. gada 15. maijam uz liahona@ldschurch.org vai uz e-pastu (skat. adresi 3. lappusē).

Atbildes var tikt rediģētas, lai būtu pietiekami lakoniskas un skaidras.

E-pastā vai vēstulē jāiekļauj šāda informācija un atļauja: (1) pilns vārds un uzvārds, (2) dzimšanas datums, (3) bīskapija vai draudze, (4) stabs vai apgabals, (5) rakstiska atļauja vai, ja tev vēl nav astoņpadsmit gadu, tavu vecāku rakstiska atļauja (pietiek ar e-pastu) publicēt tavu atbildi un fotogrāfiju.

PATIESĪBA vai MELI?

SVĒTDIENAS
STUNDAS

Šī mēneša tēma:
Atkrišana un
Atjaunošana

Dažkārt ir grūti atšķirt patiesību no kļūdaina priekšstata, taču mūsu Debesu Tēvs mums ir devis spēcīgas dāvanas, lai palīdzētu mums atšķirt Dieva patiesību no Sātana meliem.

Deivids A. Edvards

Baznīcas preses izdevumi

Ja tu kādreiz esi veicis testu ar „patiesība vai meli” jautājumiem, tad tu zini, ka dažreiz ir grūti atpazīt melus. Līdzīgi arī ticības, pārliecības un ikdienas dzīves lielajos jautājumos, lai gan ir ārkārtīgi svarīgi atpazīt atšķirību starp to, kas ir paties un kas nav, tas ne vienmēr ir viegli.

Tomēr mums nevajag baidīties kā cilvēkiem, kas nav sagatavojušies testam. Mūsu Debesu Tēvs ir mūs svētījis ar daudzām dāvanām, lai palīdzētu mums atpazīt Viņa patiesības un pretinieka melus.

Dažādi melu veidi

Pirmkārt, lai paskaidrotu šo domu, izpildi šo nelielo „patiesība vai meli” testu:

Mēness ir zaļš.

PATIESĪBA

MELI

Nils Ārmstrongs, „Apollo 12” astronauts, kurš bija pirmais cilvēks, kas spēra soli uz mēness, teica, ka šis notikums bija „liels solis cilvēcei”.

PATIESĪBA MELI

3

Nacionālās aeronautikas un kosmosa administrācijas (NASA) programma 1969. gadā nevarēja doties uz Marsu, tādēļ tiem bija jādodas uz Mēnesi.

PATIESĪBA MELI

Mūsdienu meli

Kad runa ir par to, kas ietekmē jūsu domas, pārliecību, izvēli un uzvedību — to, kam potenciāli ir mūžīgas sekas, — ir labi uzmanīties no dažādiem melu veidiem, jo Sātans, „melu tēvs” (2. Nefija 9:9), izmantos katru iespējamo metodi, lai mūs maldinātu. Te ir daži piemēri tam, kā viņš to dara šodien, kā arī piemēri, kā mēs uz to varam atbildēt ar patiesību.

Saules vēji, radiācija, kosmiskie stari un citi šķēršļi padarītu cilvēku nosēšanos uz Mēness neiespējamu, turklāt fotogrāfijas izskatījās pārveidotas, un dažos jautājumos aculiecinieku pieraksti bija pretrunīgi, tādēļ Amerikas Savienoto Valstu valdība visu noteikti ir inscenējusi.

PATIESĪBA MELI

4

Uz katru jautājumu pareizā atbilde ir *meli*, un šie jautājumi simbolizē dažus melu veidus, ar kuriem jūs, visticamāk, saskarsieties.

1. jautājums ir *klaja nepatiesība*, acīmredzama kļūda. 2. jautājums ir *daļēja patiesība*, kas var būt viltīga, jo tajā ietverta daļa patiesības un daļa melu (tas bija Apollo 11, nevis Apollo 12 — uzķeries!). 3. jautājums ietver *viltus dihotomiju* jeb situāciju, kurā doti tikai divi varianti, kas patiesībā nav vienīgie varianti (piemēram, NASA varēja izvēlēties vispār nekur nedoties). 4. jautājums ir „*loģisks*” *pamatojums*, kas balstīts uz šķietami saprātīgu, taču bieži vien nepareizu pierādījumu ar mērķi — likt izdarīt kļūdainu secinājumu.

Klaja nepatiesība

Melīgs pieņēmums:

Pornogrāfija ir normāla un nevienam nekaitē.

Kur tas noved (lieli meli):

Uz priekšu — skaties pornogrāfiju!

Patiesība:

Pornogrāfija izkropļo mūsu seksualitāti, tā var izraisīt atkarību, dziļi ievaino mūs garīgi un var iznīcināt attiecības.

Daļēja patiesība

Melīgs pieņēmums:

Katrs cilvēks ir unikāls un var dzīvot tā, kā viņš vai viņa vēlas, tādēļ tas, kā tu jūties un kā tu izpaud sevi, ir vissvarīgākais tavā dzīvē.

Kur tas noved (lieli meli):

Tu nedrīksti ļaut Dievam vai baznīcai diktēt, kā dzīvot, tādēļ droši ej uz priekšu un dari, ko gribi, ja tas tev liek justies labi.

Patiesība:

Katrs no mums ir unikāls Debesu Tēva bērns, un Viņš vēlas, lai mēs sasniegtu savu pilnīgo potenciālu un kļūtu kā Viņš. Paklausība Viņa baušļiem palīdz mums gūt maksimālo prieku.

Kā uzzināt patiesību

Tātad — kur rodas daudz pilnīgāks priekšstats par patiesību? Kā mēs varam redzēt cauri meliem? Te ir dažas no Debesu Tēva spēcīgajām dāvanām, kuras Viņš mums ir devis, lai atšķirtu patiesību no maldiem.

- **Kristus gaismā.** „Kristus gaismā . . . mudina visus saprātīgus cilvēkus visā pasaulē atšķirt patiesību no maldiem, pareizo no nepareizā. Tā aktivizē jūsu sirdsapziņu.”¹
- **Svētais Gars.** „Patiesības gars . . . vadīs jūs visā patiesībā” (Jāņa 16:13).
- **Svētie Raksti.** „Dievs izmanto Svētos Rakstus, lai atmaskotu maldīgu domāšanu, viltus tradīcijas un grēku ar tā iznīcīnošajām sekām.”² Tam it īpaši nozīmīga ir Mormona Grāmata, jo tā „atmasko Kristus ienaidniekus. Tā satriec nepatiesās mācības un izbeidz ķildas.” (Skat. 2. Nef. 3:12.)³
- **Mūsdienu pravieši.** „[Pravieša] pienākums ir darīt cilvēcei zināmu Dieva gribu un patieso dabu. . . Praviētis apsūdz grēku un paredz tā sekas.”⁴
- **Izglītība.** „Svētais . . . meklē zināšanas, patiesi studējot, un arī ar ticību. Izglītība . . . ļauj cilvēkam atšķirt patiesību no kļūdas, it īpaši studējot Svētos Rakstus.” (Skat. M&D 88:118.)⁵

Viltus dihotomija
(tikai divas iespējas)

Melīgs pieņēmums:

Baznīca sludina pret noteiktu dzīvesveidu; tādēļ tā ir neiecietīga un ienīst cilvēkus — tā nepieņem cilvēkus un nav mīloša.

Kur tas noved (lieli meli):

Tā kā baznīca ir neiecietīga un naidīga, tā ir pelnījusi, ka to kritizē, izsmej un nosoda, tādēļ tev vajadzētu pārstāt to apmeklēt.

Patiesība:

Cita cilvēka dzīvesveida nepieņemšana nav tas pats, kas naidis un neiecietība. Mēs varam izrādīt līdzjūtību, cieņu un laipnību pret ikvienu — tajā skaitā, pret tiem cilvēkiem, kuru dzīvesveids ir pretrunā Dieva likumiem, — tajā pašā laikā paliekot uzticīgi Dievam un Viņa baušļiem.

„Lōģisks” arguments

Melīgs pieņēmums:

Mūsdienu zinātniskie pierādījumi atspēko dažus Mormona Grāmatas faktus, un pieraksti, kā tā tika tulkota, ir pretrunīgi, tādēļ Džozefs Smits noteikti to visu ir izdomājis vai no kaut kā nokopējis.

Kur tas noved (lieli meli):

Mormona Grāmata nav patiesa, un Džozefs Smits nebija praviētis, tādēļ pārstāj iet uz baznīcu.

Patiesība:

Zinātne apstiprina daudzus Mormona Grāmatas faktus, un „pierādījumi” pret to ir vāji. Taču vissvarīgākais pierādījums tai ir Gara liecība, kas vēsta tev, ka tā ir patiesa un ka Džozefs Smits bija paties praviētis.

Lai gan, saskaroties ar dažādajiem pieņēmumiem visā pasaulē, neviens mēr var būt viegli atbildēt — *patiesība* vai *meli*, bet tās dāvanas, kuras jums devis Debesu Tēvs, var palīdzēt nokārtot šo testu. ■

ATSAUCES

1. Ričards G. Skots, „Peace of Conscience and Peace of Mind”, *Liahona*, 2004. g. nov., 15. lpp.
2. D. Tods Kristofersons, „The Blessing of Scripture”, *Liahona*, 2010. g. maijs, 33.–34. lpp.
3. Ezra Tafts Bensons (1899–1994), „The Book of Mormon Is the Word of God”, *Ensign*, 1975. g. maijs, 64. lpp.
4. Svēto Rakstu ceļvedis, „Praviētis”, scriptures.lds.org.
5. Rasels M. Nelsons, „Thus Shall My Church Be Called”, *Ensign*, 1990. g. maijs, 16. lpp.

PIEVĪENOJIES SARUNAI

Ko pārdomāt, gatavojoties svētdienai

- Kā Debesu Tēvs tev ir palīdzējis atpazīt patiesību?
- Kā tu vari uzveikt maldus?
- Kā tu vari iedrošināt citus uzzināt patiesību?

Ko tu varētu darīt

- Baznīcā dalies, kā tu sāki ticēt tam, ka atjaunotais evaņģēlijs ir paties.
- Sociālajos tīklos dalies ar patiesību un to, kā tu to uzzināji.

Elders Enrike R. Falabella
no Septiņdesmitajiem

„Tas ir tik viegli, vectēv!”

*„[Pētiet] rakstus, jo jums šķiet, ka tajos jums ir mūžīgā dzīvība, un tie ir, kas dod liecību par Mani!”
(Jāņa 5:39.)*

Es mīlu Mormona Grāmatu un savu Glābēju, Jēzu Kristu. Kādu dienu es pajautāju savai mazmeitai Rakelei, ko viņa teiktu, ja uzstādītu mērķi — izlasīt Mormona Grāmatu. Rakele nesen bija iemācījusies lasīt.

„Bet vectēv,” viņa teica, „tas ir tik grūti. Tā ir bieza grāmata.”

Tad es viņai palūdzu nolasīt man vienu lappusi. Es paņēmu hronometru un uzņēmu laiku. Bija nepieciešamas tikai trīs minūtes, lai viņa izlasītu šo lappusi.

Mēs lasījām Mormona Grāmatu spāņu valodā, un Mormona Grāmatas spāņu valodas izdevumam ir 642 lappuses. Es viņai teicu, ka, lai izlasītu visu grāmatu, viņai būtu nepieciešamas 1926 minūtes.

Tas viņu varēja nobiedēt vēl vairāk, tādēļ es izdalīju šo skaitli ar 60 minūtēm. Es viņai teicu, ka viņai būtu nepieciešamas tikai 32 stundas, lai izlasītu šo grāmatu. Tas būtu mazāk par pusotru diennakti!

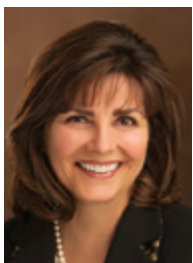
Tad viņa man teica: „Tas ir tik viegli, vectēv!”

Rakelei, viņas brālim Estabanam un vēl citiem mūsu mazbērniem bija nepieciešams mazliet vairāk laika, lai izlasītu visu Mormona Grāmatu. Tas bija tāpēc, ka, to lasot, mums bija vajadzīgs laiks, lai lūgtu un domātu par to, ko esam izlasījuši.

Glūži tāpat kā Rakele un Estabans, mēs visi varam iemācīties mīlēt Svētos Rakstus. Tad katrs no mums var izsaukties: „Cik saldi ir Tavi vārdi manai mutei, saldaķi nekā medus manām lūpām!” (Psalmi 119:103.) ■

No 2013. gada aprīļa vispārējās konferences uzrunas.

Kerola M. Stivensa

Pirmā padomniece
Palīdzības biedrības
vispārējā prezidijā

PORTERA

Kad nomira mans vīra tēvs, mūsu ģimene sapulcējās kopā, lai sasveicinātos ar tiem lieliskajiem cilvēkiem, kas ieradās, lai sērotu kopā ar mums. Visa vakara gaitā, kamēr es biju kopā ar savu ģimeni un draugiem, es bieži pamanīju, ka mūsu 10 gadus vecais mazdēls Porters stāvēja līdzās manai vīra mātei — savai omītei. Dažreiz viņš stāvēja viņai aiz muguras, to uzmanot. Vienu reizi es ievēroju, ka viņi bija sadevušies rokās. Es vēroju, kā viņš glāsta viņas rokas, sniedz nelielus

apskāvienus un stāv viņai blakus.

Vairākas dienas pēc šīs pieredzes es nevarēju izdzēst šo ainu no sava prāta. Es jutu pamudinājumu aizsūtīt Porteram e-pastu. Es viņam pateicu, ko es biju redzējusi un sajutusi. Vēl es viņam atgādināju par tām **derībām**, kuras viņš bija noslēdzis, kad tika kristīts, citējot Almas vārdus no Mosijas grāmatas 18. nodaļas:

„Tā kā jūs vēlaties nākt Dieva pulkā un tikt saukti par Viņa tautu, un esat gatavi nest viens otra slogus, lai tie kļūtu viegli;

jā, un esat gatavi sērot ar tiem, kas sēro; jā, un mierināt tos, kuriem nepieciešams mierinājums, un stāvēt kā Dieva liecinieki visos laikos un visās lietās, un visās vietās, lai jūs tādi varētu palikt līdz pat nāvei, . . . lai jums varētu būt mūžīgā dzīve —

. . . ja tā ir jūsu sirds vēlēšanās, kas jums ir pret to, lai taptu kristīti Tā Kunga Vārdā kā liecinieki Viņa priekšā, ka jūs stājaties **derībā** ar Viņu, ka jūs kalposit Viņam un turēsiet Viņa pavēles, lai Viņš vēl pilnīgāk

SOLĪJUMS

Derība ir solījums starp
tevi un Debesu Tēvu.

varētu izliet Savu Garu pār jums?”
(8.–10. pants)

Es paskaidroju Porteram, ka Alma mācīja, ka tiem, kas vēlas tapt kristīti, ir jābūt gataviem kalpot Tam Kungam, kalpojot citiem — visas dzīves garumā! Es teicu: „Es nezinu, vai tu to apzināties, taču tas, kā tu parādīji mīlestību un rūpes par omīti, bija tavu **derību** ievērošana. Mēs katru dienu ievērojama savas **derības**, būdami laipni, izrādot mīlestību un rūpējoties cits par citu. Es tikai vēlējos, lai tu zinātu,

cik ļoti lepojos ar tevi par to, ka tu ievēro savu **derību**! Ievērojot tās **derības**, kuras tu noslēdzi, kad tapti kristīts, tu tiks sagatavots ordinēšanai priesterībā. Šīs papildus **derības** tev dos vairāk iespējas svētīt citus un kalpot citiem un palīdzēs tev sagatavoties tām **derībām**, kuras tu noslēgsi templī. Paldies par to, ka esi man tik labs piemērs! Paldies, ka parādi man, ko nozīmē ievērot **derību**!”

Porters man atrakstīja atbildi:
„Vecmāmiņ, paldies par vēstuli.

Kad es apskāvu omīti, es nezināju, ka es ievēroju savas **derības**, taču es jutu siltumu savā sirdī un jutos ļoti labi. Es zinu, ka manā sirdī bija Svētais Gars.”

Arī es jutu siltumu savā sirdī, kad apzinājos, ka Porters zina, ka tad, kad viņš ievēro savas **derības**, — „[Debesu Tēva] Gars varēs vienmēr būt ar [viņu]” [M&D 20:77]. Tas ir apsolījums, kas ir iespējams, saņemot Svētā Gara dāvanu. ■

No „We Have Great Reason to Rejoice”, Liahona, 2013. g. novembris, 115.–116. lpp.

IEVĒRO SAVU DERĪBU!

Kad esmu kristīts, es apsolu . . .

izrādīt mīlestību un laipnību,
mierināt tos, kas ir bēdīgi,
ievērot Debesu Tēva baušļus
un pastāstīt citiem par Debesu Tēvu.

Par to Debesu Tēvs man apsola, . . .

ka man vienmēr būs Svētais Gars!

Paraksts

Mācies vairāk par šī
mēneša Sākumskolas tēmu!

Gimene ir galvenā Debesu Tēva plānā

Žans Teilors

Mišai patika būtēt torņus no klucišiem, taču dažreiz, kad kluciši sagāzās uz grīdas, viņa kļuva dusmīga. Tad viņa uzzināja kādu noslēpumu. Kad viņa sava torņa apakšā lika vairāk klucišu, viņas tornim bija stiprāki pamati. Bija nepieciešama pacietība un mēģinājumi, taču drīz viņa bez pūlēm varēja uzcelt tādus torņus, kas tik viegli nesabruka.

Gluži tāpat kā Miša iemācījās celt stiprākus torņus, mēs varam iemācīties veidot stiprākas ģimenes. Ģimenes ir ļoti svarīga Debesu Tēva plāna daļa. Pirms mūsu dzimšanas mēs dzīvojām kā Debesu Tēva gara dēli

un meitas. Kad pienāca mūsu laiks nākt uz Zemes, Viņš ieplānoja, lai mēs piedzimtu ģimenēs. Viņš vēlas, lai mūsu ģimenes mūs aizstāvētu, mācītu mūs un palīdzētu mums atgriezties pie Viņa.

Mēs varam strādāt, lai savām ģimenēm veidotu spēcīgāku pamatu. Mēs varam vingrināties kalpot un palīdzēt cits citam. Mēs varam uzklaut cits citu un būt laipni cits pret citu. Mēs varam lūgt un kopā studēt Svētos Rakstus. Mēs varam kopā strādāt un pavadīt kopā laiku, darot to, kas mums patīk. Ar pacietību un vingrināšanos mēs varam veidot stiprāku ģimeni. ■

DZIESMA UN SVĒTO RAKSTU PANTS

- „Mūžīgās ģimenes”,
(*Children's Songbook*, 188)
- Lūkas 6:47–49

IDEJAS ĢIMENES SARUNAI

Kopā kā ģimene jūs varat izlasīt Lūkas 6:47–49. Pēc tam jūs varat pārrunāt, ko šie panti mums māca par ģimenēm. Kā jūsu ģimene ir palīdzējusi cits citam grūtos brīžos? Ko jūs varētu darīt, lai veidotu vēl stiprāku pamatu?

Ģimenes lūgšana

Kopīga
pusdienu ēšana

Ģimenes mājvakars

Kopīga spēlēšanās

Svēto Rakstu
studēšana ģimenē

Kāda saslimuša
cilvēka apmeklēšana

Uzrakstīt
vēstuli misionāram

Uzzināt stāstus
par mūsu senčiem

STIPRINĀT SAVU ĢIMENI

Tu vari uztaisīt plakātu, lai palīdzētu
savai ģimenei kļūt stiprākai!

- Ar kāda pieaugušā palīdzību izgriez šos klucīšus. Uz papīra lapas uzlīmē tos klucīšus, uz kuriem rakstīti tas, ko tava ģimene jau dara. Šie klucīši simbolizē tavas ģimenes pamatus.
- Izvēlies citu klucīti, uz kura rakstīti, ko tava ģimene vēlētos darīt vai vēlētos to darīt labāk. Kad esat šo mērķi sasnieguši, pievieno šo klucīti savam tornim. Novieto šo plakātu redzamā vietā un turpini pievienot klucīšus, kas dara tavu ģimeni stiprāku!

Tukšajos klucīšos ieraksti kādu savu ideju.

Kristīšanās ir sākuma punkts mūsu mācekļa ceļojumā.

Prezidents Dīters F. Uhtdorfs
Otrais padomnieks Augstākajā prezidijā
No 2013. gada oktobra vispārējās konferences

Elders
Terenss M. Vilsons
no Septiņdesmitajiem

Mini dažus piemērus tam, ko tev ir ļoti grūti paveikt.

.....

Kā tu vari lūgt Debesu Tēva palīdzību, lai palīdzētu tev darīt to, kas ir grūti?

.....

Kam vēl tu vari lūgt palīdzību?

.....

Akmens pārvietošana

Reiz kāds mazs zēns centās izlīdzināt dubļu placi aiz savas mājas, lai viņš tur varētu spēlēt ar savām rotaļu mašīnām. Viņa darbu traucēja kāds liels akmens. Zēns to stūma un vilka no visas spēka. Taču, lai cik ļoti viņš necenstos, akmens neizkustējās.

Viņa tēvs kādu brīdi to vēroja. Tad viņš pienāca pie sava dēla un teica:

„Lai izkustinātu tik lielu akmeni kā šis, tev ir jāliek lietā viss savs spēks.”

Zēns atbildēja: „Es esmu licis lietā visu savu spēku!”

Viņa tēvs to palaboja: „Nē, tu neesi. Tu vēl neesi saņēmis manu palīdzību!”

Tad viņi kopā noliecās un bez pūlēm pārvietoja akmeni.

Tas Kungs vēlas, lai mēs, risinot savas problēmas, paļautos uz Viņu. Tad mēs daudz pastāvīgāk, daudz spēcīgāk, daudz skaidrāk un daudz personīgāk varam izjust Viņa mīlestību. Mēs kļūstam vienoti ar Viņu, un mēs varam kļūt tādi kā Viņš. ■

No „Tuvināties Dievam”, Liahona, 2013. g. nov., 105. lpp.

Es esmu Drija no Filipīnām

*Mabuhai, Kaibigan!**

No Eimijas Džeinas Līvitas intervijas

Vai jūs kādreiz esat sapņojuši par dzīvi uz salas? Šī ir Alehandrija, taču viņas ģimene un draugi viņu sauc īsākā vārdā — par Driju. Viņa dzīvo Cebu salā, Filipīnās, kopā ar savu mammu, tēti un divām māsām. Viņai ir arī vecāks brālis, taču viņš nomira pirms Drijas dzimšanas. „Es zinu, ka viņš vēl arvien ir daļa no mūsu ģimenes, un es viņu kādu dienu redzēšu, jo ģimenes ir mūžīgas,” viņa saka. ■

* „Sveiki, draugi!” — tagalogu valodā.

Viena no mūsu ģimenes iemīļotākajām nodarbēm ir dejošana. Es esmu baleta dejojotāja. Nākamajā gadā es ceru pāriet nākamajā līmenī, kas ir dejas ar punitēm. Tas nozīmē, ka varēšu nēsāt īpašus baleta apavus, kas palīdzēs man dejot uz pirkstgaliem.

Filipīnās ir vairāk nekā 7000 salu, tādēļ šeit ir daudz skaistu vietu, ko apmeklēt. Mūsu mājas ir blakus pludmalei, un man patīk spēlēties okeānā. Viena no manām iemīļotākajām nodarbēm ir peldēšana. Es pati iemācījos peldēt!

Man patīk kopā ar savu ģimeni apmeklēt dažādas pludmales. Reiz mēs devāmies uz Palavanu — salu ar pasaulē lielāko pazemes upi. Es tajā niru ar savu elpošanas trubiņu un vēroju visas krāsainās zivis.

Kādu dienu skolā daži no klasesbiedriem teica, ka mormoņi netic Dievam. Es teicu, ka mēs ticam. Nākamajā dienā es atnesu dažas kartītes ar Jēzus attēlu vienā pusē un Tīcības apliecinājumiem otrā pusē. Kad mani klasesbiedri aplūkoja attēlu un izlasīja dažus no mūsu uzskatiem, viņi bija priecīgi uzzināt, ka mēs ticam Dievam.

PAR TEMPLI TĪK MAN DOMĀT

Mēs esam laimīgi, ka dzīvojam netālu no Filipīnu Cebas pilsētas tempļa. Man kopā ar ģimeni bija iespēja to apskatīt pirms tempļa iesvētīšanas. Tā ir tik skaista, mierpilna vieta. Es esmu pateicīga, ka, pateicoties tempļiem, mana ģimene var būt mūžīgi kopā.

GATAVA DOTIES!

Drijas somā ir ieliktas dažas no viņas mīļākajām lietām. Kuras no tām tu gribētu ielikt savā somā?

Domāt par Jēzu

Meibela Džonsa Gabote

Nav jābūt grūti sēdēt tik klusi
Un domāt par Jēzu un Viņa krustu,
Un visu, ko Viņš cieta un darīja manis dēļ;
Nav jābūt grūti man sēdēt klusi.

Es domāju par jūdzēm,
ko putekļos Viņš gājis,

Un bērniem, kam mīlu
un paļāvību sniedzis;

Nav jābūt grūti nekņosīties
un rāmi un rātņi klausīties.
Nav jābūt grūti, lai gan esmu es mazs,
Domāt par Jēzu nav grūti nemaz. ■

ĪPAŠS LAIKS, LAI DOMĀTU PAR JĒZU KRISTU

Svētā Vakarēdiena sanāksme ir īpašs laiks, lai klusi sēdētu un domātu par Glābēju.

Jēzus tika kristīts Jordānas upē.

Jēzus dziedināja cilvēkus.

Jēzus mīlēja bērnus.

Jēzus cieta un mira mūsu dēļ.

Jēzus augšamcēlās Lieldienu rītā.

Pateicoties Jēzum, arī mēs dzīvosim!

Uzzīmē vai
pielīmē šeit
savu attēlu.

RAST CERĪBU NĀKOTNEI

Stens Pagslijs

Mēs ar sievu 2001. gada 12. septembrī bijām slimnīcā Taksonā, Arizonā, ASV, pavadot nepacietības pilnas stundas, gaidot mūsu dēla piedzimšanu. No mūsu televizora un no katra televizora šajā ēkā mūs appludināja kadri no iepriekšējās dienas Ņujorkā — ainas, kā divi torņi, kas reiz veidoja šīs pilsētas panorāmu, sabruka šķembās un putekļos. Šīs ainas, kas tika pārraidītas stundām ilgi, dzina mūs izmisumā. Šķita, ka tas ir vissliktākais laiks, lai laistu pasaulē bērnu, — pasaulē, kas šķita tik drūma un draudoša.

Nākamajā dienā agri no rīta piedzima mūsu dēls. Turot rokās mūsu mazo bērniņu, es pārdomāju dažu pēdējo dienu postošos notikumus — notikumus, kas lika man domāt par Jelovstounas nacionālā parka ugunsgrēku 1988. gadā. Liesmas apņēma gandrīz 800 000 akrus (323 750 ha) meža. Šķita, ka parks tiks pilnībā iznīcināts. Ziņās parādīja tikai apdegušu zemi un plānas melnu dūmu strūkliņas debēs. Cilvēku pūliņi nespēja tik ātri atjaunot to, kas bija zudis. Likās, ka uguns iznīcinošā spēka priekšā bija atkāpusies pat nenogurstošā dabas atjaunošanās un spars.

Tomēr nākamajā pavasarī notika liels brīnums

*Tie paši vēji,
kas mūs sit un
draud nomākt,
arī iesēj pārmai-
ņas un izaugs-
mes sēklas.*

— cauri apdegušajai augsnei sāka spraukties mazi augi un ziedi. Pakāpeniski no zemes uzplauka arvien vairāk un vairāk ziedu, krūmu un koku. Parka atdzimšana notika lēni, un tā bija pilna ar mazām, dievišķām niansēm, un ar laiku rezultāti kļuva arvien iespaidīgāki.

Brīžos, kad mūs apņēma bailes, gluži tāpat kā Jelovstounas degošās liesmas, kad mūsu ticība un cerība ir uz izsīkšanas robežas, mums ir jāatceras, ka zem mums ir kāds rāms, neizkustināms pamats, kas ir daudz spēcīgāks par jebkuru ļaunu spēku, kas mums uzbruks. Helamans paskaidroja, ka šis pamats ir „mūsu Pestītāja klints, kurš ir Kristus, Dieva Dēls”. Ja Viņš kļūst par mūsu enkuru, tad, „kad velns sūtīs savus stipros vējus, jā, savas bultas virpuļvējā, jā, kad visa viņa krusa un viņa spēcīgā vētra gāzīsies uz jums, tai nebūtu spēka jūs ievilkāt tai ciešanu un bezgalīgo bēdu bezdibenī, tādēļ ka jūs esat cēluši uz klints, kas ir drošs pamats, pamats, uz kura cilvēki, ja tie ir cēluši, vairs nevar krist.” (Helamana 5:12.)

Saskaroties ar ļaunuma neprātīgajiem spēkiem un pasaules kārdinājumiem, mēs varam nodomāt, ka evaņģēlija mazā un vienkāršā ietekme ir pārspēta un nomākta. Mēs varam just šaubas un izmisumu, veltīgi gaidot, kad pārkāpumi tiks izlaboti, sāpes atvieglotas un jautājumi tiks atrisināti. Tie paši vēji, kas mūs sit, tomēr sēj pārmaiņu un izaugsmes sēklas, un evaņģēlija bezgalīgais spēks klusi darbojas zem laicīgās esības augsnes, sagatavojot tūkstošiem mazu cerības un dzīvības sēklu. ■

Autors dzīvo Arizonā, ASV.

ROBERTA T. BARETA ILUSTRĀCIJA

HOVARDS V. HANTERS

Howards V. Hanters ieguva **Ērgļu skauta balvu** (augstāko apbalvojumu jauno vīriešu sasniegumu programmā) 15 gadu vecumā. Viņu ļoti aizrāva **ģenealoģija**, un viņš bieži pavadīja laiku, pētot baznīcas ģenealoģijas bibliotēku vai ciemojoties pie ģimenes locekļiem. Laikā, kad viņš kalpoja kā apustulis, viņš palīdzēja izvēlēties vietu **Brigama Janga universitātes Jeruzālemes centram**. Kā baznīcas prezidents, viņš mudināja baznīcas locekļus pielūgt tempļi un nepilnus divus mēnešus pirms savas nāves iesvētīja **Baunifulas Jūtas tempļi**.

Šī numura tēmas

JAUNAJIEM PIEAUGUŠAJIEM

Ja jūsu acs
ir vērstā tikai uz

Manu godību

40.
lpp.

Jaunie pieaugušie visā pasaulē
apdomā, ko nozīmē sekot Glābēja
piemēram un dzīvot pieticīgi.

JAUNIEŠIEM

Vai Mēness ir zaļš? Vai izkāpšana uz
Mēness bija nepatiesa? Izpildi testu un
uzzini, kā noteikt atšķirību starp Dieva
patiesību un Sātana meliem.

PATIESĪBA vai MELI

64.
lpp.

BĒRNIEM

„Tas ir tik viegli, vectēv!”

Vai tu būtu pārsteigts, ja uzzinātu, ka vari
izlasīt visu Mormona Grāmatu pusotras
diennakts laikā?

67.
lpp.

LATVIAN

PĒDĒJO DIENU SVĒTO
JĒZUS KRISTUS
BAZNĪCA